C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_2-Stin_nad_svetem_carodejnic.PDB

PDB Name: Norton_Andre-Svet_carodejnic_2-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andre Norton

Stín nad světem čarodějnic

1
Hozená rukavice

V noci zuřila bouře.
Mocné poryvy větru útočily proti letitým zdem Jižní pevnosti a úzká okna komnaty bičovaly proudy deště. Její síla však postupně slábla a nyní se ozývalo zvenčí jen ponuré mručení. Simon Tregarth ho shledal uklidňujícím.
To, co ho probudilo, však nebyl neklid vyvolaný běsněním přírody - té nelítostné přírody, které se musí člověk postavit a podrobit si ji, má-li sám přežít. Byl to úplně jiný neklid, který cítil teď, časně zrána, zatímco ležel už zcela probuzený a pozorně, jako strážce, který naslouchá zvukům v okolí svého stanoviště, vnímal atmosféru kolem sebe.
V podpažních jamkách se mu hromadil studený pot a na lehce propadlých tvářích a hranaté bradě tvořil lesklé krůpěje.
Šedavé světlo vyhnalo z místnosti stíny, neozýval se žádný zvuk, avšak -
Jeho ruka se pátravě pohnula ještě dříve, než se pro ten pohyb rozhodl. Přitom si ani plně neuvědomoval, že ustupuje emoci, která je pro něj stále nová a kterou není snadné pochopit. Bylo to instinktivní volání o pomoc a podporu proti - čemu vlastně? Nedokázal ten neklid, který se ho zmocnil, nijak pojmenovat.
Prsty se dotkly hebké hřejivé pokožky. Otočil hlavu na polštáři. Lampa nesvítila, bylo tam však dost světla, aby viděl na ženu ležící mu po boku. Setkal se s nebojácným pohledem bdělých očí, jejich hloubku však stínil stejný neklid, který narůstal v Simonovi.
Pak se pohnula. Jaelithe, bývalá čarodějka Estcarpu a nyní jeho žena, se náhle prudce posadila, černý závoj vlasů jí sklouzl z tváří na ramena a paže zkřížila přes malá, vysoko posazená ňadra. Už se na něj nedívala, místo toho pátrala pohledem po místnosti, do které měli volný výhled, neboť závěsy kolem jejich postele byly vytaženy, aby nic nebránilo přístupu vlahého nočního vánku přelomu léta.
Cizota místnosti se Simonovi opakovaně vracela. Někdy, když přemýšlel o minulosti, byla přítomnost snem, podivným a neskutečným. Jindy to byla zase minulost, která v něm nezaujímala jediné místečko. Kdo vůbec byl? Simon Tregarth - bývalý armádní důstojník, který upadl v nemilost, zločinec, který uprchl před pomstou vlků stojících mimo zákon a který učinil ten konečný krok k dokonalému útěku, známému onomu světu zla jako „brána“. Jorge Petronius mu ji otevřel - prastarý kamenný stolec opředený legendami, podle kterých se každý člověk, dostatečně odvážný, aby se na něj posadil, dostane do jiného světa, světa, kde se, vzhledem ke svým schopnostem, bude cítit jako doma. To byl jeden Simon Tregarth.
Jiný člověk však ležel v této chvíli zde v Jižní pevnosti, hraniční tvrzi jižního pomezí letité země Estcarpu, ve službách obávaných čarodějek, z nichž jednu si vzal za manželku. A toto byl jeden z těch okamžiků, kdy současnost vymazala minulost - kdy překročil hranici, která byla pevnou součástí světa, do něhož tak náhle vstoupil.
Zvuk ostrý jako tnutí mečem přerušil jeho momentální dumání o sobě samém a o své přítomnosti zde. Posadil se stejně rychle jako předtím Jaelithe, takže se jejich ramena o sebe lehce otřela, a v ruce se mu objevila šipková pistole. Jakmile ji však Simon zpod polštáře vytáhl, ihned si uvědomil pošetilost svého chování. To nebyl signál k bitvě, ale svolávající zvuk trubky, podstatně tišší a svým způsobem děsivější.
„Simone -“ zachvěl se Jaelithein hlas, vyšší a trochu méně jistý než obvykle.
„Já vím!“ odpověděl Simon, který již mezitím sklouzl přes okraj široké postele a nohou spočinul na prvním stupni zvýšené podlahy, na které postel ležela, a natahoval se po oblečení přehozeném přes křeslo.
Někde - buďto v samotné Jižní pevnosti nebo poblíž - nastaly problémy!
Hlavou se mu honily různé možnosti. Že by útok po moři od Karstenu? Byl si jistý, že by se žádné jednotce z vévodství nepodařilo dostat přes hory. Ne, když je celá ta oblast hlídaná Sokolníky a jeho vlastními pohraničními oddíly. Nebo je to snad pokus o rychlý nájezd a stejně rychlý ústup ze strany Alizonu provedený z moře? Jejich nevraživý neklid byl zjevný už po celé měsíce. Anebo -
Simonovy ruce ani na okamžik nezaváhaly, zatímco si navlékal vysoké boty a zapínal opasek, ačkoli, když přešel ke třetí a nejhorší možnosti, dech se mu o poznání zrychlil - byla tu možnost, že Koldera nezničili, že to zlo - v tomto světě cizí tak jako on sám - se opět probudilo a dalo se do pohybu.

Po celé měsíce, od doby, kdy tento nelítostný nepřítel udeřil a byl odražen, od doby, kdy pevnost Kolderů na ostrově Gormu padla a byla vyčištěna, kdy jimi podněcované povstání v Karstenu selhalo, po nich nezůstala ani stopa. V jejich temné pevnosti Yle se nic nepohnulo, nicméně bariérou, která chránila onen shluk věží před přístupem z moře či pevniny, se žádným estcarpským jednotkám proniknout nepodařilo. Pokud šlo o Simona, ten nevěřil, že porážkou Gormu skončila hrozba ze strany Kolderu. K tomu může dojít teprve tehdy, až budou vystopováni ke své tvrzi za mořem a to hnízdo, i se zmijemi uvnitř, bude zničeno. Takový krok se však dosud nedal učinit - ne v situaci, kdy na jihu doutná Karsten a Alizon na severu zůstává těžko kontrolovatelným válečným štváčem.
Naslouchal, nejen smyslem, pro který neměl jméno a jehož varování ho vytrhlo ze spánku, ale i sluchem soustředěným na poplašný zvon na věži nad nimi. Hraničáři, kteří tvořili posádku teto pevnosti, nesmí být zastiženi nepřipravení. Touto dobou by již zvon měl dunět a vibrovat kamennými zdmi!
„Simone!“ zvolala Jaelithe tak pronikavým a velitelským hlasem, že se Simon bleskově obrátil, zbraň opět v ruce.
V pološeru místnosti zůstal obličej Jaelithe bledý, rty však měla nepřirozeně semknuté. To, co jí probleskovalo v očích, mohl být strach - nebo něco jiného? Měla přes sebe přehozený hebký karmínový háv, který nedbale jednou rukou přidržovala. Široké rukávy zůstaly prázdné a cíp se táhl po zemi, když obešla konec postele a strnule, jakoby ve spánku, k němu kráčela. Byla však vzhůru, plně při smyslech, a to, co ji pohánělo, nebyl strach.
„Simone - já - já jsem jako dřív!“
Bylo to jako úder, horší než to volání o pomoc, a pak bolest někde hluboko, bolest, která se bude šířit a nabývat na intenzitě; to mu prolétlo hlavou jen na prchavý okamžik. Takže to pro ni tolik znamenalo? Cítila se snad zmrzačená a ponížená tím, co mezi nimi bylo? Avšak jiná část Simona, ta méně zmítaná emocemi, jí přispěchala na pomoc.
Čarodějnictví jí bylo vším. Tak jako všechny její sestry, i ona bývala pyšná na své schopnosti a v magii nacházela potěšení; přesto se však všeho dobrovolně zřekla, jak si myslela, když k němu přišla, přesvědčená, že spojením jejich těl ztratí to, co pro ni tolik znamená. Tato druhá myšlenka se zdála mnohem přijatelnější!
Simon k ní vztáhl paži, třebaže si přál vzít ji celou do náruče. A nová radost, sálající z každé části její osoby, jako by byl hluboko v její kůži, kostech a tkáni zažehnut oheň, zahřála i jeho, když se jejich ruce pevně sevřely a prsty propletly.
„Jak by - ?“ začal, ona ho však přerušila.
„Je to pořád se mnou - doopravdy! Ach, Simone, nejsem jenom žena, jsem i čarodějka!“
Druhá ruka uvolnila stisk na hávu, který jí sklouzl na podlahu k nohám. Prsty se přesunuly na ňadra, kde na okamžik pátraly po něčem, co již nenosila - čarodějnický drahokam, který odevzdala při svatebním obřadu.
Záře v pohledu jí částečně pohasla, neboť si uvědomila, že ten předmět, pomocí kterého by teď mohla využít energii, která ji naplňovala, již nevlastní. A pak, s dřívější schopností okamžitě reagovat na nastalou situaci, vymanila se ze stisku Simonovy ruky a zůstala stát, hlavu lehce nachýlenou, jako by i ona naslouchala.
„Poplašný zvon se nerozezněl,“ řekl Simon a sehnul se, aby zvedl se země róbu a zahalil ji do ní.
Jaelithe přikývla. „Nemyslím, že to je útok. Čekají nás však potíže - velké potíže.“
„Ano, ale kde - a jaké?“
Stále zaujímala postoj naslouchajícího člověka, ale tentokrát Simon poznal, že nenaslouchá doslova, ale vnímá jakési vlnění, které jí proniká přímo do mysli. I on to cítil, ten neklid, který se rychle stupňoval a vyzýval k naléhavé akci. Avšak k jaké akci, kde, proti komu nebo čemu?
„Loyse!“ zašeptala Jaelithe a rychle se otočila a zamířila k truhlici s oblečením. Oblékala se se stejným spěchem jako předtím Simon. Nikoli však do rób určených pro domácnost. To, co vylovila odněkud z hloubky, byl oděv z měkké kůže, který se nosí pod brnění z kroužkového pletiva, oděv žoldnéře.
Loyse? Simon si tím až zas tak jistý nebyl, přijal však její závěr bez námitek. Byli čtyři, podivně rozdílní - čtyři bojovníci za svobodu Estcarpu, za osvobození od zla, které Kolder zasel tam, kde kdysi býval poctivý svět. Simon Tregarth - člověk z jiného světa; Jaelithe - čarodějka z Estcarpu; Koris - vyhnanec z Gormu ještě předtím, než upadl do doby temna, kapitán Gardy a pak senešal a maršál Estcarpu, a Loyse - dědička Verlainu, pobřežní pevnosti, jejímiž vládci byli vylupovači vraků. Uprchlá před svatbou s Yvianem z Karstenu, vyvedla Jaelithe z Verlainu a spolu pak tajně pronikly do Karstenu, aby zničily Yviana a všechno, co představoval. Loyse v brnění z kroužkového pletiva, s mečem a štítem, se pak zúčastnila útoku na Gorm. A tam, v citadele Sippar, se zaslíbila Korisovi. Loyse, ta bledá, drobná dívka, která byla silným a statečným válečníkem víc, než by si kdo pomyslel. A toto varování se týkalo právě Loyse. Byla v nebezpečí!
„Ale vždyť je na hradě Es -“ namítl Simon, zatímco si oblékal kroužkové pletivo, stejné jako to, které právě měkce chřestilo v rukou Jaelithe.
Hrad Es byl srdcem Estcarpu, a pokud se nepřítel odvážil udeřit právě tam -!
„Ne!“ Jaelithe si opět byla jistá. „Je tam moře - v tomto případě je tam moře.“
„Koris?“
„Necítím ho, tentokrát ne. Kéž bych tak měla svůj drahokam!“ zvolala, zatímco si natahovala jezdecké boty. „Je to, jako bych se pokoušela pátrat v mlze unášené větrem. Vidím pohyb, ale nic není zřetelné. Vím jen, že Loyse je v nebezpečí a že v tom hraje roli moře.“
„Kolder?“ Simon vložil do toho slova své nejhlubší obavy.
„Ne. Není to prázdnota clony Kolderů. Avšak je zde naléhavá potřeba pomoci! Musíme jet, Simone - na západ a na jih.“
Trochu se natočila, oči upřené na zeď, jako by skrz ni skutečně dokázala vidět to, po čem pátrala.
„Pojedeme,“ přitakal.
Obytné prostory tvrze byly dosud tiché, když však společně spěchali hlavní chodbou ke schodišti, zaslechli zvuky střídání stráží.
„Nechte nastoupit jízdu!“ vykřikl Simon.

Jeho slova se nesla v duté ozvěně a zdola mu odpověděl poplašený výkřik. Ještě než s Jaelithe dospěli do poloviny schodiště, zaslechl Simon pískání na poplach.
Tato posádka byla na náhlé výjezdy dobře připravena. Během jara a léta zněl poplašný signál znovu a znovu a vysílal hraničáře do akce podél hraniční linie. Velkou část úderné síly, které Simon velel, tvořili uprchlíci, příslušníci původní rasy. Vyhnáni z Karstenu, když byl Kolderem vydán příkaz k masakru, měli mnoho důvodů nenávidět ty vrahy a lupiče, kteří nyní zabrali jejich půdu a přicházeli v rychlých útočných nájezdech, aby zkoušeli obranu Estcarpu, poslední domov té tmavovlasé a tmavooké rasy, která v sobě nesla odvěkou moudrost a zvláštní krev, a jejíž ženy měly čarodějnické schopnosti a jejíž muži byli zarytými, jako vosy útočnými válečníky.
„Žádný signál, pane -“
Ingvald, Simonův zástupce z dob bojů, nájezdů a opětovných bojů vysoko v horách, na něj čekal na nádvoří. Odpověděla mu Jaelithe.
„Telepatická výzva, kapitáne.“
Utečenec z Karstenu na ni pohlédl rozšířenýma očima. Nic však nenamítal.
„Útok,tady?“
„Ne. Problémy na jihu a západě,“ odpověděl Simon. „Rychle vyrazíme - s polovinou oddílu. Vy zůstanete zde a převezmete velení.“
Ingvald zaváhal, jako by se chystal projevit nesouhlas, ale pak jen řekl: „Durstanova jednotka má dnes pohotovost a je připravena k výjezdu.“
„V pořádku.“
Z chodby za nimi přiběhla jedna ze sloužících žen, v ruce podnos s porcemi cestovního chleba, ještě čerstvého z pece a s plátkem kouřícího masa na každé. Za ní rázoval pomocník z kuchyně s naplněnými poháry, jejichž obsah mu při chůzi šplíchal na ruce. Jaelithe a Simon se najedli ve stoje, zatímco pozorovali, jak jednotka kontroluje koně a brašny se zásobami a připravuje si zbraně k výjezdu.
„A co spojka!“ řekl Simon a zaslechl tichý, potěšený smích Jaelithe.
„Ta už ví! Kdybych tak zase měla svůj drahokam, mohli bychom ji poslat za jinými povinnostmi.“
Simon překvapením zamrkal. Takže Jaelithe, dokonce i bez drahokamu, se už spojila s jistou mladou čarodějkou, která zajišťovala kontakt s vrchním velením ozbrojených sil Estcarpu. Touhle dobou je to varování bezpochyby na cestě k Radě Opatrovnic. To tedy znamená, že by Jaelithe mohla to spojení udržovat i během cesty a podle potřeby předávat hlášení.
Začal se zaobírat jižním a západním terénem - hory, členitá krajina předhůří a na západ mořské pobřeží. Jsou tam jedna nebo dvě vesničky, kupecká centra, avšak žádná další pevnost či hrad. Také tam jsou provizorní strážní stanoviště, všechna však příliš malá a vzdálená od vnitrozemí Estcarpu, aby se v nich zdržovaly čarodějky zajišťující spojení. Varování se tedy provádělo signálními světly na kopcích. Žádné takové světlo však rozžato nebylo.
Co tam Loyse vůbec dělala? Proč opustila hrad Es a vydala se do té divočiny?
„Vylákali ji lstí,“ četla mu Jaelithe prchavé myšlenky. „Jakým způsobem to provedli ti říct nedokážu. Důvod ovšem, myslím, mohu uhádnout -“
„Je v tom Yvian!“ Bylo to nejlogičtější vysvětlení každé akce namířené proti dědičce Verlainu. Podle karstenských zákonů byla Yvianovou manželkou a on si tedy mohl nárokovat Verlain - bez ohledu na to, že Loyse nikdy nespatřil, a ani ona jeho. Dostane-li se mu do rukou, obchod, který Fulk pro svou dceru uzavřel, bude završen. Podle všech zpráv byl Karsten vzhůru nohama. Yvian, původně žoldnéř, který se dostal k moci vojenskou silou, teď stojí proti vyceněným zubům staré šlechty. Na jejich nepřátelství bude muset tvrdě odpovědět, jinak se pod ním jeho vévodský trůn zhroutí.
A Loyse je ze starého rodu; může se hlásit o příbuzenská práva přinejmenším u tří nejmocnějších rodů. Pokud by ji použil jako nástroj, mohl by Yvian dosáhnout mnohého. Je třeba, aby urychleně zavedl v Karstenu pořádek. Přestože Simon věděl, že Estcarp nemá nejmenší úmysly vést válku mimo své hranice - s výjimkou Kolderu - Yvian tomu odmítal uvěřit.
Vévoda z Karstenu musí být velmi neklidný, neboť si uvědomuje, že jeho vyvraždění původní rasy dalo čarodějkám skutečně nemalý důvod k pomstě. A v žádném případě by neuvěřil, že nemají v úmyslu proti němu zaútočit. Ano, Loyse byla zbraní i nástrojem, po kterém musí Yvian přímo zběsile toužit, aby jich mohl využít.
Pevnost opustili cílevědomým tempem, Jaelithe klusala v čele vedle Simona. Durstanových dvacet mužů pak tvořilo údernou ozbrojenou družinu. Hlavní cesta mířila k pobřeží, vzdálenému zhruba čtyři hodiny jízdy. Před pádem pevnosti Sulcar, kupeckého městského centra, při útoku Kolderu, byla tato cesta jednou z obchodních tepen Estcarpu, spojující na půl tuctu vesniček a jedno poměrně velké město se svobodným přístavem kupců mořeplavců. Od doby, kdy téměř před rokem byla pevnost Sulcar vyhozena do povětří v posledním zoufalém gestu posádky, kterým byla zároveň zničena většina nepřátel, značně ochabla doprava na této tepně a známky chátrání již byly patrné; až na úseky, kde ji patroly zbavovaly padlých kmenů a následků bouří.
S klapotem projel oddíl Romsgarth, centrum pro zemědělské usedlosti rozptýlené po svazích hor. A protože nebyl zrovna den, kdy je trh otevřen, vyvolal jejich rychlý průjezd zájem ze strany obyvatel městečka, a tak zatímco projížděli, ozývaly se výkřiky žádající informace. Simon zahlédl, jak Durstan mávl na městskou stráž a věděl, že za sebou nechají bdělou a připravenou posádku. Je možné, že se sousedem cenícím zuby na hranici je původní rasa odsouzena k zániku, v závěrečné bitvě by však vzala nemalý počet nepřátel s sebou. A toto vědomí byla jedna z věcí, které dosud zdržovaly jak Alizon, tak Karsten od osudného kroku otevřené invaze.
Několik mil za Romsgarthem dala Jaelithe příkaz k zastavení. Jela prostovlasá, přílba se jí pohupovala na rohu sedla. Pomalu se rozhlédla, jako by cítila pach kořisti. Simon však již stopu zachytil.

„Támhle!“ Pocit nebezpečí, který ho od okamžiku probuzení ani na chvíli neopustil, se neomylně vyostřil. Z hlavní silnice se k jihu oddělovala úzká cesta. Napříč cesty ležel padlý strom, na jehož kůře byly patrné čerstvé šrámy. Jeden z vojáků sesedl, aby zjistil jejich původ.
„Stopy po kopytech - čerstvé -“
„Rozptýlit a prozkoumat,“ přikázal Simon.
Rozvinuli se a aniž použili uličku napůl uzavřené cesty, vnikli do porostu mezi stromy. Jaelithe sáhla po přílbě.
„Pospěšte si!“
Terén byl jak stvořený pro léčku; jen blázen by se rozhodl pro útok. Simon však přikývl. To, co je sem přivedlo, se blížilo vyvrcholení. Jaelithe stiskla patami slabiny koně, přeskočila kmen a zamířila dolů po cestě; v patách za ní Simon, ženoucí se tryskem, aby ji opět dohonil. Každému pozorovateli by se mohlo zdát, že jsou sami, muži zůstali vzadu.
Vítr, který je šlehal do tváří, voněl mořem. Někde vpředu čekala úzká zátoka. Byla tam snad loď - aby rychle převzala zajatce a pak opět vyrazila na moře - do Karstenu? Co vlastně přivedlo Loyse do takového nebezpečí? Přál si, aby tu měl Sokolníky a jejich cvičené dravce, aby zjistili, co leží tam vpředu.
Simon zaslechl šustivé zvuky blížících se mužů. Jeho kůň pohodil hlavou a zařehtal - zpředu se mu dostalo odpovědi. Vzápětí vyjeli na kraj louky, lehce se svažující k pláži v malé zátoce. Pásli se tam dva koně, jejich sedla byla prázdná. A mnohem dál, na vodě, se pohupovala loď a vítr hluboko vydouval její malovanou plachtu; byla daleko mimo jejich dosah.
Jaelithe sesedla a rozběhla se k barevné skvrně na pláži, Simon ji následoval. Zastavil se a hleděl dolů na neznámou ženu. Její obličej byl podivně bledý a klidný, třebaže oběma rukama pevně svírala čepel, kterou byla probodena. Neznal ji.
„Kdo je to?“
Jaelithe se zamračila. „Už jsem ji viděla. Byla z druhé strany hor. Jmenuje se“ - Triumfálně vylovila její jméno ze skladiště paměti. „Jmenuje se Berthora a kdysi žila v Karsu!“
„Pane!“
Simon pohlédl směrem, kterým jeden z vojáků ukázal. Šel se podívat, co že to ční na samém okraji břehu, olizovaného vlnami. Hluboko v písku vězel oštěp zaražený ve vzdorně vzpřímené poloze a na něm byla navlečena rukavice z kroužkového pletiva. Nepotřeboval žádné další vysvětlení. Na krátkou návštěvu se tu zastavil Karsten a chtěl, aby to bylo všeobecně známo. Yvian je vyzýval k otevřenému boji. Simonova ruka se kolem té výzvy sevřela a stáhla ji z oštěpu.

2
Přepadení Verlainu

Paprsky světel se soustředily na třpytivý předmět uprostřed stolu a vytvářely dojem, jako by se chvěl vlastním uvědomělým životem. Přesto to byla jenom rukavice, kožená, se stopami potu, dlaní dolů a se hřbetem chráněným pletivem.
„Odešla před dvěma dny, nikdo však nedokáže říct proč -“ pronesl ledově ponurý hlas, ze kterého vyprchala veškerá družnost a nechala za sebou pouze hrozivé rozhodnutí. Koris z Gormu stál předkloněný na konci stolu a rukama drtil topůrko válečné sekery takovou silou, že mu klouby vystupovaly jako ostré útesy. „Včera večer - teprve včera večer jsem na to přišel! Jakým ďábelským uskokem ji unesli?“
„Můžeme vzít za hotovou věc,“ odpověděl Simon, „že to je akce Karstenu. Proč, to se můžeme jen dohadovat.“ Těch „proč“ bude více, pomyslel si, a když se střetl s upřeným pohledem Jaelithe, poznal, že s ním ten dohad či dohady sdílí. Vzhledem k tomu, že se tento únos Korise tolik citově dotýká, bude křehká rovnováha obrany Estcarpu považlivě ohrožena. Dokonce ani moc čarodějek nedokáže zabránit tomuhle mladému maršálovi, aby se nevydal po stopě Loyse, alespoň do doby, než vychladne a začne opět skutečně přemýšlet. Kdyby však loď unesla Jaelithe, jednal by on, Simon, jinak?
„Kars padne.“ Prosté konstatování faktu, je-li vyjádřeno takovým tónem hlasu.
„Takhle jednoduše?“ opáčil Simon. Vyřítí-li se Koris přes hranici teď hned, s vojenskou silou, kterou dokáže narychlo shromáždit, bude to nejstrašnější hloupost, jakou si Simon dokáže představit. „Ano, Kars padne - ale musí to být dobře promyšleno, moc dobře promyšleno.“
„Korisi -“ ve světle, které se soustředilo kolem Yvianovy výzvy k bitvě, se objevily dlouhé štíhlé prsty Jaelitheiny ruky, „nepodceňuj Loyse!“
Pronikla mu do nitra a zaujala jeho pozornost, když už se to nepodařilo Simonovi.
„Podceňovat ji?“
„Vzpomeň si na Brianta. Nesnaž se je teď ve své mysli od sebe oddělit, Korisi.“
Briant a Loyse - opět měla pravdu, ta jeho žena-čarodějka, připustil Simon uznale. Loyse cestovala jako žoldnéř Briant, bydlela s Jaelithe v Karsu, kde byla na stráži v samém chřtánu nepřítele, a se stejnou odvahou se zúčastnila útoku na Sippar. A jako Briant se nejenom osvobodila od Verlainu, ale na začátku svého dobrodružství, kdy proti ní stála veškerá síla pevnosti a jejího vládce, vzala s sebou také zajatou Jaelithe. Tato Loyse, která je zároveň Briantem, není žádnou bezmocnou osůbkou, ale má vlastní rozum, vůli a schopnosti.
„Patří Yvianovi - aspoň podle jejich pokroucených zákonů!“ Korisova sekera se ocitla ve světle, kde opsala hluboký oblouk a rozťala rukavici, jako by byla z hlíny.
„Ne - patří sama sobě, dokud nebude chtít, aby tomu bylo jinak, Korisi. Jakým hanebným trikem se jim dostala do rukou, to ještě nevím. Pochybuji však, že ji tím dokážou udržet. A teď se, můj hrdý kapitáne, zamyslete nad tím, co vám řeknu. Jděte zabíjet do Karsu, když si to přejete, a ona se pak opravdu stane zbraní v ruce Yviana. Stále tam přetrvává nákaza Kolderu - chcete, aby ji použili proti vám způsobem, jakým oni dovedou?“

Koris se k ní otočil a vzhlédl, aby se setkal s jejím upřeným pohledem, tak jako musel pokaždé, vzhledem ke své zakrslé postavě. Jeho příliš široká ramena byla trochu svěšená, takže téměř zaujímal postoj zvířete přichystaného ke smrtícímu skoku.
„Nenechám ji tam.“ Opět konstatování faktu.
„Ani my,“ potvrdil jeho slova Simon. „Avšak, podívejte se - budou očekávat, že po takové návnadě půjdeme a past bude připravena sklapnout.“
Koris zamrkal. „Ach tak - a co tedy navrhujete? Nechat ji, ať se z toho dostane sama? Moje paní má nesmírnou kuráž, není však čarodějka. Stejně tak nemůže, jediná proti všem, vést vlastní válku!“
Na to byl Simon připraven. Naštěstí měl pár hodin, než se Koris a jeho garda přihnali do pevnosti, aby si promyslel jistý plán. Nyní s hlasitým plesknutím hodil na stůl, hned vedle čepele sekery rozdělující obě části rozetnuté rukavice, mapu na kusu pergamenu.
„Nepojedeme přímo do Karsu. Bez kompletní armády bychom toho města nedosáhli a ještě bychom si museli celou cestu probíjet. Náš předvoj vstoupí do města na Yvianovo pozvání.“
„V převleku?“ naléhal Koris. „Změna podob - ?“ Nebyl už tak neúprosný, začínal uvažovat.
„Jistým způsobem,“ odpověděl mu Simon. „Sem se přemístíme...“
Bylo v tom určité riziko. Zvažoval kdysi takovou operaci po celé týdny, až dosud však byl přesvědčený, že všechna proti jsou v příliš velké převaze. Avšak teď, když potřebovali páku proti Karstenu, bylo to to nejlepší, co dokázal vymyslet.
Koris studoval mapu. „Verlaine!“ zvolal a rychle pohlédl na Simona.
„Yvian chce Verlaine, chtěl ho od začátku. To byl částečně důvod, proč se chtěl oženit s Loyse. A není to jenom nahromaděný poklad vylupovačů vraků, co ho přitahuje - nezapomeňte, že jeho vojsko tvoří žoldnéři a musí dostat plat i tehdy, není-li v dohledu žádné drancování - ale samotný hrad mu poskytuje pevné zázemí, odkud může podnikat výpady proti nám. A teď, když je lup, který získal masakrem původní rasy vyčerpaný, bude Verlaine potřebovat o to víc. Fulk je velice prozíravý, nepouští se na Yvianovo teritorium. Předpokládejme však, že by -“
„Vyhandloval Verlaine za Loyse! To že máme podle vás udělat?“ Korisova pohledná tvář se zkřivila hněvem.
„Nechte Yviana, aby si myslel, že dostane Verlaine bez jakýchkoli potíží,“ skládal Simon dohromady myšlenky, které uchovával v paměti. Zatímco mluvil, vrásky se z Korisova obličeje vytratily a vystřídal je výraz generála soustředěného na strategii chystané akce a vyhledávání jejích slabin. Simona, který zatím pokračoval v doplňování faktů, které jeho skauti přidali do hlášení Sokolníků a vše spojoval dohromady s vlastními vědomostmi z podobné válečné situace z minulosti, však nepřerušoval.
„Loď na útesech je vyláká ven k rabování. Fulk si samozřejmě ponechá na hradě stráž. Ta však nebude sledovat cesty uvnitř pevnosti, o kterých neví sám její vládce. Jsou to Loysiny chodby a moje paní je zná. Oddíl, který přijde z hor, se v nich schová a srdce pevnosti je naše. Pak se můžeme vypořádat s těmi, co budou pročesávat břeh a slídit po kořisti.“
„To ale zabere čas - a bude třeba bouře - ve správný den a také štěstí -“ avšak Korisovy námitky měly váhu pírka a Simon to věděl. Senešal bude s jeho plánem souhlasit; nebezpečí ukvapeného vpádu na nepřátelské území bylo zažehnáno. Alespoň dokud bude Koris zaneprázdněn pevností Verlaine.
„Pokud jde o čas,“ pokračoval Simon a sbalil mapu, „akce tímto směrem jsou už několik dní v pohybu. Poslal jsem vzkaz Sokolníkům, kteří se teď rozptylují po vrcholcích. Jsou tam hraničáři, ti v té oblasti znají každou pěšinku, a Sulcarové utvoří posádku jednoho z těch plujících vraků z přístavu Sippar. S novými plachtami popluje dostatečně obstojně a s trupem zatopeným a ponořeným hluboko ve vlnách bude budit dojem, že je plně naložený - a může nést obchodní znaky Alizonu. Bouře -“
Jaelithe se zasmála.
„Ach ano, bouře! Zapomínáš snad, Simone, že vítr a vlny jsou našimi oddanými stoupenci? Až přijde čas, dohlédnu na vítr i vlny.“
„Ale - ?“ vzhlédl k ní opět Koris v nevyslovené otázce.
„Vy si ale myslíte, Korisi, že už nemám žádnou moc, že? Je to úplně jinak, ujišťuji vás!“ Její hlas zazněl potěšeně.
„Počkejte jen, až dostanu nazpět svůj drahokam, a hned budete mít důkaz. Takže, Simone, zatímco pojedete k hranici, abyste Fulkovi nastražili léčku, já si pospíším na hrad Es pro to, co opět musím mít.“
Přikývl.
Avšak kdesi hluboko ho opět hryzla ta vzdálená bolest. Ten šperk přece odložila kvůli němu - zdánlivě s radostí a bez výčitek. Ale teď, když zjistila, že jí zůstalo to, co si myslela, že ztratila, že ta oběť nebyla vlastně vůbec žádnou obětí, zahalila se opět do své staré nepřístupnosti, aby zakryla ta místa v nitru, která mu již odhalila. A mezi nimi se vznášel stín rozdělení. Z jeho strachu prýštil chlad. Nepřeroste toto rozdělení v něco trvalého a pevného - třeba v hráz? Simon ty myšlenky zahnal; teď bylo třeba přemýšlet o Verlaine.
Simon odeslal výzvy k nástupu do zbraně - nikoli prostřednictvím signálních světel, která by mohla vzburcovat karstenské špehy vysoko v horách - ale tam, kde to bylo možné, přes čarodějky ve funkci spojek a přes jízdního posla tam, kde to možné nebylo. Horské posádky byly prořídlé - někde pět mužů, jinde deset nebo tucet. A ti, takto určení, vyjeli v malých skupinkách do hor, zdánlivě na běžnou patrolu, aby zůstali stranou a čekali na konečný rozkaz.
Koris jednal s Annerem Osbericem, jehož sulcarští kupci, teď, když jejich pobřežní pevnost již neexistovala, našli svůj domov v přístavu Es. Padl návrh převzít Gorm jako základnu. Až dosud se však lidé tomuto tragickému ostrovu v zálivu vyhýbali, i s jeho prokletým městem Sippar, jehož citadela, Koldery opuštěná, byla podle vůle Opatrovnice Estcarpu zapečetěná, aby vědomosti nepřítele ze zámoří nebyly zneužity. Osbericův otec zemřel v sulcarské pevnosti. Jeho nenávist ke Kolderům a všemu s nimi spojenému byla hluboká jako samo moře a nelítostná jako bouře, a jeho znalost větrů a vln, třebaže se nevyrovnal čarodějnicím, byla nesmírná. Jestliže nedokázal vládnout bouřím, dokázal v

nich plout. A on a jeho muži se dožadovali akce proti nepříteli. Tato nebezpečná hra s hradem vykrádačů vraků jako návnadou jim přinese spoustu potěšení.
Akce se dala do pohybu, jediné, co potřebovali, bylo dohodnout čas úderu. Simon ležel natažený na skalní římse. Den byl šedivý, nebyla však mlha, aby mu překážela ve výhledu na oblé zdi dvou k obloze se tyčících věží, které tvořily pevnost Verlaine. V ruce držel estcarpskou obdobu polního dalekohledu, čočku z průhledného křemene. Dole v pozorovacím ovále byl titěrný, ale velmi zřetelný a jasný obraz jednoho z útesů ve tvaru čnějících tesáků. Právě ty sklízely pro lupiče z moře bohatství a tam také zamíří Anner se svými pseudokupci. Útes byl dost daleko, aby muži zůstali v dostatečné vzdálenosti od hradeb, avšak ne tak daleko, aby samotné rabování vraku vzbuzovalo dojem rizika. Šedivá obloha a vlhký vzduch svědčily o blížící se bouři. Potřebovali však kontrolované běsnění, které bude pracovat podle časového rozvrhu. Simon nepřestával pozorovat terén před sebou za pomoci dalekohledu, jeho myšlenky však zabloudily jinam. Jaelithe odjela na hrad Es k Opatrovnicím, činorodá a plná energie ve svém vzrušení nad objevem, že jako čarodějka nezůstala nemohoucí. Od té doby však o ní ze severu nedorazila žádná zpráva, žádný z těch kontaktů dvou myslí, na které si Simon zvykl jako na jejich vzájemné pouto. Téměř již začínal věřit, že týdny strávené v Jižní pevnosti byly jen sen, že se jeho touhy, o kterých nikdy nevěděl, že v něm existují, dokud se nezhmotnily v podobě masa a krve v jeho náručí, kdy naplnily.
Teď ví, že existuje místo mezi zemí a hvězdami, mimo jeho samého, pokud ho s ním sdílí někdo jiný.
A ten chlad, který byl zprvu jen vzdáleným pocitem, začal narůstat, ta hráz, kterou cítil, nabývala konkrétní, hmatatelné podoby. Musí se všemožně snažit, aby své myšlenky nepustil po této cestě, neboť měl strach, že by i on, podobně jako málem Koris, mohl náhle utéci od povinností a vydat se ji hledat.
Času zbývalo málo, velmi málo.
Dnes v noci, pomyslel si Simon, když zasunul pozorovací krystal zpět do pouzdra na opasku, dnešní noc by měla být svědkem akce. Ještě než ho Jaelithe opustila, předala mu do paměti schéma podzemních cest. Včera v noci sestoupil spolu s Ingvaldem a Durstanem do jeskyně, která byla počátkem těchto chodeb, a s nedůvěrou civěli na onen prastarý oltář, postavený bohům, již dávno zmizelým spolu s prachem těch, kteří je uctívali. Cítili také ten hrdlo svírající pozůstatek něčeho, co se stále vznášelo v prostoru a sytilo se na Simonově daru dodatečného smyslu, až byl nucen ovládnout své třesoucí se tělo železnou vůlí. Na tomto pochmurném kontinentě starého, prastarého světa byl v činnosti nejeden druh sil.
Sklouzl z římsy a zamířil k výklenku, kde se zkříženýma nohama seděli tři jeho hraničáři a jeden Sokolník, jako by se hřáli u ohně, který se neodvažovali zapálit.
„Žádná zpráva?“
Hloupá otázka, pomyslel si Simon, jakmile ji položil. Poznal by to, kdyby nějaká přišla. Avšak chlapec z oddílu skautů v oděvu z kůže a kroužkového pletiva k němu pružně přistoupil, aby odpověděl.
„Vzkaz od senešala, pane. Kapitán Osberic je připraven s lodí. Vypluje, až dostane signál, neví ovšem, jak dlouho vydrží příhodný vítr.“
Čas... Simon se snažil vítr odhadnout, přestože o moři nic nevěděl. Pokud se Jaelithe nevrátí, budou se muset obejít bez pomoci kouzel a akci zahájit a riskovat tak větší nebezpečí, které představuje skutečná bouře. Musí to být dnes v noci, nejpozději zítra.
Ozval se pronikavý ptačí skřek a černobílý sokol, který byl očima a ušima Uncara, se snesl ve spirále dolů a usadil se na pěsti svého pána.
Uncar hlásil:
„Přijíždí senešal.“
Simon tenhle vztah člověka a ptáka nikdy nepochopil, dávno však zjistil, že jejich zprávy jsou přesné a že tento ptačí systém Sokolníků je v těchto výškách mnohem účinnější než jakákoli výzvědná činnost prováděná lidmi. Koris se už vydal za kořistí a tentokrát bude Simon muset ustoupit jeho naléhání a vyrazit do útoku. Kde je však Jaelithe?
I přes své těžkopádné tělo se Koris pohyboval s úsporností prozrazující pravého válečníka. Ohromná sekera, kterou odebral z rukou legendárního Volta ve skryté hrobce boha-ptáka, byla zahalena do jezdeckého pláště, na hlavě však měl svou okřídlenou přilbu a jel v bitevní výzbroji. Pohledný obličej, tak zrazený deformovaným tělem, mu zlověstně planul, jak toho byl Simon již několikrát svědkem.
„Dnes v noci vyrazíme! Anner říká, že vítr a vlny nám jsou nakloněny. Nemůže to však slíbit do budoucnosti.“
Zaváhal a pak dodal tišším hlasem:
„Ze severu nejsou žádné zprávy.“
„Dobrá tedy! Předej signál, Waldisi. Se soumrakem vyrazíme.“
Chlapec zmizel mezi skalisky jako šipka. V úzkém otvoru přilby ve tvaru ptačí hlavy se objevil Uncarův hubený obličej.
„Chystá se déšť. Tím líp pro nás. Tak tedy při setmění -“ Se sokolem na ruce se vydal za Waldisem, aby shromáždil své muže.
Západ slunce nebyl nijak patrný; kupící se mraky byly příliš těžké a vlny stále narůstaly. Už brzy předhodí Osberic návnadu v podobě lodi. Lupiči mají tři pozorovací body - dva na útesu a jeden na prostřední věži pevnosti; všechna budou za špatného počasí obsazena. Těch na útesu se není třeba obávat, ale ze strážního stanoviště na věži je také vidět terén, přes který budou útočníci muset přejít. A třebaže mají v tom směru přehled o každé možnosti úkrytu, cítil Simon znepokojení. Včasný déšť by jim poskytl clonu.
Ještě před deštěm však přišly bouřlivé poryvy. A zatímco řada hraničářů a Sokolníků pronikala do vstupního otvoru a pokračovala do temnoty za ním, poskytovalo jim ochranu pouze šero soumraku. Pak se náhle objevila záře a Simon zaslechl Korisův překvapený výkřik.
Čepel Voltovy sekery zářila jasným světlem a Simon cítil, jak se v polorozpadlém oltáři probouzí a narůstá síla, kterou

nedokázal nijak popsat, ze které však šel strach.
„Bitevní záře!“ Zaslechl Korisův smích, prostý humoru. „Díky, Volte, za tuto dodatečnou laskavost!“
Simon rozkázal:
„Jdeme! Nikdo neví, co zde ta čepel může probudit!“
Ústí chodby našli rychle. Na kůži cítil Simon ostré štípání a vlasy se mu i přes váhu přilby ježily v reakci na přítomnost elektřiny v prostoru. Stěny byly slizké od pramínků olejovité tekutiny, patrných ve světle luceren, které nesli, a hnilobný, zatuchlý puch postupně houstl. Podlaha pod nohama se chvěla pod údery vln, bušících v nevelké vzdálenosti od nich.
Dorazili ke schodišti. Kámen byl křižován stříbřitými cestičkami, jako by si zde po nespočetné generace vyznačovali stezky nějací obří slimáci. Vzhůru a stále vzhůru. Veškeré vědomosti, které Jaelithe měla o těchto chodbách, získala během rychlého úprku. Byla to Loyse, kdo je objevil, a ta je také využívala ke svým záměrům. Simon si přál, aby mu teď ukazovala cestu. Ale ne, musí si být jistý svým cílem a nepátrat kolem. Tahle chodba vede ke komnatě ve věži, která kdysi patřila Loyse; odtamtud se mohou rozptýlit a zmocnit se Fulkovy pevnosti - stále za předpokladu, že velká část jeho posádky bude zaměstnaná někde jinde.
Schody stoupaly donekonečna a pak Simonovo počítání ustalo. Schodiště sice pokračovalo dál, stáli však na odpočívadle před těmi správnými dveřmi. Zahlédl jednoduchou západku uzavřenou z jejich strany. Stavitel, který tyto chodby vymyslel, naštěstí podobné mechanismy nijak nemaskoval. Zatlačil a otevřely se pětistopé oválné dveře. Dokonce i zde si museli svítit, neboť místnost byla tmavá. Proti nim se rýsovala postel s nebesy. U jejích nohou stála truhlice, další byla pod úzkým oknem, za kterým kvílely větrné poryvy.
„Signál!“ Simon ten rozkaz ani nemusel dávat. Jeden z Korisových gardistů již vyskočil na truhlu, zvedl paži a trhnutím odstranil z okna závěs. Potom všechna jejich světla zablikala v rytmu smluveného signálu. Anner Osberic vyšle loď proti útesům. Teď jim nezbývalo než čekat, dokud poplach, který její příjezd vyvolá, nezburcuje pevnost.
Protože však již byli naladěni na vlastní akci, bylo pro ně čekání ze všeho nejhorší. Dvě malé skupinky, jedna pod vedením Ingvalda a jedna tvořená Sokolníky pod Uncarem, se vrátily do chodeb ve zdech, aby provedly průzkum. Uncar přišel na další dveře, které vedly do prázdné ložnice a poskytly jim tak druhý východ.
Čas se nekonečně vlekl a Simon se v duchu probíral dlouhým seznamem situací, které by mohly selhat. Fulk bude připraven na invazi z vnějšku. Měl své zvědy v průsmyku, jak zjistili. Avšak podle slov Loyse tento vchod nebyl nikdy objeven.
„No konečně -!“ vydechl si někdo poblíž ulehčené, ale vzdech zanikl v explozi kovového řinčení přímo nad jejich hlavami až sebou všichni leknutím trhli.
„A je to tady!“ Koris chytil Simona za rameno a protlačil se kolem něj ke dveřím komnaty. „Zvon ohlašující vrak! To ty krysy vyžene z děr!“

3
Černá noc

Trpělivost. Té se Loyse naučila již dávno. Nyní ji musí použít opět jako zbraň proti strachu a panice, která ji uvnitř zmrazovala, škrtící obruč kolem hrdla, drtivá váha na jejích bedrech. Trpělivost - a rozum - to jediné jí zůstalo.
Místnost, kde ji nakonec ponechali o samotě, byla tichá. Nebylo proč vstát ze židle a zkoušet okenice či dveře. Dokonce odstranili i závěsy z postele. Snad aby nevyvedla něco nepříjemného sama sobě, předpokládala. Tak daleko to však dosud nedošlo; ne, to tedy ne. Na Loysiných rtech se objevil náznak úsměvu, avšak svit v jejích očích neměl s pobavením nic společného.
Cítila se velmi slabá a nedokázala jasně přemýšlet, neboť místnost kolem ní se čas od času prudce zhoupla a roztočila. Na palubě lodi ji trýznilo nutkání ke zvracení - pak po dlouhou dobu nejedla.
Jak vlastně dlouho? Začala dětinsky odpočítávat na prstech a jeden po druhém ohýbala, snažila se každému přiřadit část uplynulého času. Tři, čtyři, pět dní?
Po celou dobu měla do paměti vtisknutou jistou tvář - tmavovlasou ženu, která za ní přišla časně zrána do hradu Es s jakýmsi příběhem. Co to vlastně bylo za příběh?
Loyse se zoufale snažila vyjasnit si v mozku okamžik onoho setkání. A vlna strachu narostla, když si uvědomila, že to nebylo žádné zamlžení mysli způsobené nevolností a šokem, ale překážka, která nemá nic společného s jejím tělem či pocity. Byla tam nějaká žena - Berthora! Loyse pocítila závan triumfu, když se jí podařilo tu ženu pojmenovat. A Berthora ji vylákala z hradu Es nějakým vzkazem.
Co to však bylo za vzkaz a od koho? Proč, ach, proč dělala takové tajnosti s odjezdem z Es s Berthorou? Vybavovaly se jí letmé vzpomínky na lesní cestu a na bouři - kdy se obě schovaly mezi skalami, zatímco déšť a vítr proměnily noc v zuřivý běs. Pak jakási louka svažující se k moři, kde čekaly.
Proč? Proč tam zůstala s Berthorou s takovým klidem, bez pocitu stísněnosti či varování! Ze by kouzla? Pohybovala s ní nějaká síla? Ale ne - tomu nemohla uvěřit! Estcarp byla přátelská země, to nebyl nepřítel. A teď, když Loyse složila tyto různorodé útržky paměti dohromady, byla si víceméně jistá, že Berthora spěchala a chovala se jako uprchlík na území nepřítele. Že by měl i Karsten své čarodějky?
Loyse si přitiskla ruce k tvářím, chladná pokožka se dotkla chladné pleti. Uvěřit tomu znamenalo popřít všechno, co věděla o vlastní zemi. Od chvíle, kdy byl nad původní rasou vyhlášen rozsudek, kterým byla postavena mimo zákon a každý, kdo k ní náležel, mohl být zabit na potkání, nebyly v Karstenu žádné čarodějky. Přesto si byla jista, že byla očarována a odvedena na setkání s onou lodí z jihu.
Bylo tu však ještě něco jiného - něco s Berthorou. Musí si na to vzpomenout, protože to je důležité! Loyse se kousala do kloubů a bojovala s nevolností, zamlženou myslí, bojovala urputně, aby si vzpomněla. Konečně se jí vybavila část jakési scény...

Berthora vykřikne - nejprve v naléhavé prosbě, potom v zoufalém návalu zlosti - ačkoli to byl spíš tón hlasu než samotná slova, co se jí vybavilo. Pak ji někdo z té lodi s lhostejnou nenuceností probodne. Berthora se zapotácí s rukama na meči, který jí přináší smrt. Tiskne ho takovou silou, že ho jeho majitel nedokáže vytrhnout. Pak následuje rozkaz a nad Berthorou se sklání další muž a šmátrá v její jezdecké tunice a když ruku vytáhne, svírá něco, co Loyse nezahlédla.
Berthora ji doručila do Karstenu a dostala zaplaceno vlastní smrtí. Na pomoc však měla jistou zbraň, o které Loyse nevěděla.
Jak to bylo provedeno, o to se teď nesmí zajímat. Proč to bylo provedeno... Loyse přinutila ruku klesnout od úst a nechala ji spočinout na koleni. Byla v Karsu, v rukou Yviana. Pokud ji hledají v Estcarpu, hledají-li ji vůbec, jen zázrakem je může napadnout, kam ji dopravili. A pokud jde o to dostat ji zase zpět - Vtrhnout do Karstenu by vyžadovalo armádu, armádu, jakou si Estcarp nemohl dovolit dát k dispozici. Loyse vyslechla nemálo válečných porad, aby věděla, v jak choulostivé situaci se nachází Staré Království. Stačí přemístit vojska za účelem invaze do Karstenu a ze severu se sklapnou čelisti Alizonu.
Ve Verlainu kdysi stála osamocená proti veškeré moci Fulka, bez jediného spojence v celé té mořem dunící pevnosti. A tady byla opět jediná proti všem. Kdyby se aspoň necítila tak slabá a malátná, mohla by přemýšlet jasněji! Pohnout se však znamenalo, že se jí podlaha pod zaprášenými jezdeckými botami zvedne a zhoupne jako paluba té pobřežní bárky.
Dveře se otevřely a přítmí prořízla zář z přenosné lucerny a oslepila ji natolik, že musela mžourat, aby viděla, kdo tam stojí. Byly tři, dvě v livreji vévodova služebnictva, jedna držela lucernu, druhá tác s přikrytými mísami. Avšak ta třetí, ta útlá postava s šátkem kolem hlavy a ramen, aby obličej zůstal utajen -
Služebné položily lampu a tác na stůl a odešly. Dveře se za nimi zavřely. Teprve když byly pryč, objevila se ta třetí v plném světle. Trhnutím odstranila z tváře šátek, který ji halil, a pohlédla Loyse přímo do očí.
Byla vyšší než dědička Verlainu a její postava zářila křehkým půvabem, kterým se Loyse pyšnit nemohla. Plavé vlasy měla spletené do komplikovaných smyček a celek byl ozdoben síťkou s drahokamy. A další šperky měla kolem hrdla, kolem pasu; náramky na pažích nad rukavičkami z přiléhavé tkaniny, prsteny na každém prstu. Budila dojem, jako by vystavovala bohatství svých šperkovnic, aby v divákovi vyvolala úžas a bázeň. Avšak při pohledu přes veškerý tento třpyt do jejích klidných očí a na vyrovnaný výraz ve tváři Loyse napadlo, že celá tato okázalost není ničím jiným než zástěrkou. Majitelka tohoto bohatství to zřejmě dělá proto, že se to od ní očekává, ne proto, že k takovému setkání potřebuje podporu svých pokladů.
Ruka obtěžkaná jiskřícím břemenem se natáhla a uchopila lucernu, aby ji zvedla výše, a pak se na Loyse upřel hodnotící pohled, který bodal, ale pod nímž dívka zůstala sedět bez pohnutí. Kráse té druhé ženy se nemohla vyrovnat. Tam, kde žena měla záplavu zlatých vlasů, byla Loyse vybledlá, téměř bezbarvá; tam, kde překypovala půvabem a šarmem, nenacvičeným, ale instinktivním, byla Loyse nevhodně hranatá a neohrabaná. A nemohla se ani pyšnit pokud šlo o důvtip, neboť lady Aldis byla pověstná rafinovanými manévry v kalných vodách Yvianova vévodského dvora.
„Musí na vás být víc, než se zdá," přerušila Aldis ticho jako první. „To však leží hluboko pohřbeno, má drahá vévodkyně." Střízlivé hodnocení přešlo na závěr v posměch.
S lucernou stále v ruce udělala Aldis pukrle, až jí půvabně zavířily sukně. Žádná ze sta dalších žen by to neprovedla s takovou dokonalostí. „Má drahá vévodkyně, snažně prosím, posluž te si. Bezpochyby strava, která vám byla vnucována, abyste přerušila dlouhou dobu půstu, nebyla zrovna nejlepší."
Vrátila lampu na stůl a přitáhla si stoličku, její způsoby byly náhle lehce opovržlivou napodobeninou služebné podřízenosti. Když se Loyse nehýbala ani neodpovídala, dotkla se Aldis ukazováčkem rtu, jako by byla zmatena, pak se usmála.
„Ach - nebyla jsem představena vaší milosti, nemám pravdu? Jmenuji se Aldis a je mi potěšením přivítat vás zde, ve vašem městě Karsu, kde jste již dlouho očekávána. A teď, neráčila byste se trochu navečeřet, drahá vévodkyně?"
„Není Kars spíše vaše město?" zeptala se Loyse, aniž hlas jakkoli modulovala, byla to prostě položená otázka, jak by se nejspíš zeptalo dítě. Neměla představu, jaká role by jí teď mohla pomoci, avšak docílit toho, aby Yvianova milenka podcenila jeho neochotnou manželku, se zdálo být dobrým krokem.
Úsměv Aldis se rozzářil.
„Takové zlomyslné, šuškavé pomluvy se nikdy neměly dostat k vašim uším, má drahá vévodkyně. Schází-li zámecká paní, musí se najít někdo, kdo dohlédne, aby bylo všechno náležitě vykonáno, přesně, jak si náš vévoda ráčí přát. Lichotím sama sobě ve víře, že zde nenajdete téměř nic, vaše milosti, co musí být změněno."
Hrozba - či varování? Ať už jedno nebo druhé, doručeno lehoučkým tónem bez jakéhokoli důrazu. Loyse však věděla, že Aldis nemá v nejmenším úmyslu vzdát se moci, kterou zde měla, ve prospěch manželky vdané pro zájem státu.
„Zpráva o vaší smrti byla tragickou ranou pro našeho vévodu," pokračovala Aldis. „Zatímco byl připraven přivítat nevěstu, přišla zpráva o otevřeném okně věžní komnaty, útržku róby a moři dole - jako by ty vlny byly přívětivější než jeho náruč! Velmi nepříjemná představa, která po nocích pronásledovala našeho vévodu. A jak strašně se mu ulevilo, když přišla ta druhá zpráva - že Loyse z Verlainu byla očarována těmi babiznami ze severu a unesena jako rukojmí. Teď je všechno zase v pořádku, nemám pravdu? Jste v Karsu se stovkami a stovkami mečů na ochranu pevných hradeb mezi vámi a vaším nepřítelem. Jen jezte, má drahá vévodkyně, a pak odpočívejte. Chvíle, kdy budete muset vypadat, jak nejlépe dokážete, abyste očarovala pohled svého ženicha, není příliš vzdálená." Lehkost výsměchu zmizela - objevily se kočičí drápy, aby se zaťaly hlouběji.
Aldis zvedla z mís na tácu poklice a vůně jídla rázem změnila Loysin pocit prázdnoty v náhlou bolest. Teď nebyla chvíle vhodná pro pýchu či vzdor.
Protřela si oči, jak by to možná provedlo dítě na konci záchvatu pláče, a vstala, ruku sevřenou kolem sloupku postele, aby se jí nepodlomily nohy. Zavrávorání ji přiblížilo k okraji stolu, podél jehož desky se přesunula ke stoličce, na kterou

klesla.
„Ubohé dítě! Jste skutečně na pokraji sil -“ Aldis však neudělala žádný vstřícný pohyb a Loyse jí za to byla vděčná. Malá část její osobnosti snášela skutečnost, že ji ta druhá pozoruje, zatímco ona musí použít obě ruce ke zdvižení poháru ke rtům, se zuřivým odporem. Ta slabost byla zrada.
Aldis však teď nebyla důležitá. Důležité bylo, aby její tělo získalo zpět unikající sílu a aby se jí vyčistila mysl. To, že za ní Aldis přišla, by nakonec mohlo k něčemu vést, třebaže Loyse zatím výhodu této návštěvy nedokázala rozpoznat. Teplo z tekutiny, kterou polkla, se v ní rychle šířilo; povrchní strach opadl. Loyse postavila pohár na stůl. Nestála o otupělost z vína, která by jí zamlžila myšlenky. Přitáhla si mísu s polévkou a pustila se do ní; i vůně byla neodbytná. Kuchaři se o vévodu Yviana starali znamenitě. Proti své vůli se Loyse uvolnila a začala večeři vychutnávat.
„Divočák na červeném víně,“ komentovala Aldis jasným hlasem. „Jídlo, které vám bude servírováno často, paní, neboť náš vzácný pán ho zbožňuje. Jappon, to je vrchní kuchař, ho dokáže připravit mistrovsky. Můj vévoda očekává, že své chutě a nechutě přizpůsobíme jeho a budeme vůči nim pozorné.“
Loyse si opět usrkla vína. „Víno z velmi dobré sklizně,“ komentovala a seč mohla se snažila, aby hlas zněl stejnou vyrovnanou lehkostí. „Zdálo by se, že váš vévoda má také mlsný jazyk. Byla bych věřila, že mu bude po chuti spíše víno z krčmy, neboť jeho první chlapské doušky pocházely z podobných soudků -“
Aldis se zasmála ještě přívětivěji. „Našemu vévodovi nevadí narážky na jeho poněkud - řekněme - nezvyklé začátky. Že získal Karsten silou meče -“
„A za podpory svých žoldáků,“ přerušila ji Loyse s chladnou zdvořilostí.
„A věrností svých stoupenců,“ souhlasila Aldis. „V tomto ohledu se cítí hrdý a často o tom ve společnosti hovoří.“
„Člověk, který šplhá do výšin, si musí dávat pozor, kam šlape,“ řekla Loyse, rozlomila plátek chleba z oříškového těsta napůl a lehce, špičkami prstů, si lámala sousta.
„Člověk, který se dostane vysoko, se pečlivě ujišťuje, že místo, kam v té výšce šlape, je zbaveno nerovností,“ opáčila Aldis. „Naučil se neponechávat nic náhodě, neboť Štěstěna je vrtkavá.“
„A moudrost musí vyvážit všechny meče,“ odpověděla Loyse pořekadlem horalů. Jídlo ji zbavilo utrpení. Ale nepropadla přílišné sebedůvěře. Yvian nebyl žádný hlupák posedlý šermováním, který by se dal lehce oklamat. Získal Karsten důvtipem stejně jako silou. A tahle Aldis - Našlapuj zlehka, Loyse, našlapuj zlehka, pozor, ať ti nezašustí pod nohama ani lísteček.
„Náš vévoda je naprosto dokonalý ve všem, s mečem, ve věcech státu i - v posteli. A jeho tělo není deformované -“ Loyse ztuhla. Ihned se ovládla a doufala, že to prošlo bez povšimnutí, nicméně o tom pochybovala. A Aldisina následující záludná narážka to potvrdila.
„Mluví se o velkých skutcích vykonaných na severu, a že jistý od narození deformovaný neotesanec, mávající ukradenou sekerou, vedl vojska -“
„Skutečně?“ zareagovala Loyse a zívla a pak ještě jednou. Její únava nebyla předstíraná. „Ono se toho vždycky napovídá. Jsem po jídle; je dovoleno, abych se vyspala?“
„Ale má drahá vévodkyně, vy mluvíte jako někdo, kdo se považuje za vězně, zatímco jste nejvýsostnější dáma v celém Karsu a Karstenu!“
„To si budu pamatovat. Přesto však tato myšlenka, jakkoli je povznášející, neposkytuje mi tolik radosti, kolik by mi jí poskytla trocha odpočinku. Přeji vám příjemný večer, drahá lady Aldis.“
Další úsměv, kratičký zvonivý smích, a pak odešla. Nic však nepřehlušilo zvuk, který Loyse očekávala - zarachocení klíče v zámku. Možná, že byla nejvýsostnější dámou v Karsu, tuto noc však také byla vězněm v této komnatě - a klíč se nacházel v rukou někoho jiného. Loyse si skousla dolní ret; přemítala, k čemu tohle asi povede.
Přehlédla místnost hodnotícím pohledem. Na zvýšeném stupni se dvěma schody, jak bývalo zvykem v zámeckých ložnicích, stála postel bez závěsů. Ve dvou stěnách byla okna. Když však postupně u všech uvolnila vnitřní okenice, objevila za nimi kovové pletivo, kterým sice mohla prostrčit prsty, dál ke svobodě se však nedostala.
U protější zdi stála truhla s částmi oděvu, které nijak nezkoumala. Byla stále unavená a celé její tělo toužilo natáhnout se na postel. Byl tu však ještě jeden úkol, na který se soustředila a jehož splnění ji naprosto vyčerpalo. Spát musí, avšak nikdo se k ní nedostane nepozorovaně, neboť dveře do místnosti zabarikádovala stolem.
Byla tak unavená, že cítila, že i zvednout ruku k hlavě si vyžádá mimořádné úsilí. A zatímco tam ležela a upřeně hleděla vzhůru na dřevěný rám, který kdysi nesl nebesa a závěsy, spánek nepřicházel.
Lampu nezhasla a ta vydávala jemné světlo, ve kterém viděla do všech koutů komnaty.
V minulosti již poznala podobný neklid - ze všeho nejsilnější v tom chrámu či hrobce zapomenuté rasy, kde tajné chodby Verlainu ústily pod širým nebem. Tajné chodby Verlainu... Na okamžik se zdálo, jako by ji náhle obklopovala jejich zatuchlá vlhkost a štiplavý pach. Čarodějnictví! Člověk ho vycítí, jakmile se s ním už jednou setkal. Loysino chřípí se sevřelo, jak se zhluboka, co jí plíce dovolily, nadechla. Koneckonců, neznala všechna tajemství Estcarpu - a kdysi, právě zde v Karsu, hrála v jednom takovém roli, kdy spolu s Jaelithe lovily v mnoha rybníčcích útržky informací, které by mohly pomoci záležitosti odvíjející se na severu. Takže se zde stále ještě mohou pohybovat agenti Opatrovnic.
Dívčiny ruce se sevřely v pěst a zabořily do pokrývek kolem hubeného těla. Kéž by dokázala odhadnout rozsah jejich moci! Kdyby tak uměla odeslat výzvu - aby byla zachycena nějakou vnímavou, přátelskou myslí! Zoufale si to přála a neslyšně přitom volala - ne o pomoc, ale po uklidňujícím pocitu blízkosti člověka. Kdysi bývala sama, pak však přišla Jaelithe a Simon, ten vysoký cizinec, kterému instinktivně důvěřovala a - a Koris. Tváře se jí lehce rozhořely, neboť si vzpomněla na Aldisiny posměšky. Od narození deformovaný. Lež - není to pravda! Smíšené krve, to ano - takže se v něm proti jeho vůli spojily prvky dvou ras - podsaditě, mocné tělo Torů, rodu jeho matky, a pohledná hlava po urozeném otci z Gormu. Avšak jediný z mužů ode dne, kdy ho spatřila se Simonem, oděného do převleku potulného rytíře, před branou jednoho domu zde v Karsu, když přišel na výzvu Jaelithe.

Přišel na výzvu...
Ona však výzvu odeslat nedokáže! A znovu Loyse zápasila se svou vnitřní bariérou ve snaze proniknout skrz. Neboť v prostoru skutečně bylo cítit čarodějnictví, nebo alespoň něco podobného. Byla si tím tak jistá! Naskakovala jí z toho husí kůže, burcovalo to její smysly, nutilo ji to vyčkávat.
Náhle Loyse vyklouzla z postele, zamířila ke stolu opřenému o dveře a položila na něj ruce. Paže se napjaly a začaly barikádu odsunovat. Avšak něco v jejím nitru stále váhalo, neutichalo, bouřilo se proti tomu, co právě dělala.
Couvla zpět k nohám postele, čelem ke dveřím. Zarachotil klíč, západka odskočila. Těžké dveře se otevřely. Zase Aldis!
Loyse se na okamžik uvolnila. Pak pohlédla upřeně do obličeje té druhé ženy. Byl stejný, naprosto stejný, půvabné rysy jeden vedle druhého. A přesto - ne!
V čem se změnil, to nedokázala říct. Na těch nádherně vykrojených rtech jí dokonce ještě pohrával lehce škodolibý úsměv, na krásné tváři zůstal stejný výraz. Loyse však poznala, každým kouskem svého těla, že tohle nebyla Aldis, jakou viděla předtím.
„Vy máte strach," byl to Aldisin hlas. Přesný - a přesto - ne! „Máte důvod se bát, moje drahá vévodkyně. Náš vévoda nemá rád, když se mu někdo protiví. A vy jste mu zahrála několik nehezkých kousků. Musí vás opravdu učinit svou manželkou, a vy to víte, jinak se mu nezdaří jeho záměry. Nemyslím si, že najdete potěšení ve způsobu jeho dvoření. Ne, nevěřím, že ho poznáte jako něžného milovníka ochotného domáhat se vašeho souhlasu! A protože pro mne v jistém směru zosobňujete potíže, poskytnu vám tohle, moje drahá vévodkyně."
Se záblekem prolétl vzduchem jakýsi předmět a dopadl na postel vedle její pravé ruky - byla to dýka. Spíše dámská hračka než nože, jaké Loyse nosila v pouzdře u boku, přesto to byla zbraň.
„Osten pro vás," pokračovala Aldis, která nebyla Aldis, hlasem, který se změnil v tiché šeptání, takže Loyse slovům stěží rozuměla. „Jsem zvědavá, jak se ho rozhodnete použít, vévodkyně z Verlainu, jistým způsobem - nebo jiným?"
A pak byla pryč. Loyse civěla na masivní dřevo nyní zavřených dveří a snažila se pochopit, jak mohla tak rychle zmizet. Jako by byla stvořením bez tělesné schránky - iluzí.
Iluze! Zbraň i způsob obrany čarodějnic. Stála tu vůbec Aldis? Či to byl manévr agentky Estcarpu, která mohla pouze takto pomoci Yvianově zajatkyni? Nebude však toto vlákno naděje hýčkat přehnaně.
Loyse se natočila, aby pohlédla na postel, téměř přesvědčená, že tam dýka nebude, že to byla iluze. Avšak ne. Ležela tam, když se jí dotkla, byla hmotná, se štíhlou čepelí a hrotem jehly. Dívka si ji přitiskla na hruď a rukama ji něžně laskala od jednoduché střenky ve tvaru kříže až k onomu hrotu. Takže měla by ji použít, nebo ne? Ale proti komu? Proti Yvianovi nebo sobě samé? Zdálo se, že se ta volba Aldis, nebo její podoby, která ji přinesla, nijak netýká.

4
Fulk a Fulk

Simon stál uprostřed schodiště a naslouchal. Zdola se ozýval lomoz bitvy; jednotky Estcarpu čistily hlavní síň od nepřítele. Slabě k němu doléhalo mocné „Sul! Sul!" Sulcarů. On se však snažil zaslechnout něco jiného, pohyb nahoře. Nemohl se zmýlit, tím si byl jistý. Někde vpředu, na tomto úzkém schodišti, byl Fulk. A pán Verlainu, zahnaný do rohu, měl výhodu nad každým, kdo se opovážil sledovat ho až k jeho nejzazší pozici.
Tamhle! Zaskřípění kovu o kámen? Jaký druh překvapení chystá Fulk svým pronásledovatelům? Nicméně, byl to právě Fulk, koho se musí zmocnit, aby mohli uskutečnit svůj plán s Karstenem. A čas pracoval proti nim jako spojenec Fulka.
Simon pokračoval vzhůru, levé rameno přitisknuté ke zdi. Dosud šlo všechno podle plánu. Ztroskotaná loď na útesech otevřela brány vedoucí k pobřeží, vylákala Fulkovy muže, soustředila na sebe pozornost pevnosti. Takže než si její posádka uvědomila přítomnost vetřelců, měli již téměř celou tvrz obsazenou.
To však nevedlo k žádné rychlé kapitulaci; právě naopak, vylupovači vraků bojovali jako muži, pro které není ústupu a před kterými stojí nesmiřitelný nepřítel. A jenom proto, že vřava boje v hlavní síni vystrčila vrávorajícího Simona ven, zahlédl útěk vysokého muže bez přilby, jehož totožnost prozradila zlatorudá hříva. Na rozdíl od Fulka ze všech možných legend, které se Simonovi donesly, tenhle zbabělec se ani nepokusil shromáždit své muže a postavit se do čela zběsilého útoku proti hraničářům. Místo toho kličkoval a prchal, aby se dostal na tohle vnitřní schodiště. A Simon, kterému stále ještě zvonilo v hlavě po úderu, který ho vyhodil z bitevní tlačenice, ho následoval.
A opět zvuk kovu o kámen. Byl si tím jistý. Že by si chystal nějakou jinou zbraň, mocnější, než je meč či sekera? Náhle schody prudce zatočily doprava, jediné, co viděl, bylo odpočívadlo velikosti čtverečního yardu, zbytek schodiště zůstal skrytý. Svítilo zde kulové světlo, jeho záře však byla mdlá.
Světlo zablikalo. Simon se zhluboka nadechl. Jestli ta lampa zhasne... Blikání však dodržovalo pulzující rytmus, téměř jako by jeho energie byla v pravidelných intervalech odsávána. Simon postoupil o schod výš, pak ještě o jeden - s příštím se dostane na odpočívadlo a vystaví se tak tomu, co na něj možná čeká na dalším křídle schodiště.
Blik, blik - přistihl se při počítání oněch světelných intervalů. Ted už si byl jistý, že s každým bliknutím je odčerpávána energie. Simon se nikdy tajemství kulových světel nedozvěděl. Jejich intenzita mohla být regulována poklepem na štítky umístěné na zdech pod každým z nich. Pokud mu však bylo známo, samotné koule nemusely být nikdy vyměňovány a nikdo v Estcarpu nebyl schopen vysvětlit, jak fungují. Byly do těchto hradů a pevností instalovány kdysi dávno a jejich tajemství bylo zapomenuto.
Další bliknutí. Nyní bylo světlo mnohem tlumenější. Simon se vrhl do zatáčky schodů, záda proti zdi, šipkovou pistoli připravenou k výstřelu, čtyři, šest schodů nahoru, a pak nepřerušovaný přímý prostor úzké chodby. A na vrcholu schodů zátaras z nábytku narychlo vyvlečeného z horních místností. Číhal tam Fulk, aby odstřelil prvního, kdo se pokusí tuto bariéru ze židlí a stolu zdolat?
Simona to znepokojilo. Fulkovy reakce byly tak protikladné tomu, co o tomto pobřežním vládci slyšel. Tohle byly kroky člověka, který chtěl získat čas. Čas na co? Veškeré Fulkovy ozbrojené síly byly zaměstnány dole; nebylo možné, aby se

pokoušel shromáždit posily. Ne, snažil se zachránit sám sebe! Proč si tím byl Simon tak jistý, nedokázal říct, bylo o tom však přesvědčen.
Ví Fulk o vnitřních chodbách, žene se teď k východu? Žádné další zvuky, kromě slábnoucího řinčení zaznívajícího zdola; zřejmě jsou zdoláváni poslední z Fulkových mužů.
Poblikávání světla stále sláblo. Potom zaslechl tichý zvuk a instinkt válečníka ho vrhl dolů po schodišti. Bílý záblesk exploze! Simon, oslepen tou září, téměř ztratil půdu pod nohama. Promnul si oči.
Světlo, ale vůbec žádný zvuk. Ať už byla uvolněna jakákoli síla, pro něj byla nová. Mrak štiplavého kouře a pálení v krku. Zakašlal, silou vůle se snažil něco spatřit, avšak oči zůstávaly stále oslněné zábleskem.
„Simone! Co se tady děje?“
Dunění nohou na schodišti. Simon zahlédl nejasný obrys okřídlené přilby.
„Fulk,“ odpověděl. „Tam nahoře - ale dávejte pozor -!“
„Fulk!“ Koris natáhl dlouhou paži, opřel ji o zeď a Simona přidržel. „Ale co tam nahoře dělá?“
„Nějaké darebáctví jemu vlastní, pane.“ Na schodišti se ozvaly další kroky a Ingvaldův hlas identifikoval jejich původce.
„Nechává na sebe čekat,“ komentoval Koris.
„Nežeňte se nahoru -“ varoval Simon, který už konečně opět viděl. Kulové světlo nyní opět intenzivně zářilo. Simon vklouzl nahoru na odpočívadlo ještě před Korisem. Chatrný zátaras zmizel. Zbyly jen opálené kousky dřeva, popel v ovzduší a skvrny na zdech, označující místo, kde stál.
Žádný zvuk, žádný pohyb z chodby či dveří, které do ní vyúsťovaly. Schod za schodem stoupal Simon vzhůru. A pak, zpoza prvních dveří, zaslechl tichý zvuk kročejů. Než se stačil pohnout, mihla se vzduchem mohutná Voltova sekera a udeřila do bariéry dveří. Ty povolily a otevřel se pohled do místnosti; okno přímo proti nim bylo dokořán a viselo z něj lano, uvnitř zakotvené vahou truhly.
Koris položil sekeru na podlahu a uchopil lano do obou rukou. Soustředil veškerou sílu svých mocných ramen a paží a začal no vytahovat. Simon s Ingvaldem zamířili k oknu.
Noc byla tmavá, ne však natolik, aby se v ní skryla scéna, která se odehrávala pod nimi. Provaz, který měl sloužit k dosažení spodní střechy, stoupal vzhůru, a to i zatížený vahou samotného Fulka, a překročil již hranici, kdy by se vůdce lupičů odvážil zachránit skokem. Až na to, že -
Simon zahlédl, jak se bílý ovál, který byl Fulkovým obličejem, obrátil vzhůru k němu. A ten muž, který teď visel na laně a blížil se k jejich čekajícím pažím prostřednictvím mocných záběrů Korise, dobrovolně povolil stisk. Hlasitě zaječel, byl to děsivý výkřik, jako by protestoval proti vlastnímu činu. Věřil skutečně, až do nejposlednějšího okamžiku, že má šanci dopadnout bezpečně? Avšak když se s rachotem zřítil, zůstal ležet. Zvedl paži, ta vzápětí klesla.
„Ještě žije,“ řekl Simon a natáhl se po laně. Nutkání, které ho teď pohánělo, sám nechápal, musí však vidět Fulkovu tvář.
„Musím jít dolů,“ dodal, když se v okně zamrskal konec lana a on si ho začal upevňovat kolem pasu.
„Je v tom něco víc, než se zdá?“ otázal se Koris.
„Myslím, že ano.“
„Pak tedy dobrá. Buďte však opatrný, i had s přeraženým hřbetem má v tlamě ostré zuby. A Fulk nemá žádný důvod připustit, aby ho jeho nepřátelé přežili.“
Simon prolezl úzkým otvorem okna a zhoupl se ven. Pomalu ho spouštěli. Nohama se dotkl spodní střechy. Jakmile odhodil smyčku, lano vylétlo vzhůru a on zamířil ke zhroucené postavě.
V přenosném světle zřetelně viděl tělo s rozhozenými končetinami. A když Simon poklekl, spatřil, že i přes svá zranění byl Fulk z Verlainu stále naživu. Jakousi náhodou byla hlava vůdce lupičů podložena paží, a jak se nad ním Simon sehnul, ta hlava se s nekonečným, bolestným úsilím otočila, takže jejich pohledy se setkaly.
Ve stejném okamžiku Simon syčivě vydechl. Chtělo se mu hlasitě vykřiknout neochotou uvěřit tomu, co spatřil. Bolest, ano - a nenávist. A něco, co bylo za obojím, za bolestí i nenávistí - emoce, která nepatřila lidstvu, jak ho Simon znal. Vyslovil to nahlas: „Kolder!“
Byl to Kolder, ta cizí hrozba ve tváři umírajícího člověka. Přesto Fulk nebyl jedním z „posedlých“, chodící mrtvolou, které Kolderové používali v bitvách, zajatcem zbaveným duše, předělaným, aby jeho tělo obdrželo jakousi oživující sílu, od které se čisté lidství s odporem odtáhne. Ne, Simon viděl „posedlé“. Tohle bylo opět něco nového. Protože to, co bývalo Fulkem, nebylo kompletně vymazáno; ta část, která odrážela bolest a nenávist sílila, a ta, která byla Kolderem, ustupovala.
„Fulku!“ Koris dopadl na střechu a několika skoky se ocitl vedle Simona. „Jmenuju se Koris -“
Fulkova ústa se pohnula a zkroutila. „Zemřu... a stejně tak ty... zmetku z bažin!“
Koris pokrčil rameny.
„Tak jako každý člověk, Fulku.“
Simon se sklonil níž. „A tak jako ti, kteří nejsou lidmi!“
Nebyl si jistý, zda to ten zbytek ustupujícího Koldera pochopil. Fulkova ústa se znovu pohnula, avšak jediné, co se tentokrát prodralo mezi jeho rty, byla krev. Pokoušel se zvednout Fulkovi hlavu výše, ta však klesla zpět, a pak mu z očí zmizel všechen život.
Simon pohlédl přes tělo na Korise. „Byl to Kolder,“ řekl tiše.
„Ale ne - z těch posedlých!“
„Ne, ale pořád to byl Kolder.“
„Jste si tím jistý?“
„Tak jistý jako vlastním rozumem a tělem. Do určité míry Kolder, přesto však i Fulk.“

„Na co jsme to tedy vlastně přišli?“ představoval si Koris již dopředu budoucí hrůzy. „Mají-li mezi námi ještě jiné služebníky, než jsou ti posedlí -!“
„Přesně tak,“ odpověděl Simon ponuře. „Řekl bych, že se to musí Opatrovnice dozvědět - a to velice rychle!“
„Kolderové však nedokážou předělat nikoho z původní rasy,“ namítl Koris.
„V to budeme dál doufat. Tady se však Kolder objevil a může být kdekoli jinde. Ti zajatci -“ Koris opět pokrčil rameny. „Není jich příliš mnoho, snad tucet po té poslední bitvě v hlavní síni. A to jsou většinou profesionální vojáci. Vybrali by si Kolderové takové lidi za své služebníky? Možná jako posedlé. Fulka, ano - ten byl vynikající figurkou v jejich hře. Podívejte se však na ně, a pak nám řekněte - bude-li to možné.“
Slunce vrhalo přes stůl široký pruh světla. Simon bojoval s doléhající potřebou spánku a jeho doutnající hněv mu byl v tom zápase dobrou zbraní. Poznal ji, tuto šedě oděnou ženu s vlasy přísně staženými vzad, takže vynikly její poněkud ostré rysy, kalný drahokam, jenž byl jejím symbolem moci a válečným mečem, spočívajícím jí na hrudi, ruce pedanticky překřížené před sebou. Znal ji, nicméně nedokázal ji nazvat jménem - neboť žádná čarodějka země Estcarpu jméno neměla. Jméno člověka bylo jeho nejcennějším vlastnictvím. Dej ho příliš lehkomyslně k dispozici mnoha jazykům a odevzdáš svou nejniternější citadelu do rukou možného nepřítele.
„Tohle je tedy vaše poslední slovo?“ ani se nesnažil zmírnit tvrdost, která mu z hlasu zaznívala, když tu otázku položil. Neusmála se, její klidný pohled nenarušil žádný výraz.
„Nikoli moje slovo, Ochránce hranic, ani slovo kterékoli z nás, ale zákon, podle kterého žijeme. Jaelithe -“ Simonovi se zdálo, že při vyslovení jména zaslechl v jejím hlase náznak nechuti -“si sama zvolila. Není možnost návratu.“
„A jestliže v ní ta síla zůstala, co potom? Nemůžete říct, že to je tak a tak jen tím, že pronesete slova!“
Nepokrčila rameny, avšak něco v její póze v něm vyvolalo pocit, že jeho slova ani hněv nevzala na vědomí. „Když člověk vlastnil nějakou věc a používal ji, pak se s ním mohou její stíny po nějaký čas pohybovat, i když je samotné jádro ztraceno. Je možné, že dokáže dělat věci, které jsou nepatrnými odlesky její bývalé moci. Nemůže však žádat nazpět kámen a být opět jednou z nás. Nicméně nemyslím, Ochránce hranic, že jsi se mnou chtěl mluvit jenom proto, abys protestoval proti tomuto rozhodnutí - které se tě stejně netýká.“
A opět tu byla ta neproniknutelná bariéra mezi čarodějkami a lidmi vně tohoto svazku. Simon přitáhl uzdu emocím. Měla samozřejmě pravdu. Teď nebyl čas bojovat Jaelitheinu bitvu, přišel čas, kdy je třeba uskutečnit jistý plán.
Hovořil odměřeně a vysvětloval, co je třeba udělat. Čarodějka přikývla.
„Změna podoby - pro koho z vás?“
„Mě, Ingvalda, Korise a deset hraničářů.“
„Musím vidět ty, které budete představovat.“
Vstala z křesla.
„Jsou připraveni?“
„Jejich těla -!“
V jejím výrazu se po této informaci nic nezměnilo, pouze stála a čekala, aby ho mohla následovat. Vystavili je na vzdáleném konci síně, deset těl, vybraných ze zabitých, v čele se zjizveným vůdcem s přeraženým nosem, který nesl důstojnické označení. A trochu stranou - Fulk. Čarodějka se u každého z nich na okamžik zastavila a upřeně se zahleděla do jejich bledých tváří, aby si je vtiskla do paměti, i se všemi detaily totožnosti. Byla to její speciální schopnost, neboť zatímco kterákoli ze sesterstva dokázala provádět podle potřeby změnu podoby, pouze ona byla schopná dosáhnout toho se skutečnými lidskými tvářemi namísto pouhé obecné přeměny.
Když se dostala k Fulkovi, hleděla na něj mnohem déle, hluboko se předklonila a očima pátrala v jeho obličeji. Od toho zdlouhavého zkoumání se obrátila na Simona.
„Máte naprostou pravdu, pane. V tomto muži bylo více než jen jeho rozum, duše a myšlenky. Kolder -“ Poslední slovo zaznělo v šepotu, zastřeně. „A vy se odvážíte zaujmout jeho místo, přestože byl Kolderem?“
Simon odvětil:
„Náš plán závisí na vstupu Fulka do Karsu. A já Kolderem nejsem -“
„Což každý, kdo náhodou bude Kolderem, okamžitě pozná,“ upozornila ho.
„To mi nezbývá než risknout.“
„Budiž. Přiveďte své muže k provedení přeměny. Sedm a tři. Ostatní pošlete ze síně pryč, nic nás přitom nesmí rušit.“
Přikývl. Nebylo to poprvé, kdy měl prodělat změnu podoby, tehdy to však byla akce plná chvatu, nutnost rychle získat nové tváře kvůli rychlému úniku z Karsu. Teď se stane Fulkem a to bude něco úplně jiného.
Zatímco Simon svolával dobrovolníky, čarodějka byla zaneprázdněna vlastními přípravami. Na kamennou podlahu síně nakreslila dvě pěticípé hvězdy, jedna zčásti překrývala druhou. Do středu každé umístila hliněná kamínka z malé truhlice, které jí její sulcarský doprovod přinesl. Nyní pečlivě odměřovala různé prášky ze sady malých tub a lahviček a mísila je dohromady do dvou hromádek na čtvercových kusech jemného hedvábí, jejichž materiál byl protkán linkami a různými vzory.
Oděv mrtvých se použít nedal, mohly by je prozradit skvrny a díry. Na hradě však bylo spousta oblečení, a zbraně, opasky a další osobní předměty, které mrtví nosili, použijí na doplnění obrazu, aby podoba byla dokonalá. Ty byly nahromaděny na jednom místě; přijde na ně řada na konci obřadu.
Čarodějka vhodila hedvábné čtverce do kamínek a začala si tiše prozpěvovat. Kouř stoupal a postupně zakrýval muže, kteří se mezitím svlékli a každý nyní stál na jednom cípu hvězd. Mlha z kouře stále houstla a vinula se kolem každého z nich, takže bylo těžké uvěřit, že za tou měkkou clonou, která je obklopuje, existuje ještě něco jiného. A ten zpěv vyplnil celý svět, neboť jako by se čas a prostor chvěl a svíjel se stoupáním a klesáním tónu slov, kterým žádný z nich nerozuměl.
Tak pomalu, jak kouřová clona vznikla, tak zase opadla, a jen neochotně stahovala chapadla a navracela se do kamínek,

ze kterých vzešla. Aromatická vůně, která byla její součástí, zanechala Simona omámeného, nemálo odtrženého od reality. Pak ucítil na kůži chladný vzduch a pohlédl dolů na tělo jemu cizí, hmotnější, s nepatrným náznakem rostoucího břicha a měkkým porostem zlatorudých chloupků na pokožce. Byl Fulkem.
Koris - nebo alespoň muž, který opustil Korisův cíp hvězdy, byl menší - své předlohy si vybrali podle mužů, kteří se příliš nelišili od jejich vlastních fyzických charakteristik; postrádal však senešalovu abnormální šířku ramen a jeho dlouhé, klátivé paže. Stará sečná rána mu zvedala horní ret ve výhružné vlčí grimase, dost na to, aby se ukázala špička zubu, bílá a ostrá. Ingvald ztratil svou poměrnou mladost, ve vlasech měl šedivé prameny, zjizvený obličej nesl stopy mnoha let zla a bezohledného způsobu života.
Oblékli se do šatů z hradních truhlic, navlékli si prsteny, kolem krků řetězy a těsně si utáhli opasky mrtvých mužů.
„Pane!“ zavolal jeden z mužů na Simona. „Tady, za vámi -odpadlo to z Fulkova opasku. Tady.“
Jeho namířený prst ukazoval na lesklý kousek kovu. Simon zvedl ozdobný emblém. Nebyl ze zlata ani stříbra, měl zelenavý nádech a byl vytvarován po způsobu komplikovaně propleteného uzle s mnoha kličkami a smyčkami. Simon zkoumal opasek, až našel háčky, kde předtím musel viset a připnul ho zpět na místo. Na zevnějšku Fulka nesmí dojít k žádné změně, ani v tak malém detailu.
Čarodějka vracela kamínka do truhlice. Když k ní přistoupil, vzhlédla a kriticky si ho prohlížela; tak by asi umělec pozoroval dokončené dílo.
„Přeji vám hodně zdaru, Ochránce hranic,“ oslovila ho. „Ať jsou Síly s vámi v plné míře.“
„Děkujeme, paní. Vím, že je v této nebezpečné záležitosti budeme nanejvýš potřebovat.“
Přikývla. Od dveří zavolal Koris. „Obrací se příliv, Simone, je čas vyplout.“

5
Krvavé ráno

„Signální vlajky!“
Jeden z hloučku mužů na přídi pobřežní bárky, poháněné za časného jitra dlouhými vesly proti proudu zlatavé řeky, kývl hlavou k třepotavému pohybu barevných jazyků na sloupu na břehu vedle prvního přístavního mola v Karsu.
Muž v kabátci s křiklavým erbem zobrazujícím rybu s rohy na hubě a skloněnou šupinatou hlavou proti čtverci karmínového pozadí se pohnul a ruka mu sjela k opasku.
„Očekáváni?“ učinil z tohoto jediného slova důležitou otázku.
Jeho společník se usmál. „Zdá se, že ano. Tak by to ovšem mělo být. Zbývá ještě zjistit, zda je Yvian připraven uvítat svého tchána s otevřeným srdcem či s mečem v ruce. Vjíždíme do drakovy otevřené tlamy a ta se může sklapnout dřív, než dorazí naše posily.“
Třetí muž ve skupince se tiše zasmál. „Každý drak, který sklapne čelisti i s námi, Ingvalde, pocítí, jak mu několik stop kvalitní oceli přetne páteř! Tak je tomu s žoldnéři - jsou věrní tomu, kdo je platí, avšak odstraňte ho, a hned jsou ochotni uvažovat rozumně. Vypořádejme se s Yvianem a Kars je brzy náš!“ Zvedl snědou paži dlaní vzhůru a pomalu sevřel prsty v pěst.
Simon-Fulk byl opatrnější a nesouhlasil zcela s Korisovým zbrklým odhadem jejich šancí. Nepodceňoval senešalovy válečné ani vůdcovské schopnosti, nedůvěřoval však té horečnaté touze, která druhého muže držela na přídi lodi celou cestu po řece, civějícího vpřed, jako by je jeho vůle mohla popohnat. Jejich posádku tvořili Sulcarové, kteří, jako obchodníci, tudy již pluli dříve a znali každý trik, jak zvýšit rychlost lodi, a toho také využívali už od okamžiku, kdy pronikli do ústí řeky.
Hlavní invazní jednotky Estcarpu mezitím postupovaly po horských úbočích, připravené, jakmile dostanou znamení, vrhnout se proti Karsu.
A to znamení...
Simon-Fulk vzhlédl k vysoké, vyplétané kleci, nyní přikryté volným přehozem. Uvnitř odpočíval doplněk jejich skupiny. Pocházel od Sokolníků. Žádný z těch černobílých dravců, kteří tvrdým horským válečníkům slouží za oči a uší zvědů i jako kamarádi v boji, neboť jsou cvičení nejenom k předávání zpráv, ale také k útoku proti nepříteli, ale pták, kterého nebude tak snadné rozpoznat a přisoudit spojencům Estcarpu.
Byl větší než ptáci, kteří běžně hřadují vpředu na sedlech Sokolníků, jeho peří bylo modrošedé, na hlavě a ocasu světlalo až do bíla. Pět kusů těchto ptáků bylo objeveno v zámoří Sokolníky, kteří tam sloužili na lodích Sulcarů. A ti byli nyní šlechtěni a cvičeni již po tři generace. Pro službu běžně používaných sokolů byli příliš těžcí, byli však využíváni jako poslové, neboť měli domovský instinkt a schopnost ve vzduchu se ubránit.
Pro záměr Simona-Fulka byl tento pták vynikající. Neodvažoval se vzít si do Karsu obyčejného sokola, neboť tyto ptáky používali pouze Sokolníci. Tento nový druh však upoutá díky své kráse pozornost, a protože byl vycvičen k lovu, uvítá ho Yvian jako dar.
Deset mužů, jeden pták, a proti nim celé město. Na první pohled to byla neuvážená a pošetilá výprava. Přesto však před časem pronikli pouze čtyři právě do tohoto města a bez úhony a s něčím navíc ho opět opustili. Pouze čtyři!
Simon přejížděl rukou sem a tam po ornamentech Fulkova opasku. Teď jsou tři - on, Koris a tam někde v těch budovách ukrytá Loyse. A ten čtvrtý? Teď na ni nemysli. Proč se však nevrátila, proč dovolila, aby se dozvěděl až z druhé ruky, od té čarodějky ve Verlaine, že její poslání ztroskotalo. Kde je teď - hýčká někde svou bolest?
Vždyť na cenu manželství s ním přistoupila, a byla to ona, kdo přišel jako první! Proč tedy -
„Už nás vítají, pane!“ Ingvald vrátil Simona do reality.
Na přístavním molu stála řada zbrojnošů v kabátcích s Yvianovým znakem - železnou rukou třímající válečnou sekeru.
Prsty Simonovy ruky se sevřely kolem šipkové pistole, lem pláště však tento pohyb diskrétně zakryl. Na rozkaz, vyštěknutý velitelem, tleskli muži vítací jednotky holýma rukama a pak je na okamžik zvedli do výšky ramen, dlaněmi

vpřed, v gestu přátelského pozdravu. Tak byli přivítáni v Karsu.
U brány městské pevnosti na ně čekala další jednotka se stejným pozdravem. A pokud byli schopni soudit během pochodu městem, život v Karsu plynul hladce, nikde žádné známky neklidu.
Když však byli uvedeni, s formálností dvorní etikety, do komnat ve střední části pevnosti, kývl Simon na Ingvalda a Korise, aby ho následovali k arkýřovému oknu. Zbývajících sedm mužů, které sebou vzali z Verlaine, zůstalo u dveří.
Simon na ně ukázal.
„Proč jsou tady?“
Koris se zamračil. „To je pravda, proč?“
„Aby nás tu měli všechny pěkně pohromadě,“ napadlo Ingvalda. „A pokud nám takové jednání bude podezřelé, jim je to očividně jedno. Kromě toho - kde je vůbec Yvian nebo alespoň jeho konetábl? Byli jsme sem odvedeni obyčejným seržantem, žádnou vyšší hodností. Možná, že jsme v místnostech pro hosty, zatraceně však škudlí na zdvořilosti.“
„Je za tím něco horšího než urážka Fulka,“ řekl Simon a sundal si zdobenou přilbu mrtvého muže a opřel si hlavu o zeď v místě, kde mu vánek čechral hustý pramen zlatorudých vlasů, které získal změnou podoby.
„Izolovat nás pohromadě je bezpečnostní manévr. A Yvian nemá žádný důvod mít Fulka v úctě. Je tu však něco víc -“
Zavřel oči a snažil se přimět ten tajemný šestý smysl doručit také něco jiného než jen varování, které sílilo s každým krokem, kterým pronikal hlouběji do pevnosti nepřítele.
„Výzva - není tu nějaká výzva?“ naléhal Koris.
Simon otevřel oči. Kdysi ho jedna výzva přivedla do Karsu, tupá, střídavě ustupující a opět narůstající bolest v hlavě, která ho vedla ulicemi i křivolakými postranními uličkami k místu, kde se ubytovala Jaelithe. Ne, to, co cítil teď, nebylo totéž. Poháněl ho to vpřed, to ano - ale to nebylo všechno. Prostupoval jím palčivý pocit jakési předtuchy, takové, jakou člověk cítí těsně předtím, než učiní nějaký nezvratný krok. Zároveň se ho to však tak docela netýkalo. Spíš jako by se nyní pohyboval na okraji jakéhosi dění; velmi blízko, ne však v jeho ohnisku.
„Žádná výzva,“ následovala opožděná odpověď. „Něco se tu děje...“
Koris si přendal sekeru, o kterou se opíral, do druhé ruky. Voltův dar měl vždy na dosah. Pro tuto návštěvu Karsu však byla zamaskována barvou a listovým ornamentem do okrasné zbraně konetábla.
„Sekera ožívá,“ konstatoval. „Volte -“ hlas mu klesl do šepotu, který nemohl být slyšet dál než k výklenku okna, „veď nás!“
„Jsme v hlavním bloku,“ dodal rázněji, a Simon poznal, že Koris si v duchu vybavuje plán karské pevnosti, jak se ho naučili na základě informací. „Yvianovy soukromé komnaty jsou v severní věži. V horní chodbě by neměla být víc než dvojice strážných na jejím vzdáleném konci.“ Zamířil ke dveřím jejich vlastního apartmá.
„Takže co?“ pohlédl Ingvald na Simona. „Počkáme, nebo se do toho dáme hned?“
Původně si naplánovali, že počkají, avšak to nutkání, které Simon nepřestával cítit... Možná že odvážná akce bude tím správným krokem.
„Waldisi!“ Jeden z mužů v převleku Verlainu rychle zvedl hlavu. „Potřebujeme pytlík se zrním pro ptáka; zůstal na lodi - pošlete pro to někoho.“
Simon odhrnul přehoz na dravcově kleci. Jeho jasné oči, nikoli zlaté, jak bývalo u tohoto druhu běžné, ho upřeně pozorovaly. Byla v nich jistá dávka inteligence - nikoli lidské - přesto však inteligence. Nikdy předtím nevěnoval tomu ptáku víc než zběžný pohled, teď si ho však soustředěně prohlížel. Pak položil ruku na vchod do jeho vězení.
Opeřená hlava se od něj odvrátila a pohlédla ke dveřím místnosti, jako by on sám naslouchal, či snažil se zaslechnout, co žádné ucho nedokázalo zaznamenat. Pak se zahnutý zobák otevřel a ve stejném okamžiku, kdy to ucítil i Simon - to zavíření vzduchu kolem nich, vyrazil pták pronikavý skřek.
Koris zíral na Voltův dar. Jeho tenké maskování nemohlo zakrýt zář čepele sekery, ne tak oslňující jako odraz slunce na vyleštěném kovu, ale jako by v samotné hmotě zbraně na okamžik zaplál oheň. A stejně tak rychle záblesk zmizel.
Pták zamával širokými bílými křídly a ještě jednou zavřeštěl. Simon odjistil západku na dveřích klece a natáhl paži se zaťatou pěstí jako most. Pták byl skutečně těžký, takto by nemohl být nikdy přenášen, Simon však držel, dokud se dravec nevynořil. Ten pak mávl křídly a snesl se na opěradlo židle.
Jeden z hraničářů otevřel dveře a vešel Waldis. Ztěžka lapal po dechu a v ruce držel meč, z jehož hrotu odkapávala krev.
„Museli se zbláznit!“ vykřikl. „Pronásledují muže po chodbách a zabíjejí je -“
„To nemohou být jednotky Estcarpu; jejich signál ještě nevzletěl! Jich se to netýká - ledaže se něco odehrává úplně špatně.“ Ingvald stiskl chlapcovo rameno a přitáhl ho blíž k Simonovi.
Drsně naléhal:
„Kdo je pronásleduje? Kdo bojuje?“
„Nevím. Všichni jsou, podle znaků, vévodovi muži. Slyšel jsem, jak jeden vykřikl, že dostane vévodu - a že je se svou novou manželkou -“
Korisův dech zasyčel. „Myslím, že je čas jednat,“ řekl již na cestě ke dveřím. Simon pohlédl k ptákovi hřadujícím na opěradle židle.
„Otevřete okno,“ rozkázal nejbližšímu hraničáři. Bylo to uspěchané, ale zmatek v nitru mu prozrazoval, že času není nazbyt. A pokud skutečně nastaly v pevnosti problémy, nejlepší bude, když toho využijí. Mávl rukou, pták se zvedl, proletěl oknem a nabral přímý směr k těm, kteří čekali. Pak se Simon otočil a vyběhl za Korisem.
Na konci chodby ležel mrtvý muž obličejem vzhůru - tvář měl uvolněnou a prázdnou. Neměl na sobě žádné brnění, pestrost tuniky a malý znak na rameni však prozrazovaly vyššího vládního úředníka ve službách Yviana. Ingvald se u těla zdržel dost dlouho, aby si všiml hůlky, symbolu mužova postavení, přeražené ve dví, jako by ji mrtvý použil v marném pokusu odrazit smrtící ránu.

„Hofmistr," prohlásil důstojník hraničářů. Simon si však všiml ještě něčeho jiného, ozdobného opasku kolem volného svrchního oděvu muže. Byly na něm tři růžice, každá ve svém středu osazená malým, zářivě rudým drahokamem. Avšak tam, kde měla být čtvrtá, aby byl vzor vyvážený, byl jiný ornament, komplikovaně propletený uzel, stejný jako na opasku Fulka, který teď nosil on, Simon. Nějaký nový výkřik módy, nebo -?
Koris se už ale nacházel daleko na schodišti do dalšího patra, na cestě, která je zavede do komnat Yviana a k Loyse - budou-li mít štěstí. Teď nebyl čas spekulovat nad ozdobami opasků.
Už slyšeli zvuky bitevní vřavy, vzdálený křik, řinčení zbraní. Nebylo pochyb, že někde zuří boj.
Nahoře se ozval velitelský výkřik. Pak následovalo dunění dutě rezonujících úderů. Simon s Korisem se vyřítili téměř současně od schodišťové šachty, aby spatřili, jak se na vzdáleném konci chodby snaží několik mužů vyrazit dveře. Dva mávali lavicí jako beranidlem, zatímco jejich společníci stáli se zbraněmi v rukou a čekali, až se tříštící bariéra poddá.
„Jáááááá-" Nebyl to opravdový válečný pokřik, ale úděsný zuřivý jekot Korise, jako by v něm vzkypěla všechna jeho netrpělivost a zklamání. Jediným kočičím skokem se ocitl v polovině chodby. Dva Karstenové ho zaslechli a otočili se, aby se tomuto novému útoku postavili. Simon vystřelil a oba, nejdříve jeden, a pak druhý, se sesuli. Šipky našly cíl. Nikdy nebyl dobrý v zacházení sečnými zbraněmi v tlačenici šarvátky, přišel příliš pozdě, aby se učil šermířskému umění a zvláštnosti boje s válečnou sekerou nebyly nic pro něj. Avšak jak mezi gardisty Estcarpu, tak mezi jeho hraničáři bylo málo takových, kteří by se mu vyrovnali ve střelbě ze šipkové pistole.
„Jáááá!"
Koris přeskočil první tělo, padajícího druhého muže odrazil ramenem. Pak se Voltův dar pustil do krvavé práce na těch u beranidla.
Bez ohledu na to, co se mu děje za zády, máchl Koris sekerou proti dveřím, které se rozlétly, ať už je držela jakékoli závora, a vrhl se vpřed. Smršť hraničářů zdolala během krátkého a úporného boje zbývající Karsteny a zanechala za sebou pouze mrtvé a umírající.
Koris se již ocitl na druhé straně místnosti a právě chňapl po závěsu, za kterým se objevilo další, užší schodiště. Zdál se tak jistý svým počínáním, že ho Simon bez námitek následoval. Nahoře další chodba a na půlce cesty žlutá hromádka. Koris ji popadl a v ruce se mu zavlnily záhyby cestovního pláště. Odhodil ho a obrátil se k jediným zavřeným dveřím.
Na nich žádná závora nebyla. Po prvním úderu sekerou se s rachotem otevřely a před nimi se naskytl pohled do ložnice, kde stála postel zbavená závěsů, se strhanými a rozervanými přehozy spadlými na podlahu ve zlověstně potřísněné změti. Muž, jehož prsty byly stále ještě zaťaty do těchto tkanin, ležel obličejem dolů. Viděli však, že se jeho nohy sotva znatelně pohybují, snad ve snaze opět vstát. Koris se opatrně přiblížil, položil mu ruku na svěšené rameno a převrátil ho.
Simon Yviana z Karstenu nikdy neviděl, avšak o té ostře vystupující bradě, o huňatém obočí barvy písku tvořícím jednolitou hráz nad nosem, ani na okamžik nezapochyboval. Uhlazenost bezstarostného a pohodlného života v něm tak docela nevymazala tvrdého žoldnéře, který kdysi sváděl nelítostné bitvy, aby se nakonec stal vévodou a vládcem.
Měl na sobě pouze volný svrchní háv, který se otevřel, když s ním Koris pohnul, takže jeho mocné tělo, poseté starými šrámy, zůstalo odhalené, až na široký, vlhký rudý pruh v pase. Jeho dech přicházel v silných vzlykavých záchvěvech a s každým pohybem klenuté hrudi se ten pruh rozšiřoval.
Koris poklekl vedle vévody, aby mu viděl do tváře a setkal se s jeho pohledem.
„Kde je teď?" zeptal se a v hlase neměl žádný hněv, jen rozhodnutí dostat odpověď. Simon však pochyboval, že k Yvianovi mohou proniknout jakákoli slova.
„Kde - je - teď?" opakoval Koris. Sekera v jeho ruce se pohnula a odrazila světlo padající oknem do Yvianova obličeje. Simonovi se zdálo, že pozornost toho umírajícího muže je soustředěna nikoli na tazatele, ale na onu zlověstnou zbraň, vyrobenou kdysi dávno kovářem, který nebyl lidskou bytostí. Yvianovy rty se pohnuly, vytvořily slovo, a pak ještě jedno dostatečně slyšitelné -
„Volt -" zašeptal a s viditelným úsilím chtěl pokračovat; pohlédl ze sekery na toho, kdo ji držel. A pak se mu v očích objevil zmatek. Koris musel uhádnout příčinu, neboť se ještě víc sklonil, než promluvil.
„Voltova sekera - a já jsem ten, kdo ji vlastní - Koris z Gormu!"
Avšak Yvianovou jedinou odpovědí byl přísemný úšklebek, roztažené rty, které napodobily otevřenou ránu jeho smrtelného zranění. Sváděl boj, aby mohl promluvit. O chvilku později se mu to podařilo.
„Tak z Gormu, ano? Pak tedy poznáš své vládce. Přeju jim úspěch - pekelníkům -"
Jednou rukou uvolnil stisk na přehozech a máchl vzhůru. Zaťatá pěst se jen lehce dotkla Korisovy čelisti a opět bezvládně klesla. A toto poslední úsilí ho konečně dopravilo přes hranici do čekající temnoty.
Až na Yviana našli tyto komnaty prázdné a ani zbývající dvoje dveře neměly odstraněné závory. Koris, který ten bleskový průzkum vedl, se vrátil s očima dokořán.
„Byla tady!"
Simon s tím souhlasil, měl však stále na paměti poslední slova umírajícího Yviana. Proč mluvil Yvian o „tvých vládcích" a spojil je s Gormem? Pro Estcarp by bylo správnější říci „tvé vládkyně". Celý Karsten přece věděl, že severu vládne Rada čarodějek. Gorm však měl své úděsné vládce - Koldery! Někdo zde začal boj, a nebyla to práce Estcarpu. Loyse zmizela, Yvian byl smrtelně zraněn.
Na další hledání však neměli dost času. Dorazila skupina vévodových gardistů, kteří pátrali po svém veliteli, a hraničáři si museli vybojovat cestu ven a zaujmout pozice někde jinde.
Byla pozdní noc a Estcarp již vstoupil do Karsu, když se Simon zhroutil do křesla a začal žvýkat pruh masa a zároveň se snažil poslouchat hlášení a odhadnout, co se zde stalo.

„Nemůžeme dál držet Kars," konstatoval Guttorm ze Sokolníků, zatímco si rukou, třesoucí se únavou, naléval víno do poháru, až se rozstřikovalo kolem. Byl v čele jednotek, které pronikly do města severní branou a trvalo mu deset hodin, než se dostal tam, kde teď seděl.
„To jsme taky neměli nikdy v úmyslu," spolkl Simon sousto, aby mohl odpovědět. „To, co jsme sem přišli dělat -"
„Není doděláno!" ozvalo se a na zdůraznění jeho slov následovalo tupé zadunění konce topůrka Korisovy sekery o podlahu. „Ona ve městě není, pokud ji neschovali tak, že její přítomnost nepozná ani čarodějka a tomu nevěřím!"
Ingvald si opřel ruku v závěsu s bolestivou grimasou. „Ani já. Ta čarodějka však říká, že nezůstala žádná stopa. Jako by nikdy nebyla - nebo není teď -"
Simon ho přerušil. „Existuje jediný způsob, jak se ukrýt a zůstat mimo dosah jejich sil -"
„Kolder," odpověděl Koris vyrovnaným hlasem a Simona napadlo, že tuto krutou možnost již přijal za hotovou věc.
„Kolder," souhlasil s ním Simon. „Od zajatců jsme se dozvěděli, že včera, krátce po rozednění, obdrželi zničeho nic někteří důstojníci v pevnosti vzkazy, všechny údajně od vévody, a všechny jim s konečnou platností přikazovaly, aby tajně shromáždili muže pod svým velením a zaútočili proti ostatním! Každý velitel byl informován, že jeden z jeho vlastních druhů je zrádce. Co jiného by dokázalo vyvolat větší zmatek? A pak, neschopni proniknout k Yvianovi, i když si už začali uvědomovat, že ty rozkazy musí být falešné, nedokázali zastavit boje, které získaly ještě větší intenzitu, neboť se rozšířily zvěsti, že Yviana zabil ten nebo onen."
„Krycí manévr, s námi to nemá nic společného," konstatoval Guttorm, „týkalo se to pouze Yvianových vlastních jednotek."
„Ano, krycí manévr," přikývl Simon. „A jediný čin, který měl být takto zamaskován, byla Yvianova smrt. S jeho vojskem, takto hrozivě roztříštěným, těžko organizovat štvanici na jakéhokoli vraha."
„Možná, že v tom není jenom Yvian," přerušil ho Koris, „možná taky - Loyse!"
„Ale proč?" To, upřímně řečeno, Simona mátlo. Ledaže - jeho unavená mysl pracovala pomalu, ale přesto - ledaže ji Kolderové chtěli jako návnadu.
„Nevím, ale přijdu na to!" A znovu konec topůrka Voltovy sekery důrazně udeřil o podlahu.

6
Vévodkyně z Karstenu

Loyse seděla na široké posteli, kolena pod bradou, paže obtočené kolem nohou, oči upřené na nahou čepel ležící před ní. Co tím Aldis sleduje? Yvianova milenka se přece nemůže bát, že by ztratila nad vévodou moc. Jeho potřeba Loyse nebyla ničím než účelným opatřením. A Aldis, která nad ním kraluje po takovou dobu, se nedá tak snadno připravit o svou pozici.
Avšak - Loysin jazyk přejel přes suché rty, neboť si na něco vzpomněla. Když byla Jaelithe jako věštkyně před mnoha měsíci v Karsu, přišla k ní Aldis tajně, aby si koupila kouzlo, kterým si skutečně Yviana udrží. A v jeho nutnost a účinnost musela věřit, jinak by nepřišla. Později v oné bitvě vůlí - když Opatrovnice použily maximum sil, které dokázaly přivolat - Aldis - symbolizovaná figurkou - se stala terčem Jaelitheina útoku. Prostřednictvím veškeré obratnosti Estcarpu do ní tehdy byly vloženy jisté dočasné příkazy, aby byl její vliv nad Yvianem využit k podpoře zájmů čarodějnic.
Teď však Loyse nedokázala spojit tuto současnou Aldis s tou, kterou poznala tehdy. Tato Aldis by Jaelithe nevyhledávala, ledaže by s ní chtěla změřit síly. Byl to snad hlavní důvod její návštěvy u čarodějky z Estcarpu? Ne! Jaelitheiny vlastní schopnosti by jí něco podobného v úmyslech Aldis prozradily. To tedy znamená, že si pro svůj nápoj lásky přišla s čistými úmysly.
A pravdou bylo, že se Aldis při tom souboji vůlí, který předcházel útoku proti Gormu, dostala na nějakou dobu pod kontrolu i přestože to bylo na dálku a pouze prostřednictvím figurek. Každé selhání by Jaelithe okamžitě poznala.
Loyse se kousala do spodního rtu a nepřestávala civět na dýku. Ona sama při setkání s vévodovou milenkou selhala - byla příliš sebevědomá tam, kde měla být prostá a zmatená. Byla jakýmsi způsobem obrácena naruby a odhadnuta protivnicí, kterou musí respektovat - nebo je to strach? Tahle Aldis nebyla taková, jakou očekávala. A teď Aldis hrála jakousi vlastní hru, ve které pro ni byla Loyse figurkou, kterou lze pohybovat, jak se jí zlíbí.
Dívka trpělivě krotila jak hněv, který ji rozpaloval, tak i mrazení strachu, které doprovázelo vědomí tohoto faktu. Zdánlivě byla odvezena z Estcarpu, protože je manželkou Yviana. A co Yvian získal jejím příchodem? Za prvé to, co chtěl od samého začátku - Verlaine s jeho pokladem uloupeným z moře, pevnost a dolní přístav, který mu - díky místním obyvatelům a jejich znalosti útesů - poskytne ideální pirátské doupě, ze kterého bude moci podnikat loupežné výpravy do Estcarpu.
Za druhé patřila ke staré šlechtě a tento fakt by snad mohl smířit příliš povznesené rody s Yvianem. Mimo Kars se šířily zvěsti, že se chystá přerušit stará pouta se žoldnéři a vybudovat svůj vévodský trůn na pevnější jednotě s mocenskými principy minulosti.
Za třetí - Loyse objala kolena ještě těsněji - za třetí, její útěk z Verlainu a spojenectví s nepřítelem v Estcarpu musely vyvolat jeho osobní zášť a zranit jeho sebeúctu. A - těch pár narážek ze strany Aldis - možná, že právě teď se zaobírá faktem, že je zasnoubená s Korisem, že dala přednost vyhnanci z Gormu před vévodou z Karstenu. Našpulila rty; jako kdyby bylo o čem se rozhodovat! Koris je... prostě Koris! Vše, co od života kdy chtěla či mohla chtít!
Tři důvody proč ji sem dostat, přesto však za nimi cítila stín čtvrtého. A jak tu tak seděla v šedi svítání, snažila se k němu proniknout. Nikoli Yvianův důvod, ale Aldisin! Proč si tím byla tak jistá, by říct nedokázala, neměla však žádné pochyby, že tomu tak je.
Jaký by mohla mít Aldis důvod, aby ji sem dopravila a děsila hrozbami, co všechno pro ni Yvian chystá - a pak jí dát přímo do ruky zbraň. Aby ji obrátila proti sobě samé a ona se tak s konečnou platností zbavila sokyně? Do jisté míry

důvod, ne však takový, aby dostatečně vyhovoval. Tedy aby Loyse obrátila tenhle kus hladké, vyleštěné oceli proti vévodovi, až si na ni bude dělat nárok? Ale vždyť Yvian byl zárukou toho, co Aldis chtěla - osobní moc ve vévodství! V každém případě musí být Aldisin dar opatrně zvážen.
Loyse sklouzla z postele a zamířila k oknům, prudce otevřela okenice a nechala vítr, aby jí ovanul tváře a osvěžil její tupou, bolestí trýzněnou hlavu. Napadlo ji, že to možná bude vítr z hor, třebaže by musel překonat mnoho dlouhých mil, aby tomu tak mohlo být. Byla v něm drsná síla, kterou právě teď potřebovala, aby ji bičovala.
Určitě jsou teď někde v pohybu - Koris, Simon, Jaelithe. Loyse ani v nejmenším nepochybovala, že ji hledají. Že by však dokázali proniknout do Karsu, nepovažovala za možné. Ne - zase jednou závisela její budoucnost na vlastních prostředcích a důvtipu. Vrátila se k posteli a uchopila dýku. Aldisin dar může být v jistém smyslu pastí, když se však její prsty sevřely kolem chladné střenky zbraně, pocítila úlevu.
Víčka jí ztěžkla, klesla zpět na postel. Spát... musí spát. Znovu stůl proti dveřím? Nedokázala však sebrat síly, aby vstala z postele a provedla to. S první ranní svěžestí proudící okny do pokoje Loyse usnula.
Možná, že to byly ty dlouhé měsíce, které strávila ve válečných táborech v pohraničních horách, které v ní vybudovaly ochranný pud a potřebu ostražitosti dokonce i ve spánku. Někde v hloubi únavy a vyčerpání zaznělo varování, takže Loyse procitla a byla plně při smyslech, třebaže dlouho ležela se zavřenýma očima, zatímco naslouchala a každou částí těla se snažila zjistit, co se děje.
Tichounký protest pantu - dveře!
Loyse se uprostřed změti přikrývek prudce posadila. Oknem, které nechala otevřené, pronikalo dovnitř ranní slunce. Zbytek místnosti byl tmavý, se stíny, na které byly její oči více přivyklé než oči muže, který právě vstoupil.
Loyse rychle po čtyřech přelezla ke kraji postele a vrhla se dolů, nedbajíc zvýšené podlahy a schůdků, takže se onen rozsáhlý kus masivního nábytku ocitl mezi ní a tím vetřelcem, který se k ní v téměř opovržlivém gestu otočil zády, zatímco vkládal klíč do zámku, tentokrát z vnitřní strany dveří.
Byl velký - vysoký jako Simon - a šíře jeho ramen nijak neutrpěla záhyby volné noční róby. Velký, a kromě toho pravděpodobně stejně silný jako Koris. Když se k ní otočil s onou sebejistou nenuceností, viděla, že se nepatrně usmívá. A napadlo ji, že to je neobyčejně krutý a zlý úsměv.
Jistým způsobem se podobal Fulkovi, avšak živá, zlatorudá barva vlasů jejího otce byla u něj vybledlá do odstínu šedavého písku, kdysi čisté rysy zhrubly, jizva na linii čelisti dodávala celku nádech ošklivosti. Yvian žoldnéř, Yvian neporažený.
Loyse, nyní zády proti zdi, napadlo, že Yvian již nevěří, že by on mohl někdy utrpět porážku. A čelit takové naprosté sebedůvěře bylo samo o sobě deprimující.
Bez jakéhokoli spěchu přešel místnost k nohám postele, kde se zastavil a pozoroval ji, úsměv na rtech se prohloubil. Pak se uklonil s ještě nestoudnějším výsměchem, než jaký předvedla Aldis.
„Konečně se setkáváme, má paní. Setkání příliš dlouho odkládané - alespoň já to tak cítím."
Prohlížel si ji s jistou dávkou stejného opovržení, jaké v minulosti používal Fulk, aby ji trýznil.
„Vyžle s obličejem jak hrouda syrovátky, skutečně," přikývl Yvian, jako by potvrzoval informaci. „Nemáte zhola nic, čím byste se mohla pyšnit, má paní."
Má odpovědět - nevyprovokuje ho to k akci? Či je ticho jen slabá obrana?
Loyse nerozhodně váhala mezi oběma možnostmi. Čím déle hovořil, tím delší oddychový čas jí poskytoval.
„Ne, žádný muž by si vás nevybral pro vaši tvář, Loyse z Verlainu."
Snažil se ji vyprovokovat k nějaké formě protestu nebo odpovědi? Loyse ho pozorně sledovala.
„Politika," zasmál se Yvian, „politika dokáže dohnat člověka k mnoha věcem, nad kterými by se mu jinak zvedl žaludek. Tak jsem se s vámi oženil a teď nás čeká lože, lady z Verlainu -"
Nevrhl se po ní, jak se obávala, významně však k ní zamířil. A Loyse, zatímco před ním utíkala podél zdi, mu záměr četla v očích. Honička a dopadení - to nevyhnutelné dopadení - mu budou zdrojem zábavy. A, napadlo ji, on bude to pronásledování prodlužovat, vychutnávat její strach, mlhavé naděje zrozené z opakovaných úniků tak dlouho, jak si bude přát. A pak, až ho to přestane bavit, přijde konec - on rozhodne kdy, i jaké budou podmínky!
V tomhle mu tedy vyhoví. S hbitostí, které se naučila mezi hraničáři, Loyse skočila. Ne však ke dveřím, jak možná Yvian očekával, ale na postel. S tím nepočítal a jeho výpad ji zdaleka minul. Znovu skočila a tentokrát jí pomohly pružné kožené popruhy, na kterých matrace ležela. Rukama se zachytila příčné spojovací tyče, jejímž účelem bylo nést nebesa a závěsy postele. Nějak se jí podařilo vytáhnout se nahoru, kde se usadila daleko mimo dosah Yviana a vzlykavě oddechovala námahou, která ji momentálně zcela vysílila.
Zíral na ni. Žádný smích ani úsměv. Oči se mu zúžily jako zřejmě vždy, když hledím válečné přilby obhlížel bitevní pole. Žádná další slova, byl odhodlán. Loyse však pochybovala, že dokáže vyšplhat nahoru a strhnout ji dolů. Musí vážit téměř dvakrát víc než ona a zaprášené laťky, na kterých se krčila, už tak dost úpěly, kdykoliv se pohnula. Po delším váhání musel Yvian dospět ke stejnému závěru. Rukama sevřel masivní sloupek postele a ze všech sil se do něj opřel. Dřevo zavrzalo, vzduchem zavířil prach. Dech opouštěl Yvianovu hruď v těžkých, chrčivých poryvech. Částečná změkčilost byla daň pohodlnému životu, stále však měl postavu muže, který v táborových potyčkách zabil nejednoho protivníka.
Cloumal sloupkem ze strany na stranu, aby ho uvolnil z rámu postele, zatímco Loyse zůstávala na svém chatrném poletujícím hradu v bezpečí jen díky křečovitému stisku, kterým se držela dřevěných příčlí. A pak, s ostrým prásknutím, se sloupek vylomil a Yvian klopýtavě ustoupil. Loyse spadla na podlahu. A Yvian, který mezitím získal zpět rovnováhu hbitým šermířským úkrokem, na ni čekal, na zpocené tváři opět úšklebek.
Hodila sebou do strany a tentokrát měla Aldisin dar připravený. Bolestivě se udeřila do ramene o sloupek postele, přesto však, ve stejném okamžiku, kdy vykřikla, sekla dýkou proti rukám, které se po ní natáhly, aby se jí chopily v

drtivém stisku. Yvian zavrčel a výpadu se vyhnul. Oděv se mu zachytil o rozštípnutý konec nosníku nebes, který se zbortil napříč postele, a on zůstal na rozhodující okamžik polapen. Chtěl dívku kopnout, Loyse však oběhla postel, která se tím opět ocitla mezi nimi.
Yvian si škubnutím uvolnil ruku. V koutku těsně sevřených rtů se mu objevila vlhká bílá skvrna a jeho oči... Loyse držela dýku ve výšce prsou hrotem vpřed, levou ruku měla stále ochromenou úderem o sloup. Nikdy by se jí nepodařilo uniknout jeho pažím, kdyby jí překážely vlající sukně; v jezdeckém oděvu však měla volnost pohybu a byla mrštná jako chlapec. S mečem dokázala do jisté míry zacházet, zápas na nože však pro ni byl neznámým uměním. A proti ní stál nejen zkušený válečník, ale i muž zběhlý ve všech možných druzích zápasů.
Rychle chňapl po prostěradle, které stáhl a vztekle jím po ní švihl, jako když honák práskne bičem. Konec prostěradla ji šlehl do tváře a vyrazil z ní další výkřik bolesti. Přestože ustoupila, zbraň nepustila. Yvian opět švihl a hned na to po ní skočil, ruce natažené, připravené celou ji pohltit.
Tentokrát ji zachránil stůl. Napůl padla, napůl proklouzla kolem desky, zatímco Yvian se s ní střetl plnou silou v nárazu, který mu zhmoždil stehno a zpomalil výpad. Zjistil, že mu volný háv překáží v pohybu, zastavil se tedy a začal se potýkat s páskem, aby se ho zbavil.
Náhle široce otevřel oči, pohled upřený přes Loysino nahrbené rameno. Ten trik byl tak starý - Loysina ústa se posměšně zkroutila - myslí si snad, že ji chytí do tak průhledné pasti? Jelikož takto uvažovala, nebyla připravená na nelítostný stisk, který jí sevřel ruku pod ramenem a stáhl ji dozadu. Ucítila výraznou pižmovou vůni a na zápěstí hebký dotyk hedvábí. Potom jí po paži sjela bělostná ručka a vykroutila jí ze sevření nůž, jako by Loyse neměla vůbec žádnou sílu.
„Takže vy jste nenašla odvahu zabít.“ Zaslechla Aldisin hlas. „Dobrá, ať to udělá ten, kdo ji má!“
Zmatek v Yvianově tváři se změnil v černý mrak nelibosti. Ustoupil od stolu a učinil rychlý krok vpřed. Pak zavrávoral, opět získal rovnováhu a vyrazil, navzdory ocelové čepeli v břiše a rostoucí skvrně na hávu. Jeho ruce chňaply po Loyse. Sesbírala poslední síly a odstrčila ho. K jejímu překvapení se zapotácel, couvl o dva tři kroky a upadl na postel, kde zůstal ležet a křečovitě rval přikrývky.
„Proč -?“ Loyse hleděla na Aldis, jak se sklání nad Yvianem a pozoruje ho s neúprosnou soustředěností, jako by ho chtěla silou vůle přimět, aby dal najevo jakékoli zbývající známky odporu.
„Proč -?“ Víc než to jedno slovo ze sebe Loyse dostat nedokázala.
Aldis se napřímila a zamířila k pootevřeným dveřím. Loyse nevěnovala žádnou pozornost, její postoj byl postojem naslouchajícího člověka. Teď to zaslechla i Loyse - bušení někde dole, tlumené výkřiky. Aldis se vrátila od dveří rychlými kroky a opět uchopila Loysino zápěstí, tentokrát však nikoli aby ji odzbrojila, ale aby dívku vzala s sebou.
„Pojďte!“
Loyse se snažila vysvobodit.
„Proč?“
„Nebuďte hloupá!“ Aldisin obličej byl teď těsně u jejího. „Tam dole se Yvianova osobní stráž snaží dostat nahoru. Chcete snad, aby vás tu našli - s ním?“
Loyse byla jako omámená. Aldis vrhla nůž, který zranil vévodu, a jeho osobní stráž se všemožně snaží dostat do jeho komnat. Proč, proč a zase proč? Protože nenašla vysvětlení k ničemu z toho, co se tu odehrávalo, nevzpírala se, když se ji Aldis znovu pokusila odvléci ke dveřím. Z celého těla té karstenské ženy vyzařovala stísněnost, nutnost spěchat. A poznání, že i Aldis má strach, vyvolalo v Loyse ještě větší zmatek. Znát nepřítele byla jedna věc, avšak být totálně polapen v chaosu bylo nekonečně horší.
Ocitly se v krátké chodbě a křik dole pod nimi sílil. Aldis ji vtáhla do komnaty na konci. Vysoká okna byla otevřená na balkon a Loyse zahlédla známky luxusního zařízení. Tohle musí být Aldisina vlastní komnata. Aldis se však ani na okamžik nezastavila. Vstoupily na balkon, který byl s dalším spojený lávkou, tvořenou úzkým prknem, vedoucím na protější balkon. Aldis postrčila Loyse k zábradlí.
„Nahoru!“ poručila krátce, „přejděte to!“
„To nedokážu!“ Lávka visela nad prázdnotou. Loyse se neodvažovala pohlédnout dolů, cítila však hlubokou propast. Aldis ji dlouho upřeně pozorovala, pak pevně stiskla brož na svých prsou, jako by tím čerpala dodatečnou energii, aby mohla ovládat Loyse silou vůle.
„Jděte!“ vyštěkla znovu.
A Loyse si uvědomila, že to je totéž, jako to bylo s Berthorou, nebyla již paní svého těla. Místo toho jako by její já ustoupilo do pozadí, odkud teď pozorovalo samo sebe, jak šplhá na lávku a kráčí nad propastí k protějšímu balkonu. A tam pak zůstala, nehybná v onom zakletí, zatímco ji Aldis následovala. Potom strčila do jejich chatrného mostu, ten se zřítil a cesta za nimi se uzavřela.
Loyse už se nedotkla, nebylo třeba, neboť dívka se nedokázala vymanit z pout, kterými ji Aldis ovládala. Společně prošly další místností a pak vstoupily do rozlehlejší komnaty. Tam se po kolenou plazil zraněný muž. Hlavu však měl svěšenou, a tak neviděl, jak Aldis, teď již běžící, vlekla kolem svou zajatkyni.
Loyse viděla další zraněné a mrtvé, dokonce i divoké víření bojujících skupinek, nikdo však oběma ženám nevěnoval nejmenší pozornost. Co se to děje? Že by Estcarp? Koris, Simon - nepřišli si pro ni? Avšak všichni bojující, které viděly, nesli znak Karstenu, jako by proti sobě stály vévodovy ozbrojené síly v občanské válce.
Dorazily do rozlehlých kuchyní, které našly opuštěné, třebaže na rožních prskalo maso, z hrnců unikala pára a obsah pánví se připaloval. Odtud prošly nevelkým nádvořím do jakési zahrady s rovnými záhony zeleniny a se stromy, z nichž některé již byly obsypány plody.
Při běhu měla Aldis dlouhou sukni svrchní róby vykasanou. Jedenkrát, když se jí do síťky ve vlasech, zdobené drahokamy, zachytila větvička, se zastavila, aby ji ulomila, malá část jí však stále trčela ze síťky ven. Že má nějaký

konkrétní cíl, tím si byla Loyse jistá, o co se však jedná nepoznala, dokud se nezačaly brodit vodou mezi rákosím na břehu jakési říčky. Byla tam veslice a na ni Aldis ukázala.
„Nastoupit a lehnout!“
Loyse nezbývalo než uposlechnout, voda jí už prosakovala jezdeckými kalhotami a zatékala do bot. Aldis se vyškrábala dovnitř, a zatímco se usazovala vedle Loyse a přes obě přetahovala pás z pleteného, plesnivinou páchnoucího rákosí, loďka se pod jejími pohyby rozkolébala. O chvilku později Loyse poznala, že se člun pohnul, že jsou neseny proudem, pravděpodobně k řece dělící Kars. Zápach rohože vyvolával lehký pocit nevolnosti a voda šplouchající na dně loďky páchla bažinou. Loyse toužila, aby mohla zvednout hlavu a nadechnout se zase čerstvého vzduchu. Nebylo však možné neuposlechnout rozkazů Aldis. V duchu se mohla sžírat zlostí, její tělo však zůstalo poslušné.
Zatímco loďka s kymácením pokračovala v cestě, zaslechla Loyse zvuky, které znamenaly, že dosáhly řeky. Kam má vlastně Aldis namířeno? Když jela tehdy s Berthorou, považovala všechny jejich kroky za správné a normální, byla totiž v moci jakýchsi sil, takže se nebála, nebo nechápala, co vůbec dělá. Tentokrát však už věděla, že je pod vlivem kouzla, které ji prostě přiměje udělat přesně to, co si Aldis přeje. Avšak proč - proč se tohle všechno děje?
„Proč?“ ozval se Aldisin měkký hlas blízko jejího ucha. „Vy se ptáte proč? Vždyť vy jste teď vévodkyně, má paní, celé tohle město, celá země kolem je vaše! Dokážete vůbec pochopit, co to znamená, vy malé nic odnikud?“
Loyse se snažila pochopit, snažila se, seč mohla, ale nešlo to.
Náhle se ozvalo volání. Aldis se posadila, rohož se sesula a vzduch prosycený řekou pronikl až k nim. Nedaleko nich se pohupoval oblý bok lodi. Z ní prolétlo vzduchem lano a Aldis se po něm natáhla.

7
Vysoké hradby Yle

Simon seděl ve výklenku okna, zády do místnosti a k těm, kteří v ní byli. Slyšel však Korisovo přecházení sem a tam, připomínalo našlapování pantera, slyšel i muže, kteří předávali hlášení, přijímali rozkazy a opět se vzdalovali.
Tohle bylo nervové centrum estcarpských invazních jednotek a kolem bylo město, kterého se zmocnili mimořádně smělým krokem a zatím ho váhavě a nejistě drželi. Že ho budou schopni držet dál, byl holý nesmysl, ovšem zda bude možné přimět Korise, aby tuto skutečnost přijal, tím si nebyl Simon jistý. Pokud bude senešalovo momentální rozpoložení trvat, je možné, že začne rozebírat jednotlivé budovy až na samotné kameny v pátrání po tom, o čem není ochoten uznat, že je pryč.
Může však vinit Korise, že se tak upjal na tu jedinou věc a tím ohrožuje jejich záležitost jako celek? Objektivně řečeno, ano. Ještě před půl rokem by Simon bouři, která tím mladším mužem zmítala, nepochopil. Mezitím si však on sám osvojil vlastní démony. Možná jenom nevrčel a nepochodoval a nevrhal se na každého příchozího se žádostí o nové zprávy. Nicméně se jejich případy lišily. Koris byl nepřítelem oloupen o to, čeho si s postupem času začal nadevše vážit. Jaelithe však odešla od Simona z vlastní vůle, odešla a nevrátila se. A to ho přinutilo změřit hloubku propasti, která se mezi nimi otevřela. Byla by i tak spokojena, kdyby se tehdy neprobudila s vědomím stínu bývalé moci? Či znamenal ten částečný návrat toho, co jí kdysi bývalo vlastní, že si teprve teď tu ztrátu skutečně uvědomila, třebaže se svého drahokamu vzdala v den svatby?
Simon zápasil s vlastními myšlenkami ve snaze zahnat je a věnovat se problému, který se jich bezprostředně týkal - že Kars je na nějakou dobu jejich, že Yvian leží mrtev, že Loyse zmizela a že žádný z mužů, které zajali, neví, jakým způsobem.
Estcarp a Kars - problém, který se jich bezprostředně týká - a Koris, neschopen rozumně uvažovat, dokud bude v tomhle šíleném rozpoložení. Simon odešel od okna, aby se postavil Korisovi do cesty a popadl ho za paži.
„Není tady. Tak se podíváme jinde. Nebudeme však ztrácet hlavu.“ Simon do těch slov úmyslně vložil ostrý tón, aby jeho hlas posloužil jako políček do tváře člověka v hysterickém šoku.
Koris zamrkal a pohybem ramene se vymanil ze sevření.
„Kdyby utekla -“ začal.
„Pak by si toho snad někdo všiml,“ dokončil větu Simon. „Teď přemýšlejte - proč asi byla unesena? Přijdeme sem a zjistíme, že někdo vyvolal rozbroje mezi vévodovými muži. A že důvodem mohla být smrt Yviana nebo -“
„Nebo něco jiného,“ ozvalo se za nimi. Oba se naráz otočili a proti nim stála čarodějka, která právě dorazila s hraničáři.
„Nějaký jiný důvod,“ pokračovala, téměř jako by si ujasňovala vlastní myšlenky tím, že je vkládá do slov. „Cožpak nevidíte, mí páni důstojníci, že smrtí vévody Yviana získala jeho vévodkyně jistý nárok na Karsten, zvláště, když Loyse je ze staré šlechty a tyto klany ji podpoří? Nechají ji vládnout tak, aby ji mohly použít jako zástěrku své vlastní moci. Tohle všechno bylo vykonáno záměrně, ale kým? Kdo schází - mezi mrtvými, mezi vašimi zajatci? Lepší by bylo neptat se, kdo je mrtvý a proč, ale spíš kdo tu není a proč.“
Simon přikývl. To dává smysl - dopravit Loyse do Karsu, stvrdit ji v očích vévodství jako Yvianovu choť - kdy Yvian bude zřejmě vědět pouze část celé věci a bude přesvědčen, že ona část je jeho vlastním plánem - a pak se zbavit Yviana a použít Loyse jako loutku k převzetí vlády. Avšak který ze zástupců šlechty má schopnost takto složitě uvažovat a má natolik dokonalou organizaci, aby dokázal tento nápad realizovat? Pokud je výzvědné službě hraničářů známo, a ta je, nebo Simon si alespoň myslí, že je, velice důkladná, mezi pěti nebo šesti dominujícími rody není nikdo, kdo má jak odvahu, tak schopnost uvést natolik komplikované spiknutí v život. Yvian by žádnému z kdysi mocných klanů nevěřil do té míry, aby kohokoli z jejich členů nechal volně působit uvnitř vlastní pevnosti. A tak to Simon také řekl.
„Fulk nebyl tak úplně Fulkem,“ odpověděla čarodějka. „A možná že tu jsou takoví, kteří nejsou tak úplně těmi, kým se zdají!“
„Kolder!“ udeřil se Koris pěstí do dlaně. „Pořád jenom Kolder!“

„Ano," odpověděl Simon unaveně. „Nemohli jsme přece očekávat, že s pádem Sipparu vzdají boj, nebo ano? Lidský potenciál - či jeho nedostatek - nepovažovali jsme to už kdysi za jejich největší slabost? Třeba už nemohou produkovat armády posedlých - alespoň ne tady - to, čeho jsme se zmocnili v Gormu, je vážně oslabilo. Pokud tomu tak je, mohli se rozhodnout nahradit kvantitu ve svých ozbrojených silách kvalitou a zaměřit se na muže v klíčovém postavení -"
„A ženy!" přerušil ho Koris. „Je tu jedna, kterou jsme zde měli najít a kterou jsme nenašli - Aldis!"
Čarodějka se zamračila. „Aldis reagovala na výzvu v souboji vůlí před útokem na Gorm. Je možné, že od té doby již v Karsu není."
„Existuje způsob, jak to zjistit!" řekl Simon a rázně zamířil k místu, kde seděl Ingvald u stolu a nahrával informace na malý hlasový přístroj, který dodali Sokolníci, zdokonalenou verzi těch, které nosili jejich sokoli při výzvědných letech. „Co jsme se dozvěděli o lady Aldis?"
Ingvald se pousmál. „Je toho dost. Ve třech případech vzkazy, které poštvaly ty vlky proti sobě, byly doručené onou lady. A od ní, vzhledem k důvěře, kterou ji Yvian poctíval, je vzali za holou pravdu. Ať už tady bylo upečeno cokoli, tahleta v tom měla prsty až po rameno."
Čarodějka, která následovala Simona přes místnost, teď mnula mezi dlaněmi kouřový kámen své profese.
„Chtěla bych vidět osobní komnatu té ženy," řekla náhle.
Dovnitř vstoupili všichni najednou - čarodějka, Simon, Koris a Ingvald. Byla to krásná a okázalá komnata, vchod měla ze stejné chodby jako pokoj, kde našli umírajícího Yviana. Konec místnosti tvořila vysoká okna otevřená na balkon. Vánek lehce pohyboval hedvábnými závěsy postele s nebesy, z truhlice se třepetavě snesl hedvábný krajkový šátek. Vzduchem se vznášela pižmová vůně, ze které se Simonovi dělalo nevolno. Zamířil k otevřeným oknům.
Čarodějka, drahokam stále pevně stisknutý mezi dlaněmi, se procházela po komnatě, ruce napnuté ve výšce prsou. Co dělala, nedokázal Simon uhádnout, poznal však, že to má podstatný význam. Její ruce přešly nad postelí po celé její délce, obkroužily obě truhlice, toaletní stolek se zrcadlem a jeho kolekcí dóziček a lahviček vyřezaných z leštěných minerálů. A tam, uprostřed pohybu nad touto impozantní sbírkou, její sevřené ruce zaváhaly, znehybněly jako sokol nad kořistí, a pak se prudce snesly, přestože Simon neviděl, že by tam něco leželo.
Otočila se k mužům. „Tady býval talisman - věc na ovládání sil, která byla mnohokrát použita - ne však našich sil. Kolder!" Vyplivla to slovo s odporem. „Je to věc schopná měnit -"
„Měnit podoby!" vykřikl Koris. „Pak tedy ta, která se zdála být Aldis, jí vůbec nemusela být!"
Čarodějka však zavrtěla hlavou. „Ne, tak tomu není, mí lordi! Tohle není záležitost změny podoby, tak jak my ji již dlouho používáme, tohle je změna vnitřku, nikoli vnějšku. Neřekli jste mi snad, že Fulk nebyl Fulkem, a že přesto nebyl posedlý? Byl jiný v tom, že uprchl z bitvy tam, kde by dříve vedl své muže až do úplného konce. On však prchal, aby zachránil to, co bylo v něm, a pak se raději vrhl vstříc vlastní smrti, než aby se dostal do vašich rukou, dokud to bylo stále v něm. A stejně tak to bude s touto ženou, neboť jsem pevně přesvědčena, že i ona nosí v nitru to, co pochází z Kolderu."
„Kolder," cedil Koris skrze zaťaté zuby. Pak doširoka otevřel oči a pronesl to slovo naprosto jiným tónem. „Kolder!"
„Co -?" začal Simon, Koris však mezitím pokračoval.
„Kde že je poslední bašta těchto prokletých zlodějů lidských duší? Přece v Yle! Říkám vám - tahle bytost, která byla kdysi Aldis, se zmocnila Loyse a míří do Yle!"
„To jsou jenom dohady," namítl Simon. Přesto však pro sebe dodal, že jsou logické. „A pokud to je pravda," pokračoval, „Yle je odtud dost daleko, a tak máme slušnou šanci chytit je na cestě." A tedy vynikající důvod vystrnadit tě z Karsu, než nás stihne katastrofa, dodal opět v duchu.
„Yle?" Čarodějka to očividně zvažovala.
Simon čekal, že bude pokračovat. Čarodějky z Estcarpu nebyly v záležitostech strategie žádné bezvýznamné osoby. Pokud má nějaký příspěvek, bude k věcí a bude stát za vyslechnutí. Ta však, až na to jediné slovo, zůstala mlčenlivá. Pouze střídavě hleděla na Korise a Simona, jako by viděla něco, co si žádný z mužů nedokázal představit. Nepromluvila však a nebyla ani žádná naděje cokoli z ní dostat dotazy, jak Simon věděl z dřívějška.
Důkaz, že měl Koris pravdu, dostali dříve, než vyšel měsíc. Protože netoužily setrvávat nadále v Karsu, stáhly se jednotky Estcarpu do karských lodí v přístavu a vypluly na západ, na moře. Zamračené posádky pracovaly pod dohledem a každé z lodí velel sulcarský kapitán.
Ingvald odvedl zbývající oddíly do poslední z břichatých obchodních lodí a spolu se Simonem teď hleděli na město, které, zčásti jejich přičiněním, zachvátila den předtím smršť.
„Necháváme za sebou vřící kotel," komentoval hraničář.
„Vzhledem k tomu, že jste sám z Karstenu, bylo by vám víc po chuti zůstat a na ten kotel dohlížet?" zeptal se Simon.
Ingvald se drsně zasmál. „Když Yvianovi vrahouni vypálili moje hospodářství a zastřelili otce a bratra, zapřísáhl jsem se, že tohle nikdy nebude moje země! Nepatříme k této nové rase z Karsu a je pro nás lepší stát na straně Estcarpu, neboť pocházíme z původní rasy. Ne, ať si na ten kotel dohlédne, kdo chce. Souhlasím s myšlenkou Opatrovnic, že Estcarp nemá zájem o půdu ani nadvládu mimo své hranice. Podívejte se - budeme-li se snažit získat Karsten pro sebe, bude třeba zadusat stovky povstání rebelů po celém vévodství. Na to ovšem budeme potřebovat posily ze severní hranice. A na to Alizon čeká -
Zbavili jsme tohle město Yviana, mocného muže, který mu po dlouhou dobu vládl. Nyní tu zůstává pět nebo šest lordů, kteří si půjdou vzájemně po krku, aby zaujali jeho místo. A takto zaneprázdněni nebudou mít, alespoň nějaký čas, chuť provokovat svého severního souseda. Anarchie v této zemi nám poslouží lépe než jakákoli okupační vojska."
„Pane!" přistoupil k Simonovi sulcarský kapitán lodi. „Mám tu jednoho člověka s jakýmsi příběhem. Myslí si, že by mohl být na prodej. Možná, že má pravdu."
Postrčil dopředu muže v umouněných flekatých šatech, prostého námořníka, který okamžitě poklekl v projevu

poníženosti vynucované Yvianem.
„Poslouchám," vybídl ho Simon.
„Je to takhle, pane. Byla tu ta loď. Typ pobřežní bárky, ale ne taková ta běžná. Její posádka nechodila na břeh, i když byla u mola dva dny, možná tři. A taky nic nevykládali, ani nebyli naložený, když sem připluli. Tak sme ji pozorovali, kámoš a já. A neviděli sme vůbec nic, až na to, že byla tak tichá. Když ale začaly ty boje ve městě, tak najednou ožila. Posádka se chopila vesel a odrazili. Totéž ale udělala spousta dalších, takže to nebylo nic zvláštního. Akorát, že ty ostatní pluly dál, když už jednou vyrazily -"
„A tahle loď ne?" Simon v tom neviděl žádný záměr, měl však dostatek důvěry v kapitánovo doporučení ten příběh vyslechnout.
„Jenom na druhou stranu -" kývl námořník k protějšímu břehu, oči stále uctivě sklopené na prkna paluby. „Tam zůstali sedět u vesel, zatímco ostatní pokračovali vzhůru po řece. Pak se objevil ten člun, malá loďka nesená proudem - jako kdyby se někomu utrhla. Oni ale začali rychle veslovat, aby ji dostali na levobok, kde na ni nebylo vidět. A už se neobjevila. Hned po tom zase vypluli, jenomže po proudu, místo proti proudu."
„A to je podle vás divné?" naléhal Simon.
„No - ano, když ze stejnýho směru přicházely vaše oddíly. Samozřejmě, tou dobou se už většina převezla přes řeku a útočila na město. Možná, že - třeba si mysleli, že pokusit se odplout dolů k pobřeží je lepší, než zamířit po řece do vnitrozemí."
„Z toho člunu někoho naložili," řekl Ingvald.
„Vypadá to tak," souhlasil Simon. „Ale koho? Jednoho z jejich vlastních důstojníků?"
„A teď k tomu člunu," zapojil se do výslechu kapitán, „koho jste v něm viděli?"
„Právě to je na tom divný, pane. Nebyl tam nikdo. Neměli jsme samozřejmě kukátko, ale jediný, co jsme zahlédli přes okrajník, byl kousek rákosový rohože. Nikdo nevesloval a dokonce ani neseděl. Jestli v ní někdo byl, musel ležet na dně."
„Někdo zraněný v boji?" domýšlel se Ingvald.
„Nebo se prostě schovával. Takže tahle loď pak zamířila k moři, po řece dolů?"
„Ano, pane. A to bylo taky divný - myslím to, jak plula. Muži byli u vesel, to bylo v pořádku - akorát že to vypadalo, jako když to předstírají, jako že proud je tak rychlý, že jim stačí jen tu a tam se vyhnout písčinám. Tady je proud, jistě, ale ne tak silný. Veslovat potřebujete, když je třeba plout rychle a máte nepříznivý vítr - což tehdy byl. Oni však pluli rychle - hodně rychle."
Suícarský kapitán pohlédl přes skloněnou hlavu námořníka na Simona. „Neznám jiný způsob pohybu po řece kromě vesel nebo větru," prohlásil. „Pokud nějaká loď takovou metodu má, pak jsem takové plavidlo dosud nikdy neviděl a neviděl ho ani žádný z mých bratrů. Vítr a vesla, to známe, tohle je ale - kouzlo!"
„Ne však původem z Estcarpu," odpověděl Simon.
„Kapitáne, zasignalizujte na senešalovu loď. Pak mě na ni dejte převézt společně s tímto mužem."
„Nuže, kapitáne Osbericu," obrátil se Koris na sulcarského velitele flotily, když mu byl celý příběh zopakován, „má tohle povídání původ v láhvi s vínem, nebo to může být pravda?"
Všem bylo jasné, že tomu chtěl věřit, a že si to již zasadil do vlastního obrazu pátrání po Loyse.
„My o žádné takové lodí nevíme - že však tento muž viděl to co nám vyprávěl, ano, tomu věřím. Existují i jiné lodě než naše."
„Tohle nebyla žádná ponorka," zdůraznil Simon.
„To možná ne, ale jak se zdá, jestliže teď napodobují naši metodu změny podob, třeba dokážou dát jinou vnější podobu také lodi. Je možné, že se v tom zmatku podél řeky, když jsme přes ni přepravovali naše oddíly, rozhodli riskovat prozrazení svého cizího původu za cenu získání času, který potřebovali."
Koris nechal klouzat topůrko Voltový sekery v ruce nahoru a dolů. „Po proudu k moři, a pak do Yle," konstatoval.
Jenom jestli, chtěl mu Simon připomenout. Jestli ta loď, a že musela být malá, aby se podobala říčním plavidlům, byla skutečně něčím víc, než se zdála, mohla teď být na cestě do Yle - ale taky někam za moře do hnízda Kolderů, jehož místo nikdo neznal.
Koris se však již rozhodl. „Vaši nejrychlejší loď, Osbericu, naše muže k veslům, bude-li to třeba. Plujeme za nimi."
Pokud ta loď byla před nimi, využila náležitě svého velkého náskoku. S nocí přišel vítr a vyplnil plachtu, kterou nechal Osberic vytáhnout a začali klouzat po vlnách rychlostí, jakou žádná říční loď nepoznala bez dlouhé namáhavé dřiny u vesel. Za nimi mířila k severnímu břehu řada dopravních lodí, aby vyložily oddíly, které pojedou ke hranici. A tam dál zůstal už jen chaos. Pouze Osbericem vybraná loď a dvě další, se sulcarskými posádkami, pokračovaly v honičce po řece.
Simon si vyšetřil několik hodin spánku. Spal zabalený do pláště v tíživém nepohodlí Fulkovy výstroje. Svých dočasných podob se již zbavili, ale vypůjčené zbraně a oděvy měli stále na sobě. Jeho spánek byl neklidný, plný snů, které se s každým probuzením drobily do útržků, zatímco byl zmítán představou, ze jsou důležité. A nakonec ležel s pohledem upřeným na hvězdy, naslouchal zvuku větru a občasnému brumlání jednoho ze Sulcarů ve službě. Na délku paže od něj ležel Koris a Simona napadlo, že senešala snad konečně dorazilo vyčerpání a že spí.
Yle - a Kolder. Nic nedokáže odvrátit Korise od Yle - leda by ho dal spoutat. Stejně nemožné však bylo dobýt Yle. Nebušili snad v posledních měsících znovu a znovu do tohoto tvrdého ořechu? Získali Gorm, protože Simona do té pevnosti dopravila náhoda a pomohla mu poznat jisté skuliny v obraně Kolderů. Ti však tehdy byli příliš sebevědomí a téměř opovrhovali svým protivníkem a jeho zranitelností vůči síle Kolderu.
Porážka v Sipparu uštědřila nepříteli lekci. A teď vládla kolem Yle neviditelná bariéra na zemi i na moři, bariéra, kterou nic, ani síla čarodějek, nedokázalo proniknout. Yle žilo v izolaci již celé měsíce. Pokud obyvatelé této pevnosti přijížděli

nebo odjížděli, používali moře, ne však jeho povrch. Lodě Kolderů byly ponorky a tři z nich byly ukořistěny v Gormu. Avšak -
Simonovi se opět vrátily pochybnosti, které jím zmítaly před řadou měsíců, kdy stanul před Radou Opatrovnic a vyslovil názor, o který ho žádaly: nechte věci nalezené na Gormu tak, jak jsou, buďte velmi opatrní s tajemstvím těch cizinců, nebo tím rozpoutáte něco, co nebudete schopni pochopit ani zvládnout. Mýlil se tenkrát? Teď si nebyl jistý. Avšak něco v jeho nitru stále pevně trvalo na tom, že měl pravdu. Použít prostředků Kolderů znamená vydat se zčásti do rukou nepřítele.
To, že čarodějky pozvolna a opatrně zkoumají předměty na Gormu, Simon věděl. To ho však neznepokojovalo, neboť ony použijí všechna možná bezpečnostní opatření a jejich vlastní moc je bariérou, které si je Kolder vědom. Ocitnout se však pod vlivem těch zařízení...
Přesto však mohl být způsob, jak do Yle proniknout. Simon o tom přemýšlel již dříve, nikdy však o tom před nikým nehovořil, dokonce ani před Jaelithe. Možná, že by on sám mohl ještě jednou rozlousknout skořápku pevnosti Kolderů. Nikoli pomocí ponorky - na to neměl znalosti a ani dosud nepřišli na to, jaký druh síly tato plavidla pohání, pokud to nebyla duševní sila vůdce Kolderů, který nakonec zemřel s kovovou čepičkou na hlavě a nechal své lidi na holičkách. Ne, nikoli moře, ale vzduch. Letouny, seřazené tam na střeše v mrtvém Sipparu - ty by mohly být klíčem k Yle. Ovšem zmínit se o tom před Korisem by byl vrchol pošetilosti.

8
V moci Kolderu

„Je to kolem dokola zajištěné -“ Zakřivená čepel Voltovy sekery se hněvivě zakousla do hustého zeleného trávníku, jako by ji Koris použil proti nepříteli. Stáli na vrcholu kopce a přes údolí vedoucí k moři hleděli na Yle.
Gorm byl vyrván lidem této doby a tohoto světa a zpustošen. Avšak v Yle stavěli Kolderové podle svého. Člověk by si myslel, napadlo Simona, že budou stavět věže a hradby z kovu. Oni však použili kámen, běžný v estcarpské architektuře, s jediným rozdílem, že stavby v zemi čarodějek byly staré, staré dojmem, že vznikly spíše ze samotného masa a kostí země, na které stojí, než že byly vybudovány člověkem. A toto Yle, i přes všechen ten archaický kámen, bylo nové. A nejenom nové, ale odcizené půdě a skále kolem způsobem, který Simon cítil, ale nedokázal vyjádřit slovy. Věřil, že i kdyby nevěděl, že tohle je pevnost Kolderů, poznal by, že nepatří Estcarpu ani žádnému jinému ze sousedních národů.
„Támhle býval vchod -“ řekl Koris a ukázal sekerou dolů a trochu doprava na průčelí nyní hladké zdi. „I ten je teď pryč. A nikdo se nedokáže dostat ani o loket blíž než k té říčce v údolí.“
Ona bariéra, velmi podobná té, která držela všechny útočníky z dosahu Gormu, jim nyní znemožňovala jakékoli podrobnější zkoumání tvrze cizinců. Simon se neklidně ošil. Existoval přece způsob. To mu nedalo ani na chvíli pokoj už ode dne, kdy opustil Kars, až nakonec sváděl bitvu sám se sebou.
„Musí připlouvat i odplouvat pod hladinou, stejně jako na Gormu.“
„Znamená to, že se k němu obrátíme zády a přiznáme porážku; že Kolder vyhrál? To já neudělám, ne, dokud dýchám a mám dost síly zvednout tohle!“ A znovu rozťala sekera zem u jejich nohou. „Nějaký způsob přece existuje - musí existovat!“
Co nyní postrčilo Simona k tomu, aby řekl to, co sám sobě přísahal, že nikdy neřekne? Zdálo se však, že ta slova zazněla sama.
„Možná, že tu je jeden způsob -“
Koris se otočil jako na obrtlíku, nehezké tělo přikrčené, jako by čelil protivníkovi v souboji.
„Po moři? Jak bychom mohli -“
Simon pomalu zavrtěl hlavou. „Vzpomeňte si na pád pevnosti Sulcar,“ začal, Koris mu však slova sebral z úst.
„Vzduchem! Ty létající lodě v Sipparu! Jak je ale dokážeme použít, když neznáme jejich tajemství?“ Jeho jasné oči teď žádaly od Simona odpověď. „Nebo vy snad jejich tajemství znáte, bratře? V příbězích z vašeho vlastního světa jste o nich hovořil jako o součásti vašich válek. Obrátit proti té chátře jejich vlastní zbraň - ha - to by byla pěkná mela! Aiiii!“
Vyhodil mohutnou sekeru do vzduchu a opět ji chytil za topůrko; hlavu zdviženou, takže se mu slunce naplno opíralo do obličeje. „Tedy na Gorm - pro létající lodě!“
„Počkejte ještě!“ popadl ho Simon za paži. „Já si nejsem vůbec jistý, že s nimi dokážeme létat.“
„Je-li možné vlétnout s nimi do toho hnízda zmijí, pak tam vlétneme!“ Koris sevřel rty, nad nekompromisní linií čelisti se rýsovala hrozivá spára úst. „Vím, že použít tajemství cizinců je riskantní krok, někdy však přijde chvíle, kdy člověk buď sáhne po každé zbrani, která mu může pomoci, nebo se vzdá. A já říkám, že jedeme do Sipparu udělat to, co udělat musíme.“
Simon nebyl v té hrůze, která byla hlavním městem Gormu, celé měsíce. Neměl nejmenší touhu stát se jedním z těch, kdo pročesávali budovy - hroby oklamaných ostrovanů, kteří uvítali Koldery jako pomoc v jejich zápase dynastií. Simon si užil Gormu a Sipparu víc než dost v bojích, které Koldery z tohoto kdysi útulného hnízda nakonec vyhnaly.
Dnes zjistil, že má ještě jeden důvod (vedle těch starých děsů), který ho dohnal k nenávisti vůči chodbám v Sipparu. Znovu stál v místnosti, která bývala řídicím střediskem toho podivného systému, kde šedě odění důstojníci Kolderu seděli za stoly před přístroji, všichni řízeni vůdcem v čepičce, který promýšlel - tím si byl Simon jistý - příkazy usměrňující veškerý život v dobyté citadele. Tehdy na několik okamžiků sdílel stejné myšlenky s oním vůdcem, a tak se dozvěděl, odkud Kolderové pochází - že tito cizinci, podobně jako on, přišli do tohoto světa jakousi zvláštní branou v prostoru a času, při hledání útočiště před katastrofou, která jim byla v patách. Ano, sdílel myšlenky Kolderů a teď, jak tam opět stál, znovu se zdálo, že útržek vzpomínek druhého muže ožívá a stává se skutečným, jako kdyby byli právě v tomto okamžiku propojeni svými mozky - přestože ta druhá mysl byla již celé měsíce mrtvá.

Nebyl to však jenom tento Kolder, s kým Simon v síni něco sdílel. Bylo to právě zde, kde čarodějka z Estcarpu, s níž prožil mnoho nebezpečných chvil, odložila kouzelný drahokam a svěřila mu do rukou svůj život, když mu, podle zaběhlých zvyků, prozradila své jméno - to nejintimnější vlastnictví, které nikdo nesmí postoupit druhému, neboť s ním předá i moc nad vlastním nejhlubším nitrem. Jaelithe -
Simon očekával důvěrně známé bolestivé bodnutí, které bude rychle následovat ve šlépějích vzpomínek. Tentokrát však nebylo tak výrazné; jako kdyby mezi nimi visel tlumící štít lhostejnosti. Vzpomínka na Koldera byla mnohem palčivější a Simon si s neklidem uvědomil, že Jaelithein odchod na něj nedoléhá s takovou intenzitou, jako když opouštěl Kars. Přesto - přesto spolu prožili něco dobrého, něco pravdivého - nebo tak to on aspoň chápal. A ztráta toho zanechala ránu, která se snad časem zhojí, jizva však zůstane.
Proč?
Ta čarodějka ve Verlainu to řekla naprosto jasně. Pro Jaelithe nebylo návratu. Nenáviděla ho teď do té míry, že by pohled na něj nesnesla? A dokonce ani zpráva. Kolder! Teď je čas přemýšlet o Kolderech a o zničení toho tíživého zla a ne o věcech, které se již nedají napravit.
„Simone!“ volal Koris ode dveří. „Ty nebeské lodě! Zůstaly, jak jsme je opustili.“
Lodě pro invazi do Yle. Proč si vůbec kdy myslel, že použít proti nepříteli jeho vlastní zbraně je špatné? Proč viděl v těch cizích strojích číhající nebezpečí? V tomhle měl Koris samozřejmě pravdu. Čím jiným prorazit ochrannou ulitu Yle, když ne kladivem, které si jeho stavitelé sami zkonstruovali?
Vylezli na střechu, kde stály letouny. Dva byly ve stadiu oprav, součástky a nástroje zůstaly tak, jak je rozložili opraváři, kteří mezitím zmizeli. Simon zamířil k nejbližšímu stroji. Bylo to tak jednoduché - nebyl žádný důvod dělat si starosti s jejich opětovným uvedením do provozu. Udělá se tohle a tohle, utáhne se tohle...
Pracoval s jistotou, určitá část mozku řídila každičký pohyb rukou, jako by procházela podrobný návod. Simon zasunul poslední součástku na místo, vyšplhal do kokpitu, palcem stiskl tlačítko startéru a ucítil chvění vibrací. V pořádku, může odstartovat.
Zdola zazněl hlasitý řev a pak odumřel v dálce, když se letoun vznesl. Simon nastavil ovládací prvky. Yle, jeho cíl je Yle - očekával ho důležitý úkol. Bariéra už nemůže vydržet příliš dlouho; na centrální energii jsou kladeny příliš velké požadavky. Dříve či později ji ti barbaři prorazí. Pak udeří ty zatracené jagy a změní hradby v hromadu sutin.
Zatracené jagy? Ano, úskočné, zlé, všechny do jedné! Vdají se a pak od člověka odejdou, aniž se ohlédnou, považují ho totiž za příliš stupidního, aby s ním zůstaly.
Jaga - jaga!
Simon si to slovo prozpěvoval, zatímco mířil přes vody zálivu. Gorm - ztratili Gorm. Možná ztratí Yle - prozatím. Všechno však jde podle plánu. Ach ano, jen otevřít tu bránu a přivést tu úžasnou energii, pak se tihle tupí barbaři, tyhle jagy, dočkají konečného zúčtování! Pád Sipparu nebude ničím ve srovnání s tím, co se stane v Es. Tady postrč, támhle zatáhni, pošli barbara do akce, obklop jagy problémy. Získej čas - čas na to, co je nutné - čas na projekt u brány.
Vzdej se tedy Yle, bude-li to nutné. Ať barbaři věří, že opět zvítězili, že Kolder opět ustoupil. Kolder se však pouze stáhne ke svému zdroji, aby se opět posílil a dorostl - a pak zamíří, obrozený, přímo do srdce odporu - do samotného Es!
Simon zamrkal. Pod tímto přesvědčením, pod touto novou a opojnou jistotou co je třeba udělat a proč, cítil neklid jako zápasníka přitisknutého k zemi, jako stále bojujícího protivníka, kterého nedokáže úplně zdolat. Ach, tady je Yle. Už budou čekat. Vědí o něm, přivolali ho - a teď čekají!
Jeho ruce se pohybovaly po ovládacích prvcích, třebaže si nebyl zplna vědom jakékoli potřeby těchto pohybů. Záblesky ve vnitrozemí - vojska barbarů. Na ústech se mu objevil posměšný úšklebek. Dobrá, ať si tady dosáhnou svého bezcenného triumfu. V době, kdy za podpory čarodějnic vtrhnou dovnitř, nezůstane tu nic, co by stálo za zmínku. Teď ale dolů; musí přistát na téhle střeše.
Přistávací zařízení letounu se lehce dotklo povrchu střechy. Simon se na krátký okamžik omámeně rozhlédl kolem sebe. Tohle - tohle je přece Yle! Jak se sem dostal? Koris, jednotky... Otočil hlavu - ne, je to skutečně pravda, žádný sen. Sedí sám v letounu Kolderů ze Sipparu! V hlavě cítil bolest, v žaludku nevolnost. Ruka se mu svezla z ovládacích prvků, prsty přeběhly samy od sebe po Fulkově opasku, dotkly se jednoho z ornamentů a vydaly se po jeho křivkách a záhybech.
Ano, tohle bylo Yle a jeho úkol teprve začínal. Právě přicházejí ty, které odtud musí dopravit pryč. Dřív, než to tu padne do rukou čarodějnic a jejich divochů. Ve střeše se otevřel čtvercový otvor a z něj se vynořila stoupající plošina, na které stály dvě ženy. Ta, která vydala příkazy - ano, ta, která tak dobře zapracovala na uskutečnění jejich plánu v Karsu. A ta, která jí teď kráčela pod naprostou kontrolou po boku - ta byla tím pěšákem, který má vstoupit do hry!
Simon odsunul dveře kabiny a čekal nehybně na místě pilota.
Loyse - a opět ten pohyb někde v pozadí jeho nitra, avšak teď již slabší, snadněji potlačitelný. Zírala na něj, oči doširoka otevřené, v nich divoký výraz, byla však pod kontrolou, nebudou s ní mít žádné problémy. Usadila se na sedadlo za něj, jak jí bylo přikázáno. A teď ta druhá - Aldis. Aldis?
„Na moře.“
Nepotřeboval od ní žádný rozkaz. Simon se naježil podrážděností. Věděl stejně dobře jako ona, kam má letět. Stoupali po spirále k obloze.
Podivné. Opar houstl. Aldis se vyklonila z místa vedle své zajatkyně, pohled upřený na mrak stahující se kolem kabiny letadla, jako by dostala strach. A měla pravdu - tohle byl nějaký ďábelský úskok těch babizen. Letoun však ovládnout nedokážou, ani odvrátit ho z jeho kurzu, i když mu dokážou zmást oči... Simon soustředěně hleděl před sebe. Před nimi a trochu výše se ve směru jejich letu pohybovalo něco bílého, lehce a samozřejmě to s nimi drželo tempo. Jistě, to je jeho lodivod - stačí se ho držet a nemusí si dělat starosti s mlhou. Letěli dál, ale mlha kolem nich jako by nebrala konce.

Jagy bojovaly nelítostně, letoun však ovládnout nedokázaly. Lidé se možná podvolí jejich vůli, nikoli však stroje, stroje nikdy! Stroji si člověk může být jistý - s nimi je v bezpečí!
Ta mlha nejen oslepovala, ale navíc ještě mátla. Možná nebylo moudré civět do té vířivé masy. V tom případě ovšem neuvidí bílého lodivoda...
Co to vůbec je? Simon to nedokázal rozeznat, vždycky, když na něj soustředil pohled, nějaký rozplizlý cár mlhy mu zastřel jeho obrysy.
Pořád dál a dál. V té mlze by se zdál zkreslený i čas. Další prvek jejich takzvané „magie“. Ach, jak dokonale vynalézavé tyhle čarodějnice jsou ve schopnosti klamat!
„Co to děláte?“ zvolala Aldis a naklonila se dopředu, pohled upřený na jeden z kontrolních ukazatelů na panelu. „Kam to letíme?“ Při druhé otázce měla hlas o poznání hlasitější a pronikavější.
„Letíme podle rozkazu.“ Nutnost odpovědět jí Simona opět podráždila. Odvedla dobrou práci, tahle žena, to však neznamená, že má vůbec nějaké právo zpochybňovat jeho, jeho schopnosti a činy.
„Ale tohle není správný směr!“
Samozřejmě, že je! Řídí se rozkazy, následuje svého lodivoda. Jak se to vůbec opovažuje tvrdit?
Simon pohlédl na ukazatel. Pak mu ruka vylétla k hlavě. Závrať - točí se mu hlava. Není třeba sledovat ukazatel - jen toho bílého lodivoda, ten je rozhodující. „Buďte zticha!“ vyštěkl na ženu za zády.
Ale ona nebyla. Zatahala ho za paži. „Tohle není správná cesta!“ zaječela, až ho zabolely uši. Sedadlo u řízení bylo příliš těsné, než aby se mohl celý otočit. Ohnal se po ní pravou rukou a odstrčil ji dozadu.
Nechtěla se dát a všemožně se snažila dostat se k němu, nehty mu zaryla do kůže na hřbetu ruky a on dostal strach, že mu lodivod zmizí v husté mlze a že ztratí kurz. Úderem ruky ji odrazil, až zalapala po dechu a ucouvla a on se opět mohl soustředit na tu napůl skrytou věc před letounem.
A teď to zahlédl celé - jenom na okamžik. Je to pták - velký bílý pták! Bílý pták! Jednoho takového ptáka kdysi viděl - a náhle se mu mysl vyjasnila. Ten bílý dravec, ten cvičený posel, kterého přivezli do Karsu - do Karsu...
Simon sebou trhl, z hrdla se mu vydral tichý, zdušený výkřik. Kolder! Kolderové mu ovlivňovali myšlenky, řídili ho - Zíral na ruce spočívající na ovládání letounu a neměl nejmenší představu, co je třeba udělat, jak dál udržet letoun ve vzduchu. V ústech ucítil palčivou, dávivou příchuť paniky. Nějak se jim podařilo ho využít. Pravá ruka klesla a tápavě pátrala - po čem vlastně pátrala? Jako fascinován pozoroval Simon ten pohyb, který neřídila jeho vůle. Prsty se dotkly Fulkova opasku, hbitě po něm přejely až k tomu spletitému uzlu ze zeleného kovu, který neladil s ostatními ornamenty. Tak tohle!
Nyní však vůli použil, aby ruku odtáhl - byl to zápas, při kterém se celý zpotil. Otočil hlavu. Aldis tiskla ruce na prsou a upírala na něj pohled plný hluboké nenávisti, pod ním však - byl to strach?
Simon chňapl po jejím útlém zápěstí a odtáhl jí ruku od toho, co se snažila zakrýt. Její druhá ruka se přitiskla o to těsněji, na okamžik však zahlédl zelenkavý lesk. Jakkoli zvláštní byl Fulkův talisman, Aldisin byl jeho dvojníkem. Jeho vlastní ruka sebou škubala a kroutila se, stěží ji dokázal držet z dosahu ornamentu na opasku.
Letoun se pod nimi naklonil a klesal mlhou. Pokud nedá ruku zpět, nebude schopen bezpečně řídit letadlo, to si Simon uvědomoval. Tím se ale také vrátí do područí Kolderů. Havárie však může znamenat smrt pro ně pro všechny. Nechá-li se ovládat Koldery, oddálí to alespoň na nějakou chvíli a čas by mohl být na jeho straně. Simon to již déle nevydržel. Prsty bleskově přiskočily k onomu složitě tvarovanému kousku kovu a přejely po reliéfu.
Kde - kde vlastně je? Co se stalo? Triky, čarodějnické triky - zase ho zmátly. To bylo naposledy, už ani jednou!
Vzduchem se rozezněl protáhlý skřek - ten nemohl být z lidského hrdla. Přímo proti oknu, jako by mu chtěl vlétnout rovnou do tváře, se řítil ten pták, vražedný zobák rozevřený. Simonovy ruce se okamžitě reflexivně chopily řízení ve snaze podlétnout ten střemhlavý útok. Z cárů mlhy se vynořil stín - rudý stín, který nabyl masivních rozměrů. Letoun se mu těsně vyhnul, dostal se však do vývrtky. Jekot Aldis byl hlasitější a pronikavější než předtím hlas ptáka. Simon zaklel a snažil se získat nad strojem kontrolu. Stále ještě letěli, nedokázal však vystoupat, nabrat znovu výšku. Dříve nebo později budou muset přistát a nejlepší, co může udělat, je pokusit se o to, dokud nejsou vyčerpány zdroje energie.
Simon teď zápasil se vzpurným strojem o tuto malou šanci. Dopadli na zem, stále zahaleni oslepující mlhou - odrazili se -a znovu náraz. Simon se uhodil do hlavy o stěnu kabiny a tak si nebyl vůbec vědom, že letoun znehybněl, nakloněný dopředu, nosem dolů. Zkoumavá chapadla mlhy pronikala do kabiny vyvracenými dveřmi. A spolu s nimi přišel odporný zápach, puch bažin, stojaté vody a hnijící vegetace. Aldis se vzchopila, rozhlédla se kolem sebe a zhluboka, na zkoušku, vdechla okolní výpary rozkladu a zániku. Náhle otočila hlavu, jako by ji cosi pobídlo, a ruka na symbolu Kolderu se pohnula.
Naklonila se dopředu, rychle se však zarazila, neboť letoun se rozkýval. Přidržela se Simona a stáhla mu přílbu. Uchopila ho pevně za husté vlasy a zvrátila mu svěšenou hlavu dozadu.
Na levém spánku měl pramínek krve, oči zavřené. Avšak jak se zdálo, skutečnost, že je bezpochyby v bezvědomí, nic na věci pro tu ženu neměnila. Pevným stiskem vlasů mu podržela hlavu co nejblíže ke svým rtům. A pak promluvila - nikoli jazykem Karstenu či původním dialektem Estcarpu - ale sérií zvonivých zvuků, podobajících se spíše cinkání kovu o kov než lidské mluvě.
Přestože jeho oči zůstaly zavřené, hlava se pohnula. Chabě se vzepřel jejímu stisku, ale ona nepovolila. Podruhé zopakovala příkaz.
Vyčkávala. Nevstal. Když Aldis povolila sevření, hlava mu padla zpět na prsa.
Žena podrážděně vykřikla. Pokusila se vyhlédnout z kabiny a její snaha byla odměněna pohledem na pokroucenou kostru dávno mrtvého stromu, jehož polámané větve ověšené trsy bledého mechu se kývaly ve větru. Ten zároveň rozfoukával mlhu, ze které pomalu vystupovala scenerie, která v člověku určitě nevzbuzovala optimismus.

Jezírka vody potažené zeleným šlemem, z nich trčely zbytky mrtvých stromů jako mocné kostry paží hrozících obloze a k nim byly přichycené odulé útvary. Zatímco se dívala, jeden ožil, obscénní, ještěru podobný tvor se skvrnitou kůží a zubatými čelistmi, a pomalu zamířil k letounu.
Aldis si pevně přitiskla dlaň k ústům. Snažila se přemýšlet. Kde to jenom mohou být? O této zemi vůbec nevěděla a nevěděli o ní ani ti, kterým sloužila. Přesto ale opět otočila hlavu doprava - jsou tu oni - nebo aspoň jeden, který je v jejich službách. A to znamená pomoc. Sevřela ruce kolem symbolu a veškeré duševní síly soustředila do výzvy.

9
Země Torů

Simon otevřel oči. Bolela ho hlava a zdálo se mu, že bolest doprovází zelenkavé světlo. Pohnul se a to, na čem seděl, odpovědělo kývavým pohybem, který mu byl, i přes zamlžené vědomí, varováním, které dokázal pochopit. Pohlédl před sebe - a zjevila se mu noční můra!
Pouze průhledná skořápka okna kabiny držela ten zubatý děs z dosahu. Vlekl se přes nos letounu a drápy mu skřípaly po povrchu stroje. Neschopen pohybu, Simon ten pomalý proces upřeně sledoval. Vzdáleně se to podobalo ještěru, avšak jeho tělesná hmota a neohrabané pohyby neodpovídaly mrštné pohyblivosti tvorů, které znal z vlastního světa. Tento tvor měl leprózní, bradavičnatou kůži, jako by byl zachvácen nějakou odpornou chorobou. Chvilkami se zastavoval, aby na Simonovi spočinul pohledem. Z ohromných bělavých očí čišela zášť, která byla úděsným vysvětlením jeho záměrů.
Simon opatrně otočil hlavu. Dveře byly otevřené, vyvrácené nárazem. Ještě pár stop a trocha obratnosti a ta ještěru podobná bytost dosáhne svého cíle. Kousek po kousku přesouval Simon ruku, pak vytáhl z pouzdra šipkovou pistoli. Potom si vzpomněl na obě ženy. S veškerou opatrností, které byl schopen, změnil ve vratkém stroji pozici. Ještěr zasyčel a zdálo se, že plivl. Na okno kabiny dopadla mléčná tekutina a v tenkém pramínku stékala po naprasklém povrchu.
Loyse, která byla přímo za ním, neviděl, Aldis však seděla, víčka pevně stisknutá, obě ruce na talismanu Kolderu, napětí jejího těla svědčilo o intenzivním soustředění. Simon se neodvažoval posunout tak daleko, aby dosáhl ke dveřím. Zdálo se, že letoun na něčem balancuje a při každé změně v rozmístění váhy uvnitř prudce poklesne.
„Aldis!“ Simon promluvil nahlas a ostře - musí tou pavučinou, kterou si kolem sebe utkala, proniknout. „Aldis!“
Pokud ho slyšela, naléhavost jeho hlasu pro ni nic neznamenala. Za zády se mu však ozvalo hluboké povzdechnutí.
„Mluví s nima,“ ozval se Loysin hlas, vyčerpaný a téměř neslyšitelný.
Simon se chytil naděje, která se tím naskytla. „Ty dveře -dokážete se dostat ke dveřím?“
Pohyb, a letoun se opět rozkýval. „Seďte klidně!“ přikázal. A pak si všiml, že jim ten manévr, jakkoli byl nebezpečný, pomohl, neboť ještěru podobný tvor začal, i přes veškeré úsilí, klouzat dolů po skloněném předku letounu.
Otevřel tlamu a vydal zvuk připomínající zatroubení lodní sirény, a pak, zatímco se stále pokoušel najít oporu pro nohy, přepadl přes okraj. Na zemi, pokud se bažinatý povrch dá nazývat „zemí“, si však může najít cestu k otevřeným dveřím. Simon si uvědomil, že si nemůže dovolit déle váhat.
„Loyse,“ řekl potichu, „posunete se, jak nejdál můžete -“
„Dobře!“
Letoun se rozkýval. Jeho nos se však zvedal, byl si tím jistý.
„Teď!“ Koutkem oka zahlédl Simon pohyb rukou. Loyse doplnila jeho instrukce vlastním nápadem, chytila Aldis pod rameny a vlekla ji dozadu. Simon proklouzl kolem sedadla a rukou se natáhl k okraji otevřených dveří. Nemohl však zaujmout tu správnou pozici, aby se mohl opřít, vynaložit víc sil a dveře zavřít.
Letoun se divoce kymácel, jak Aldis bojovala v dívčině nelítostném sevření. Simon udeřil, agentka Kolderu znehybněla a ruce jí ochable sklouzly z nepřátelského talismanu.
„Je mrtvá?“ zeptala se Loyse, když vylézala zpod bezvládného těla druhé ženy.
„Ne. Ale na nějakou dobu nám dá pokoj. Sem s ní -“
Společně Aldis odtáhli dozadu a jak se zdálo, tato změna v rozmístění váhy usadila letoun způsobem, že se pod nimi již nekymácel, za předpokladu, že se pohybovali opatrně. Poprvé měl teď Simon možnost vidět, jak to vypadá kolem nich, přestože zároveň hlídal dveře, pistoli připravenou ke střelbě.
Ty napůl vynořené kmeny, jezírka potažená škraloupem a prazvláštní vegetace - nepodobalo se to ničemu, co kdy viděl. Neměl nejmenší ponětí kde jsou, ani by nedokázal jasně říct, jak se tam dostali. Puch bažiny byl sám o sobě umrtvující masou, která ucpávala plíce a přispívala k jeho bolesti hlavy.
„Kde to jsme?“ jako první přerušila ticho Loyse.
„Nevím -“
Přesto, kdesi v paměti, něco tam bylo... Močál. Co vůbec ví o močálu? Venku se v zatuchlém, vlhkém větru čeřil na dlouhých větvích mrtvých stromů mech. Z trsu špičatého rákosí k nim doléhalo šustění. Rákosí... Simon se mračil bolestí a snahou vzpomenout si. Rákosí a jezírka se škraloupy - a mlha - to všechno si pamatoval ze vzdálené minulosti. Z vlastního světa a času?
Ne-
A pak, z ničeho nic, na vteřinu či dvě, byl zase dřívějším Simonem Tregarthem, mužem na útěku, po boku měl čarodějku a oba prchali před honícími psy alizonských lovců - a právě podél takovéhle bažiny tenkrát spěchali a ta čarodějka se obrátila o pomoc k jejím obyvatelům, byla však odmítnuta. Tak jim nezbylo, než se vydat po okraji močálisek a po útočišti se porozhlédnout jinde. Torské močály! Zakázaná země, ze které, kam až paměť sahá, se až na jednoho člověka nikdy nikdo nevrátil zpět. A ten muž byl otcem Korise z Gormu. Přivezl si domů torskou ženu a nedbaje nenávisti a strachu svého lidu z takového míšení krve, učinil ji svou manželkou. Avšak dědictví, které tak zanechal svému synovi,

byla jen bolest a prohra. Torská krev se nemísí, torské mokřiny zůstaly uzavřené.
„Jsme v Toru - v torských močálech," odpověděla Loyse se zajíknutím.
„Ale -" Zvedla ruku. „Aldis volala o pomoc. A Torové přece s žádnými cizinci kontakty neudržují."
„Co kdo vůbec ví o tajemstvích Toru?" opáčil Simon. „Kolder zamořil Kars a přísahal bych, že se dostane všude, i do Alizonu. Pouze původní rasa nemůže přijmout cejch Kolderu, okamžitě pozná, o co se jedná. To je taky hlavní důvod, proč z ní má Kolder strach a proč ji nenávidí. V Toru možná taková bariéra neexistuje."
„Ona volala. Oni odpoví - a najdou nás tady!" vykřikla Loyse.
„Ano, vím." Vkročit do močálu mohlo zrovna tak znamenat smrt, zároveň v tom však byl jistý příslib úniku. Zůstat v havarovaném letounu by vedlo pouze k opětovnému zajetí. Simon si přál, aby ho nebolela hlava a aby aspoň zhruba věděl, na kterém místě bažiny se teď nacházejí. Třeba jsou jen na yardy vzdáleni od hranice, kudy prchal s Jaelithe. Ty stromy, rozhodl se, pro ně budou tou nejlepší cestou. Neboť za každým, který dosud stál nebo se nakláněl, ležel jiný svalený a spolu s dalšími tvořily křivolaké obrazce a tvořily tak alespoň nějakou cestičku přes zrádný povrch bažiny.
„Kam půjdeme?" zeptala se Loyse.
Možná je to bláznovství, vydat se tady do neznáma, přesto každý Simonův nerv křičel nesouhlasem při pomyšlení, že by tu měli zůstat a nechat se chytit kýmkoli, koho Aldis upozornila. Pomalu rozepjal opasek se zrádným ornamentem. Dlouhou dýku a šipkovou pistoli bude potřebovat. Pohlédl na Loyse. Byla v jezdeckém oděvu, na opasku však neměla ani nůž.
„Nevím," odpověděl na její otázku. „Hlavně pryč z tohoto místa - co nejdřív."
„Ano, ach, ano!" Opatrně se protáhla kolem Aldis, ve dveřích se zastavila a vyhlédla. „Ale co uděláme s ní?" kývla hlavou k Aldis v bezvědomí.
„Ta tu zůstane."
Simon pohlédl dolů. Pod letadlem byly rozdrcené trsy hrubé trávy. Stroj přistál na okraji něčeho, co zřejmě bylo ostrůvkem pevné země. Taková je tedy situace. Tráva byla dostatečně zválcovaná, aby měl jistotu, že v ní třeba nečíhá nějaká záhadná forma života. Ať už ten ještěr zmizel kamkoli, u dveří se dosud neobjevil. Simon seskočil. Boty se mu trochu zabořily do půdy, voda však nahoru neprosákla. Natáhl se pro Loyse, sundal ji a lehce postrčil k zádi letounu.
„Tudy-"
Zatlačil na dveře a stroj se rozhoupal. Opřel se vší silou a dveře se poddaly. To uvězní Aldis uvnitř a - prostě nedokázal zanechat ani tu Kolderem ovládanou ženu na pospas tvorům, jimž byla tato odporná země domovem a lovištěm.
Pruh země, na kterém havarovali, se táhl dál a stoupal. Byl to ale jen ostrůvek porostlý travou, obehnaný rákosím, s trochou zakrslých křovisek. Ze tří stran se táhly tmavé, kalné tůně - či snad jedna tůň s různými mělčinami a hloubkami. Hladina byla potažená páchnoucí pěnou a v místech, kde tento odporný povlak chyběl, stála hnědá, neprůhledná masa, ve které se mohlo skrývat cokoli. Kam až Simon dohlédl, nejlepší cestou i nadále zůstávaly padlé kmeny. Otázkou však bylo, jak dalece jsou nasáklé a shnilé. Rozpadnou se pod jejich vahou, až je použijí jako most? Jediný způsob, jak to zjistit, bylo vyzkoušet to.
Simon si nechal pistoli, nůž však dal Loyse.
„Nevstupujte na žádný kmen, dokud ho nevyzkouším," přikázal. „Možná, že se jenom noříme stále hlouběji do té žumpy, nedoporučuju však zkusit to vodou."
„To ne!" souhlasila rychle a ostře. „Buďte opatrný, Simone."
Pokusil se o unavený úsměv; ucítil ve zhmožděném obličeji bolest. „Můžete si být naprosto jistá, že si vaši radu vezmu k srdci."
Simon se podržel větve mechem ověnčeného stromu, který stál na okraji travnatého výběžku. Letitá kůra se mu rozpadla v ruce na prach, pod ní však zůstalo tvrdé jádro, které ve zkoušce obstálo. Chytil se ho, zhoupl se a přistál na prvním ležícím kmenu. Ten se pod ním ani příliš nezanořil, z vody se však vyhrnuly bubliny, ze kterých se uvolnil tak odporný smrad, že se z toho rozkašlal.
Stale zmítán kašlem postupoval dál, až ke změti k nebi trčících kořenů, a tam se zastavil a odpočíval. Ne že by pouhá chůze po kmeni byla sama o sobě unavující, ale napětím v těle mu ztuhly klouby a každý pohyb se tak stal dvojnásob obtížným. A přelézt přes kořeny a za nimi najít novou oporu pro nohy byl úkol, který mu odčerpal ještě více sil. Stál tam a pozoroval, jak ho Loyse, bledý obličej strnulý a tělo stejně ztuhlé jako jeho vlastní, následuje po cestě, kterou vyzkoušel.
Jak dlouho už to trvá, to ploužení křížem krážem z kmenu na kmen? Simon se dvakrát ohlédl, aby si ověřil, že už přece jenom urazili kus cesty, jen aby zjistil, že letoun je stále téměř na dosah. Konečně však skočil na další travou porostlý kus země a natáhl se pro Loyse. Pak se společně posadili, trochu se přitom třásli, a zatímco těžce oddychovali, třeli si svaly na nohou, které jako by jim během té zkoušky dočista ztvrdly.
„Simone -"
Pohlédl na dívku. Civěla na nehybnou zkaženou vodu a jazykem si přejížděla po rtech.
„Ta voda - ta se nedá pít -" Nebylo to konstatování, byla to otázka, naděje, že řekne, že se pít dá. Vlastní jazyk mu putoval po vyschlých ústech, zatímco přemítal, jak dlouho budou schopni odolat pokušení, než je žízeň dožene k doušku toho, co může být vyloženým jedem.
„Je odporná," odpověděl. „Snad nějaké bobule - nebo opravdový pramen, někdy později." Velmi chabé naděje, mohou však pomoci zahnat pokušení.
„Simone -"
Loyse rozhodně zvedla pohled od sliznaté tůně a nyní se upřeně zahleděla zpět ve směru, kterým přišli. „Ty stromy -"
„Co je s nimi?" zeptal se nepřítomně.

„Způsob, jak rostly!“ Její hlas ožil. „Podívejte, můžete to vidět i na těch, které padly! To nebyl žádný les! Byly sázeny - v řadách!“
Pohlédl, kam mířil její prst, a soustředil se na padlé kmeny i těch několik, které ještě stály. Loyse měla pravdu, nebyly jen tak volně roztroušené. Když jejich kořeny tkvěly ještě pevně v zemi, stály ve dvou rovnoběžných řadách - vyznačovaly snad nějakou ztracenou cestu? Simon zpozorněl, neboť ta cesta končila na ostrůvku, kde odpočívali.
„Ze by nějaká cesta? Stará cesta? Každá cesta však musí někam vést!“ Loyse vstala, odvrátila zrak od stromů a pohlédla na ostrov.
Napadlo ho, že nemají téměř nic, čeho by se chytili. Avšak jakákoli stopa, která se může stát orientačním bodem v této odporné zemi, stála za pozornost. A o chvilku později narazil Simon na důkaz, který jejich dohady potvrdil. Hrubá tráva rostla v nepravidelných shlucích, bujela pouze tu a tam, a všude jinde zůstávaly holé, kamenité plochy. A tento kámen tvořil hladké bloky, položené s očividnou pečlivostí tak, aby se každý těsně dotýkal sousedního - byla to dlažba.
Loyse na ni dupla podpatkem a zasmála se.
„Máme tady silnici! A ta nás odtud odvede - uvidíte, Simone!“
Jenže každá silnice má začátek a konec, napadlo Simona, a jestli jsme si zvolili špatný směr, zavede nás jenom dál do Toru, a tam na nás čeká to nebo ti, kdo tam žijí.
Přejít úsek vyššího terénu jim netrvalo dlouho, až přišli k místu, kde země opět končila ve vodě. Avšak na opačném konci vodní plochy stál vysoký kamenný pilíř, trochu nakřivo, jako by bažinatý podklad nedokázal vzdorovat jeho váze. Na vrcholu splývala střapatá změť šlahounů vinné révy, která se obtáčela v hadích smyčkách kolem do kamene vytesané tváře.
Zobanovitý nos, pod ním malá, ostře zašpičatělá brada, oním impozantnějším výrůstkem zastíněná, tvář, která nepatřila lidské bytosti -
„Volt!“ Tak vypadala ta postava připomínající mumii, na kterou náhodou narazili v utajené skalní hrobce. Během těch několika minut, než Koris pronesl svůj slavnostní slib a vzal mu z drápů vysušených rukou tu slavnou sekeru, mohl si ji Simon prohlédnout. Co to tenkrát senešal řekl? Ze Volt je legenda - byl to napůl bůh, napůl ďábel - poslední z vymřelé rasy, který však žil dál, až do epochy lidí, a předával novým usídlencům část svých znalostí, protože byl opuštěný a protože mu bylo lidí líto. Zde ale kdysi žili ti, kteří znali Volta natolik dobře, aby vztyčili jeho podobiznu u jedné ze svých cest.
Loyse pohlédla na pilíř s úsměvem. „Vy jste už Volta viděl. Koris mi o setkání, kdy toho Prapředka požádal o sekeru a nebyl odmítnut, vyprávěl. Tady se sice žádný z prapředků nezdržuje, beru však jeho pomník za dobré, nikoli špatné znamení. A on nám ukazuje, že ta cesta pokračuje dál.“
Mezi pilířem a jimi však byla ta vodní plocha. Simon se poohlédl po břehu ostrova a našel větev. Pustil se do odstraňování ztrouchnivělých částí, až narazil na hmotu dostatečně pevnou, aby posloužila jeho záměru. Pak začal vodní kanál sondovat. Několik palců nánosu, pod ním tvrdý kámen, dlažba tedy pokračovala. Nespěchal však, před každým krokem prozkoumal dno, Loyse šla těsně za ním.
Pod pilířem nesoucím Voltovu hlavu se dlažba opět vynořila z vody, a zatímco pokračovali v chůzi, pruh pevné země se stále rozšiřoval, až se Simona zmocnilo podezření, že to není žádný malý ostrůvek, ale pořádný kus pevné země. Ta jim poskytne životní prostor a nebudou se muset obávat, že je Torové odhalí.
„Někdo tu žil.“ Vegetace zde nedorůstala do velké výšky a Loyse ukázala na kamenné bloky, které nejasně vyznačovaly to, co kdysi bývalo zdí a nyní se táhlo od silnice do trnitých křovisek. Nějaká budova? Městečko, nebo dokonce zbytky většího města? Co Simona potěšilo nejvíce, byla hustota porostu kolem kamenných bloků. Nevěřil, že by si jím jakýkoli živý tvor, až na velmi malé plazy či savce, dokázal probojovat cestu. A tady, na poměrně otevřeném místě starodávné silnice, uvidí každého útočníka.
Cesta, která až dosud nikam neuhýbala, zatáčela doprava. Náhle Simon chytil Loyse za paži a přiměl ji zastavit se. Ty kamenné bloky, které se jinde sesuly a popřely tak existenci jakéhokoli uspořádání, zde byly seřazeny a navršeny do nízké zdi. A ta zeď schovávala vyrovnané řady rostlin, půdu bez jediné známky plevele, svědčící o pečlivě obdělávaném pozemku, vyšší kmínky podepíraly kůly.
A slunce, ve světě močálu bledé a zelenkavé, zde jako by svítilo jasněji. Zářilo na rostliny, jejichž poupata a květy se Simonovi jevily jako pásy červeně a purpuru, na kterých se mezitím činil okřídlený hmyz.
„Lokuty,“ identifikovala Loyse rostlinu, jež byla hlavním zdrojem obživy estcarpských tkalců. Až přijde čas, stanou se ty fialové květy tobolkami plnými vláken hedvábí, které nasbírají a spředou.
„A podívejte!“ zvolala a přistoupila o krok blíže k zídce, aby ukázala na malý výklenek tvořený ze čtyř kamenů. Ve výklenku stála jen nahrubo vytesaná figurka, že však má zobanovitý nos, o tom nebylo nejmenších pochyb. Ať už toto pole založil kdokoli, nechal Volta, aby mu ho střežil.
Simon si však všiml ještě něčeho - pěkně prošlapané cestičky, která nebyla částí staré silnice, ale uhýbala z ní doprava a ztrácela se z dohledu na druhé straně zahradní zídky.
„Pojďme pryč!“ Náhle si byl jistý, že se rozhodli špatně, že je cesta přivedla do nitra Toru, místo na okraj. Mají se však vydat zpět? Vždyť vrátit se do blízkosti letounu může znamenat vběhnout přímo do rukou nepřítele.
Loyse pochopila, co tím chce říct. „Ta cesta vede dál -“ pronesla již pološeptem. A cesta před nimi skutečně vypadala dostatečně zarostle a divoce, aby se dalo usoudit, že se nejedná o žádnou dopravní tepnu obyvatel Toru. Nezbylo jim, než se jí držet.
Na žádná další obdělávaná a zídkou obehnaná políčka již nenarazili. Zmizely dokonce i ty roztroušené skupinky rozvalin. A pouze skutečnost, že tu a tam zahlédli holý kus dlažby, jim prozradila, že cesta stále existuje.
Nepohodlnost cestování prohloubila ještě žízeň, která se teď proměnila v utrpení. Simon zahlédl, jak se Loyse zapotácela. Vzal ji kolem ramen. Když dosáhli konce cesty - kamenného mola, které se ztrácelo v děsivé noční můře

kvasícího bahna, slizu a příšerného zápachu, vrávorali již oba. Loyse vykřikla a pohlédla na Simona, ten už ji však vlekl zpět, pryč od toho čekajícího jícnu.

10
Jaelithe nalezena

„Už nemůžu...“

Simon se snažil držet Loyse na nohou; její klopýtání přešlo v potácení, které jen stěží zvládal. Pohled na tu hnilobnou břečku na konci cesty jí sebral zbývající síly.

On sám na tom nebyl o nic lépe. Mučila ho žízeň i hlad a dívku držel na nohou jenom proto, že si byl jistý, že zhroutí-li se oba, nebudou už nejspíš schopni znovu vstát a jít.

Protože byl Simon jako omámený, nezahlédl první kouli, která s plesknutím dopadla na prastarou silnici, pukla a vylétl z ní mrak drobných, mouce podobných částeček. Druhá jim však dopadla téměř k nohám a v Simonovi zbyl dostatek jasnozřivosti, aby se od ní odpotácel a odvlekl Loyse s sebou.

Byli však v pasti, prachové obláčky vybuchovaly všude kolem nich a slévaly se do řídké stěny. Simon držel Loyse u sebe, šipkovou pistoli připravenou ke střelbě, člověk však nemůže bojovat s pomalu stoupajícím mrakem. Vůbec nepochyboval o tom, že se jedná o promyšlený útok.

„Co -“ Loysin hlas byl jen chraplavý skřek.

„Nevím!“ odpověděl Simon, věděl však dost, aby se nepokoušel překročit linii clony.

Droubounké vločky dosud nedosáhly ke dvojici, kterou uvěznily. Stále stoupaly kolmo vzhůru nad puklými koulemi, ze kterých prýštily, jako by byly k těm zdrojům připoutány. Dosud nebyly tak husté, aby skrz ně Simon neviděl. Dříve či později někdo k té sklapnuté pasti přijde - a pak bude zase řada na něm. V pistoli měl plný zásobník třípalcových jehlovitých šipek.

Mrak se začal pohybovat. Nikoli k nim, ale v kruhu, a pohyb se stále zrychloval, až nakonec Simon nebyl schopen rozlišit jednotlivé částečky a jediné, co viděl, byla neprůhledná mléčná zeď.

„Simone, myslím, že už přicházejí!“ Loyse se nepatrně odtáhla, ruku na střence nože.

„Taky si myslím.“

Neměli však nejmenší šanci se bránit. Ozval se další pleskavý zvuk a koule, od které jim clona nedovolí ustoupit, dopadla a pukla. Z této však nevytrysklo nic, co by mohli spatřit. Pouze se sesuli a zůstali nehybně ležet, zbraně, které ani neměli možnost použít, jim vyklouzly z dlaní.

Simona drtil tlak a v plicích neměl vzduch. Nemohl dýchat - dýchat! Celé jeho tělo byla jediná úzkostná, bojující touha po vzduchu. Otevřel oči a začal se dusit a lapat po dechu ve štiplavém kouři stoupajícím z misky, která se mu ocitla u hlavy. Ucukl a náhle zjistil, že může nejen dýchat, ale že i vidí.

Z nerovnoměrně rozmístěných shluků světel na stěnách, vysoko nad místem, kde ležel, přicházelo sinalé, kalné světlo. Cítil chlad a vlhkost kamenných zdí. Pohlédl na osobu, která mu přidržovala misku. Detaily rysů i oblečení nebyly v tom bledém světle příliš zřetelné, viděl však dost, aby ho to zaskočilo.

Simon ležel na posteli, ten druhý seděl na stoličce a byl tak v úrovni jeho očí. Malý, avšak s mohutnými kostmi, takže jeho tělo vypadalo jako deformované, příliš dlouhé paže, příliš krátké nohy. Jejich oči se setkaly. Měl velkou hlavu, pokrytou jemným tmavým chmýřím, nepodobným vlasům. A rysy překvapivě pravidelné a jakýmsi hrůzu nahánějícím způsobem pohledné, jako ty emoce, které se za nimi skrývaly, nebyly tak úplně z těch, které byly vlastní lidem jako Simon.

Tor vstal. Je dost mladý, napadlo Simona; jeho klátivé tělo budilo dojem mladické vyčouhlosti. Na sobě měl kamaše, jaké se běžně nosily v Estcarpu, nad nimi však kazajku tvořenou jako dlaň velkými pláty pancíře, pokládanými přes sebe jako šupiny.

Chlapec si ještě jednou změřil Simona zkoumavým pohledem a zamířil přes místnost s kočičím půvabem, který Simonovi nikdy nešel dohromady s Korisovou podsaditou postavou. Zavolal, Simon však nezaslechl žádná skutečná slova, pouze jakési kvákání, jaké by snad mohl vyloudit obojživelník z močálů. Pak se Simonovi ztratil z dohledu úplně.

Přestože měl pokoj tendenci houpat se a kymácet, Simon se posadil a opřel. Prsty přejel po ložním prádle, jemné tkanině, na dotek podobné hedvábí. Až na postel a stoličku, na které seděl ten mladý Tor, byla místnost prázdná. Měla nízký strop s masivním trámem uprostřed, který připomínal horský hřeben. Světla byla rozmístěna v náhodných shlucích. Pak si Simon všiml, jak se jedno dalo do pohybu, opustilo skupinu tří, pomalu odlezlo a přidalo se k jinému osamělému!

Přestože byly kamenné zdi vlhké a chladné, v místnosti nebyl cítit onen pronikavý zápach močálu. Simon se opatrně postavil. Světlo z lezoucích zdrojů bylo mdlé, stačilo ale na osvětlení všech čtyř stěn. A v žádné z nich nenašel otvor. Kudy a jak ten Tor odešel?

Stále ještě nad tím dumal, když o vteřinu či dvě později za sebou zaslechl zvuk. Rychle se otočil a málem ztratil rovnováhu. U vzdálené strany postele stála jiná postava, štíhlejší, méně neforemná, jednoznačně však stejné rasy. Byla oděná v róbě, která zářila drobnými oslnivými záblesky, nikoli z výšivek či vnějších ozdob, ale z vláken vetkaných do samotné tkaniny. Chmýří, které obklopovalo chlapcovu hlavu jako těsná čapka, jí spadalo až k ramenům v načechraném oblaku, z tváří a očí stažené stříbrnými sponkami na spáncích.

Tác, který držela, položila na postel, protože v místnosti nebyl stůl. Teprve potom pohlédla na Simona.

„Jezte!“ Byl to rozkaz, nikoli vybídnutí.

Simon se posadil a přitáhl si podnos, stále byl však více zaujat tou ženou než tím, co přinesla. Bledost osvětlení byla možná zavádějící, napadlo ho však, že není mladá. A to i přesto, že postrádala jakékoli vnější stopy věku, jaké by byly zřejmě patrné u jeho rasy. Spíše se kolem ní vznášela jakási aura - zralosti, moudrosti a také - autority! Ať už byla

kýmkoli, byla významnou osobou.
Oběma rukama zvedl ke rtům vysoký pohár s jakousi tekutinou. U okraje byl široký a nebyl zdobený žádnými ornamenty, napadlo ho, že bude ze dřeva. Avšak se svým hladkým povrchem a nádherným leskem byl skutečným skvostem.
Ta tekutina byla voda, avšak voda, do které bylo něco přimícháno. Nebylo to víno ani pivo, ale bylinný nápoj. Zpočátku chutnal trpce, pak ta ostrá příchuť zmizela a Simon dychtivě pil a s každým douškem cítil větší požitek.
Na talíři ze stejně lesklého leštěného dřeva spočívaly kostky z pevné, sýru podobné hmoty. Stejně jako nápoj měly při prvním zakousnutí svíravou chuť a teprve později se staly lahodnějšími. Po celou dobu, co Simon jedl, stála ta žena poblíž a pozorovala ho. Čišela z ní však rezervovanost; tím, že krmila někoho, kdo byl pro ni nepřijatelný, konala svou povinnost. A Simon si to uvědomoval a začalo mu z toho mravenčit po celém těle.
Dojedl poslední kostku a pak, posilněn, vstal a obdařil tu mlčenlivou pozorovatelku stejnou úklonou, jakou by použil v přítomnosti některé z Opatrovnic.
„Máte mé díky, paní."
Nepokusila se sebrat tác, několika kroky však obešla konec postele, takže se ocitla v záři jednoho většího shluku pohyblivých světel. Pak si Simon všiml, že ta světla skutečně lezou, trhají rozptýlené skupinky a shlukují se podél trámu nad jejich hlavami.
„Jste z Estcarpu."
Konstatování a přesto otázka, jako by při pohledu na něj ta žena pochybovala.
„Jsem ve službách Opatrovnic. Nepocházím však z původní rasy." To, co ji mátlo, byla jeho tvář.
„Z Estcarpu." Tentokrát to bylo konstatování. „Řekněte mi, válečníku ze země čarodějnic, kdo velí vojskům Estcarpu - vy?"
„Ne. Já jsem Ochránce jižní hranice. Maršálem a senešalem je Koris z Gormu."
„Koris z Gormu. A co je zač, tenhle Koris z Gormu?"
„Výborný válečník, dobrý přítel, čestný člověk, který dostojí slibům, a ten, který od narození trpí." Odkud se vzala tato slova? Neodpovídala zrovna způsobu jeho myšlení, avšak to, co řekl, byla pravda.
„A jak se stalo, že vládce Gormu slouží čarodějnicím?"
„Protože skutečným vládcem Gormu nikdy nebyl. Když mu zemřel otec, jeho nevlastní matka povolala Kolder, aby jí pomohl nastolit vládu pro vlastního syna. Koris před Kolderem uprchl a dostal se do Estcarpu. Ke Gormu nic necítí, protože Gorm pod Kolderem zemřel a on tam nikdy nebyl šťastný."
„Nikdy tam nebyl šťastný - Ale proč tam nebyl šťastný? Kolder byl laskavý a dobrý muž."
„Avšak jeho přívrženci nedali nikdy Korisovi zapomenout, že je - cizí..." Simon zaváhal ve snaze zvolit ta správná slova. Korisova matka pocházela z Toru. Tahle žena by dokonce mohla být se senešalem v příbuzenském vztahu.
„Ano." Nic víc k tomu nedodala, položila však úplně jinou otázku. „To děvče, které bylo zajato s vámi, co máte společného?"
„Přítelkyně - bojovali jsme spolu. A je zaslíbená Korisovi, který ji teď právě hledá!" Pokud nitka, pojící senešala s lidmi močálů mohla přinést Loyse nějakou výhodu, pak ji nesmí promarnit.
„Přesto se říká, že je vévodkyní z Karstenu. A mezi čarodějnicemi a Karstenem je válka."
Jak se zdálo, pronikly přece jenom do Toru, navzdory pro cizince uzavřeným hranicím, zprávy ze světa vně močálů.
„Je to dlouhý příběh -"
„Je dost času vyslechnout si ho. A já si ho vyslechnu," konstatovala kategoricky.
V jejích slovech bylo konečné rozhodnutí. Simon se rozhovořil. Zredukoval celý příběh na pouhou základní linii, zmínil se však o svatbě přichystané pro Loyse uvnitř hradeb Verlainu a o všem, co se přihodilo potom. Když však vyprávěl o ztroskotání na pobřeží a jak se s Korisem a dalšími dvěma gardisty ocitli v dávno zapomenuté hrobce Volta, kde si Koris směle vyžádal z rukou mumifikovaného mrtvého jeho sekeru, náhle ho Torka přerušila a vyzvala ho, aby šel do detailů. Znovu a znovu se ptala na podrobnosti, jako třeba, jak dobře si pamatuje slova, která Koris použil, když o sekeru žádal, a zda bylo snadné vzít si ji, než se to mrtvé tělo rozpadlo na prach v okamžiku, kdy její topůrko vyklouzlo z pařátovitých rukou.
„Voltova sekera - on vlastní Voltovu sekeru!" řekla, když Simon skončil. „Nad tím je třeba se zamyslet."
Simon prudce vydechl. Byla pryč - jako kdyby tu nikdy nestála, hmotné tělo na hmotném dláždění. Dvěma záznými kroky přistoupil k místu, kde před okamžikem stála, a dupl - a jen se přesvědčil, že zem pod nohama je tak hmotná, jak vypadá. Ona však zmizela!
Halucinace? Byla tu vůbec? Nebo to byl jeden z těch triků na klamání mysli, které používaly čarodějky? Změny podoby - tohle zmizení bylo svým způsobem stejně tajemné. Mohla by to být jiná forma magie s vlastními zákony, nijak obtížná, když je člověk těmi zákony vychován. A neprovozovala ji pouze tato Torka, neboť stejným způsobem se ztratil i chlapec. Avšak pro ty, kdo takový trik neznali, zůstane tato místnost a jiné, jí podobné, vězeňskou celou.
Simon se vrátil k posteli.
Tác s pohárem a talířem na ní ještě ležel. Ten byl skutečností. A fakt, že necítil žízeň ani hlad, že byl opět silný a připravený - to také žádná halucinace nebyla.
Chytili jej a uvěznili. Avšak také jej nakrmili a zatím mu neublížili. Jeho pistole zmizela, ale to očekával. Co po něm obyvatelé močálů asi chtějí? On i Loyse se dostali na jejich území omylem. Věděl, že se tvrdě staví proti jakémukoli nedovolenému překročení hranic, jsou však natolik fanatičtí, aby nevinného trestali stejnou měrou jako cílevědomého vetřelce?
Uzavřeli snad své hranice přede všemi?
Simon si vzpomněl na Aldis, jak tiskla ruce k talismanu Kolderu, tak hluboce soustředěná na bezhlasé volání o pomoc,

že si ani neuvědomovala, co se kolem ní děje. Musela očekávat nějakou pomoc - takže právě teď se někde zemí Torů plíží Kolder, stejně zlověstně, jako lezl ten ještěru podobný tvor po jejich letounu.
Kolder.
Pro lidi s krví čarodějek představoval Kolder prázdno a jeho přítomnost se projevovala právě touto prázdnotou. V minulosti i on dokázal Kolder vycítit - nikoli jako prázdno, ale jako čekající hrozbu. Dokázal by i teď lokalizovat tu zhoubu stejným způsobem?
Simon položil tác na stoličku, znovu se natáhl na postel, zavřel oči a dal myšlenkám volný průchod. Tento dar předvídání měl odjakživa, dar do jisté míry pokulhávající, neboť se nedal vycvičit pro žádnou skutečnou službu. Byl si však jistý, že od té doby, kdy přišel do Estcarpu, tato schopnost narůstala a prohlubovala se. Jaelithe - bodnutí bolesti, které se vždy s myšlenkou na ni dostavilo. Dvakrát mezi nimi použila symboly sil a ty se v odpověď jasně rozzářily. Takhle ho uvítala jako jednoho z nich, a pak...
Přestože měl v úmyslu pátrat po zhoubném vlivu Kolderu, znovu a znovu se v mysli vracel k Jaelithe, vybavovaly se mu společně prožité scény.
Nejdříve ji viděl prchat v cárech, s kvílejícími honícími psy Alizonu v patách, potom jak mu jede po boku v oděvu z kroužkového pletiva a válečné přilbě do pevnosti Sulcar, tehdy, když Kolder učinil svůj první odporný krok v této nekončící válce. Jaelithe, klečící na molu v pevnosti, když vdechla magickou sílu do plachet lodiček, které narychlo vyřezali ze dřeva a vypustili na moře, aby se pak z mlhy vynořila mocná flotila a zmátla nepřítele. Jaelithe v Karsu jako věštkyně; četla lidem budoucnost a míchala nápoje lásky; to byl čas, kdy ho její výzva přivedla přes nekonečné lány země na pomoc. Jaelithe, po změně podoby jako ohyzdná babice, na cestě přes hranici, aby vyburcovala Estcarp do války. Jaelithe na Gormu, kdy mu po svém oznamuje, že jejich cesty budou nadále společné. Jaelithe v jeho náručí - tvořili spolu jedinou bytost způsobem, jakým se to žádné ženě nikdy nepodařilo a nikdy nepodaří. Jaelithe onoho posledního rána, vzrušená, s rozzářenýma očima, přesvědčená, že se její čarodějnické schopnosti neztratily, ale že je stejná jako dřív. Jaelithe - po níž se slehla země, jako kdyby použila kouzlo Torů.
Jaelithe! Simon to jméno nevykřikl nahlas, avšak v nitru mu zaznělo jako jedno velké zvolání touhy. Jaelithe!
„Simone!“
Rychle otevřel oči a civěl do hlubokého šera, neboť lezoucí světla se mezitím vrátila k rozptýleným shlukům na zdech. Ne, to nebyl žádný slyšitelný zvuk. Opět zavřel oči, dech zrychlený. „Jaelithe?“
„Simone.“ Teď si byl jistý.
„Ty jsi tady?“ zeptal se myslí a snažil se ta slova v duchu vidět, jako člověk, který se potýká s cizím jazykem, který příliš neovládá.
„Ne - fyzicky - ne.“
„Ale ty tady jsi!“ odpověděl s přesvědčením, které nedokázal vysvětlit.
„Jistým způsobem, Simone - protože jsi ty - jsem já. Řekni mi, Simone, kde právě jsi?“
„Někde v Toru.“
„To už víme, poznali jsme, že tam váš letoun spadl. Nejsi však už ovládán Kolderem.“
„Fulkův opasek - jeden z těch ornamentů na něm - byl tam nastražen.“
„Ano, otevřel jim k tobě cestu. Nikdy ses jim však nepodvolil natolik, abychom to kouzlo nedokázali trochu pozměnit. Proto jsi také neletěl nad moře, jak přikázali, ale do vnitrozemí. Tor nepatří mezi naše spojence, snad je ale lepší jednat s Tory než Koldery.“
„Kolder je tu taky!“ zavolal Simon, neboť byl přesvědčen, že to je pravda. „Aldis volala o pomoc. Když jsme odcházeli, stále ještě volala.“
„Ach!“
„Jaelithe!“ Ten okamžik ticha ho vyděsil.
„Ano, slyším. Jestli je ale Kolder s tebou -“
„Snažil jsem se ho vypátrat.“
„Ano? Dobrá, snad budou dva lepší než jeden, můj drahý. Ty mysli na Aldis. Jestli je na cestě do Kolderu, tvoje síla se třeba bude pohybovat s ní - a něco se dozvíme.“
Simon se snažil vybavit si Aldis, tak jak ji viděl naposledy ležet v letounu, než zavřel rozbité dveře. Zjistil však, že se mu to nedaří. Místo toho měl chvilkové záblesky úplně jiného a neznámého výjevu - Aldis sedí, nakloněná dopředu, dychtivě hovoří k - k - prázdnotě. Pak se ozval ostrý praskavý zvuk a kontakt, byl-li to kontakt, byl přerušen.
„Kolder!“ Jaelithe okamžitě poznala ten obraz! „A myslím, že jsou v pohybu. Dobře poslouchej, Simone. Opatrovnice říkají, že moje síla je už jenom stín, který časem úplně zanikne, že pro mne v Radě Es už není místo. Říkám ti však, že mezi námi dvěma je něco, čemu nerozumím, protože se to liší od všeho, s čím jsem se setkala v době, kdy jsem mohla kouzlit neomezeně. I když ještě potřebuju čas, abych to vyzkoušela a naučila se s tím co nejlépe zacházet, zjistila jsem, že tomu dokážu dát formu a nasměrovat to jenom s tvou pomocí. Možná musíme být spojenou nádobou pro tento nový druh síly. Někdy to ve mně běsní, že mám strach, že se mi to nepodaří zvládnout. Máme však tak málo času víc to poznat. Kolder je v pohybu a je možné, že se nám nepodaří dostat tě z Toru včas -“
„Ten ornament už nemám, je ale možné, že mě mají stále pod kontrolou,“ varoval ji. „Pokud tomu tak je, mohou se přese mne dostat na tebe?“
„Nevím. Zatím jsem zjistila tak málo! Je to jako snažit se stvořit vlastníma rukama oheň! Dokážeme však tohle -“
A opět to prásknutí - ještě pronikavější než přerušení kontaktu mezi ním a siluetou Aldis.
„Jaelithe!“ vykřikl v myšlenkách. Tentokrát však - žádná odpověď.

11

Kolderové

Simon ležel naprosto nehybně, pokryt krůpějemi potu. Tentokrát nebyl v polotransu z vlastní vůle. Ležel nehybný v okovech, které nebylo vidět, tělo spoutané vůlí někoho jiného. A pak tam najednou stála, jasná a zřetelná, u nohou postele, a pozorovala ho zkoumavým, nevzrušeným pohledem, v němž nebyl jediný náznak přátelství či nepřátelství; nijak nenaznačila, zda je v této válce prostě neutrální.

„Přišli," řekla, „přišli na zavolání té ženy."

„Kolderové!" Simon zjistil, že i když nemůže používat tělo, jazyk a rty ho poslouchají.

„Mrtví, kteří jim slouží," upřesnila Torka. „Poslouchejte, vy, který sloužíte Estcarpu, mezi námi a čarodějkami není žádný spor. Není mezi námi přátelství ani nepřátelství. Byli jsme zde, když původní rasa přišla a vybudovala Es a další ponuré pevnosti. Není nás mnoho, ale máme tu odvěké kořeny a pamatujeme dobu, kdy člověk nepanoval zemskému povrchu ani jeden druhému. Jsme ti, které Volt shromáždil a odvedl, aby jim předal svou moudrost.

A s těmi za hranicemi Toru nechceme mít nic společného. Přišli jste, abyste nás rušili svými válkami, které se nás vůbec netýkají. Čím rychleji budete pryč, tím lépe pro nás."

„Jestliže však nejste nakloněni čarodějkám, proč stojíte na straně Kolderu? Kolder dychtí po vládě nad všemi lidmi - a to znamená i nad lidem Toru," odpověděl Simon.

„Nestojíme na straně Kolderu, my pouze žádáme, abychom byli zanecháni svým vlastním tajemstvím, aniž bychom byli rušeni za hranicí našich močálů. Čarodějky nás nikdy neohrožovaly. Ti, které nazýváte Kolderem, nám ukázali, co se stane, pokud vás nevydáme. A tak bylo rozhodnuto, že půjdete!"

„Ale Estcarp vás bude proti Kolderu bránit -" spustil Simon, na tváři se však objevil nepatrný, chladný úsměv. „Budou, Ochránce hranic? Mezi námi není válka, ony se však bojí močálu jako místa pradávných tajemství a podivných způsobů. Že budou bojovat za jeho záchranu? Myslím, že ne. Kromě toho, pro takovou bitvu se jim nyní nedostává lidí."

„Proč myslíte?" vyhrkl Simon příkře, zdála se tak jistá.

„Alizon povstal. Estcarp vrhá všechny síly na sever, aby tam udržel hranici. Ne, uzavřeli jsme dohodu, která je pro nás nejlepší."

„A já mám být vydán Kolderu," řekl Simon a snažil se udržet hlas vyrovnaný a nevzrušený. „A co s Loyse? I ji vydáte do rukou nejhoršího nepřítele, jakého tento svět kdy poznal?"

„Nejhoršího?" opakovala Torka jako ozvěna. „Ach, viděli jsme vzestup a pád mnoha národů a v každé generaci se najde mocný nepřítel, kterému je třeba se postavit, vítězně či jako poražený. Pokud jde o to děvče - je součástí dohody."

„Ona však také patří Korisovi a myslím, že sami přijdete na to, že to něco znamená, až se dostaví k vyúčtování vaší dohody. Viděl jsem, jakou cenu zaplatil Verlaine a Kars. Voltův dar pil dosytosti z obou pevností. Vaše močály ho neodradí, až se sem vydá na hon."

„Dohoda je uzavřena," její hlas byl vzdálenější než kdykoli předtím. Pak její ruce vylétly hbitě vzhůru a prsty se pohnuly. Ne proto, aby znázornily Jaelithein symbol síly, přesto však v posunku, který něco znamenal.

„Takže vy si myslíte, že si Koris přijde pro pomstu až sem?" zeptala se. „To pro něj tohle bledé děvče tolik znamená?"

„Znamená, a ti, kteří jí ublíží, se mají čeho obávat."

„Ach, teď však musí odrážet Alizon. Mnoho dní uplyne, než bude mít zase čas myslet na něco jiného. Nebo možná najde konečnou odpověď na všechny otázky a touhy tam v horách na hranici."

„A já vám tvrdím, paní, že i tak dorazí Voltův dar do země Torů sklidit svou žeň, uděláte-li to, co jste řekla."

„Jestli já udělám, co jsem řekla, lorde Ochránče? Nemám co mluvit do uzavírání takových dohod."

„Ne?" opáčil Simon a vložil do toho slova veškerou nedůvěru, kterou dokázal zmobilizovat. „A také tvrdím, že vůbec mezi Tory nejste bezvýznamnou."

Po dlouhou dobu neodpovídala, jen na něj upírala nehybný pohled.

„Kdysi jsem možná nebyla. Nyní však již nezvedám hlas při shromážděních. Nepřeji vám nic zlého, Ochránce Estcarpu. A myslím, že vy nepřejete nic zlého mně - ani nikomu z nás. Když však vyvstane nutnost, uposlechneme. Udělám však pro vás cosi, neboť ta dívka požívá přízně toho, kdo byl kdysi pánem Gormu. Pošlu do Es vzkaz, aby ti, kteří tam jsou, věděli, kam jste odešli a proč. Pokud vám pak budou schopni pomoci, nebude zlo snad tak velké. Přísaha mi nedovoluje udělat víc."

„Přijde si Kolder pro nás sem - a jak?" naléhal Simon.

„Přijdou - nebo alespoň jejich sluhové přijdou - po vnitřní řece jednou ze svých lodí."

„Ale vždyť žádná řeka Tor s mořem nespojuje!"

„Vnější ne," souhlasila. „Voda z močálu uniká pod povrchem. Oni tuhle cestu k nám objevili. Už nás tak navštívili dříve."

Ponorkou po podzemní řece. Tak tohle Simona čekalo. I když ta přislíbená zpráva dosáhne Es včas, aby byla vyslána jednotka na jejich záchranu, nebude schopná vyslídit cestu, kudy se nepřítel ubírá, ani pomoci vězňům, které bude přepravovat. Estcarpská Garda není řešením.

„Pokud skutečně stojíte na naší straně do té míry, že jste ochotni poslat zprávu," řekl Simon, „neposílejte ji do Es, ale lady Jaelithe."

„Je-li to vaše paní, pak není čarodějkou a nemůže pro vaši záchranu udělat vůbec nic." Torka na něj upřela pohled, ve kterém se zračila zvědavost, a tu Simon shledal nebezpečnou.

„Nicméně, pokud nám chcete prokázat laskavost - pošlete jí vzkaz."

„Slíbila jsem, že pošlu, je-li to vaše přání. Tedy lady Jaelithe. Nyní přijdou a odvedou vás odtud, lorde Ochránce. Pokud to zajetí přežijete, pamatujte, že země Torů je stará a že to, co se v ní nachází, už stojí po celé věky spolu s těmi, kdo ctí

její zákony, aniž by to močál pohltil. Nemyslete si, že to může být jen tak snadno smeteno.“
„Řekněte to raději daru Volta a tomu, kdo ho vlastní, paní. Z rukou Kolderu neunikne téměř nikdo. Koris však žije, bojuje a nenávidí -“
„Ať tedy bojuje a nenávidí, ať předvede Voltův dar Alizonu. Tam je třeba akce. Zvláštní, Ochránce hranic, je ve vás něco, co je s vašimi slovy v rozporu. Mluvíte jako člověk, který se smířil se svým osudem, tomu já však nevěřím. A teď -“ ještě jednou letmo načrtla do vzduchu jakýsi symbol. „Brána je otevřená, je čas, abyste šel.“
Co se odehrálo potom, by Simon nedokázal za žádných okolností popsat. Uvědomoval si pouze, že se v jednom okamžiku ocitl uprostřed cely bez dveří a v dalším, stále bezmocný a nehybný, ať už ho drželi jakýmkoli kouzlem, byl na břehu velikého jezera s neproniknutelnou kalnou vodou, působící hrozivým dojmem.
Slyšel kolem sebe mumlání hlasů. Shromáždili se tu Torové, muži i ženy. A trochu stranou malá skupinka, jíž byl Simon nedobrovolnou součástí.
Aldis, s výrazem sebevědomí a očekávání ve tváři, Loyse, natolik strnulá, že si Simon domyslel, že je znehybněna stejným kouzlem jako on sám, a dva Torové. Byla tam ještě pátá postava a nebyla z Toru.
Nebyl to Kolder - alespoň ne takový, jaké viděl na Gormu. Středně velký, kulatý obličej, snědá pleť, poněkud nažloutlá, nepodobná žádné, s jakými se Simon v tomto světě setkal, přestože již na neznámé rasy narazil, a to mezi mrtvými otroky na Gormu. Byl oblečen do přiléhavého jednodílného oděvu šedivé barvy Kolderu, byl prostovlasý, bez jakékoli čapky, avšak na spánku, pod okrajem řídkých narudlých vlasů, měl umístěný stříbřitý disk.
Tento cizinec byl neozbrojený. Nicméně, na hrudi nesl stejný komplikovaný uzel ze zeleného kovu, jaký byl na Fulkově opasku a prsou Aldis.
Mumlání Torů zesílilo, takže se k Simonovi donesly jednotlivé pípavé zvuky. Vůbec poprvé ho napadlo, s malým plamínkem naděje, jestli ta dohoda, o které torská žena hovořila, byla přijata tak jednoznačně, jak se mu snažila namluvit. Dokázala by teď jeho naléhavá prosba rozštěpit jejich řady a dát vězňům šanci? Avšak v okamžiku, kdy ho tohle napadlo, jeden domorodec, stojící s Aldis, prudce švihl paží. Zazněl zvuk zvonků, první skutečně melodický tón, který Simon v téhle napůl utopené zemi slyšel. Jakmile šňůra, na níž byly zvonky připevněny, opět znehybněla u boku Tora, zavládlo ticho, okamžité a absolutní.
Takové ticho, že zavíření v temné vodě jezera vyrazilo na hladinu s hlasitým zabubláním. A pak se voda otevřela a z hlubiny se vynořil blátem zanesený povrch podvodního plavidla Kolderů. Boky mělo zbrázděné šrámy, jako by cesta, kterou se sem ubíralo, nebyla nijak snadná. Neslyšně se přiblížilo ke břehu. V horní zaoblené části odskočil poklop a vytvořil most mezi zemí a plavidlem.
Aldis, jejíž dychtivý výraz se nyní změnil v otevřený úsměv, po lávce vykročila. Pak následovala Loyse. Jako kdyby ji Aldis vedla na provázku, krátila ztuhle a celé její tělo vyjadřovalo strach a odpor. Přišla řada na Simona - svaly, kosti, pokožka, nic mu nepatřilo. Pouze jeho mysl, uvězněná v tomto bezmocném těle, sváděla boj o svobodu; na konci byla porážka.
Přistoupil k otvoru v lodi. Pak, stále ovládány cizí vůlí, si ruce a nohy našly příčky na žebříku a on sestoupil do prostoru pod otvorem. Nebyla to však cesta ke svobodě. Nejdříve Loyse a pak on vstoupili do malé kabinky bez jakéhokoli vybavení. Zůstali stát, on o krůček za dívkou, a pak zaslechli, jak se dveře se zvonivým zvukem zabouchly. A teprve tehdy síla, která řídila jejich pohyby, uvolnila sevření.
Loyse se s tichým zasténáním sesula a Simon ji zachytil. Uložil ji jemně na kovovou podlahu, stále ji však držel, zatímco jim těly probíhalo brnění z vibrací, které k nim pronikaly trupem lodi. Ať už ponorku poháněla jakákoli energie, byla právě spuštěna; cesta začala.
„Simone,“ Loyse otočila hlavu, takže na tváři ucítil její přerývaný dech, který neměl daleko do vzlyků. „Kam nás vezou?“
Byla to chvíle, kdy mohla posloužit pouze pravda. „Tam, kam jsme vždycky chtěli - třebaže ne za těchto okolností - myslím, že to bude základna Kolderu.“
„Ale ta -“ hlas se jí zachvěl a zmlkla. Když opět promluvila s jistou dávkou sebekontroly, pravila: „ta leží za mořem.“
„A my plujeme pod hladinou,“ odpověděl Simon a opřel se o stěnu. Kabina byla úplně holá a oni neměli jedinou zbraň. A nejenom to, byla tu taky ta síla, kterou je, jak se zdálo, dokázali Kolderové podle potřeby ovládat a která mařila jakékoli naděje na vzpouru. Ale možná, že by tu jeden způsob byl...
„Nikdy nepoznají, kde právě jsme. Koris nemůže -“ Loyse se ubírala cestou vlastních úvah.
„V současné době neví Koris co dřív, o to se taky postarali.“ Simon jí řekl o invazi z Alizonu. „Chystají se obklopit Estcarp kordonem vzteklých psů a zničit ho údery, z nichž žádný nebude smrtelný, které však vyčerpají jeho zdroje a lidský potenciál -“
„A nechají ostatní, aby za ně válčili,“ přerušila ho Loyse vášnivě, „pořád stejný způsob.“
„Ale takový, který možná nakonec povede k vítězství,“ dodal Simon. „S námi mají taky nějaké záměry.“
„Cože?“
„Podle manželského práva jste teď vévodkyní z Karstenu, a tedy figurka, kterou v této promyšlené hře, již hrají, stojí za to mít pod kontrolou. Já jsem Ochránce hranic. Můžou mě použít jako rukojmí, nebo -“ Vyslovit druhý důvod, mnohem logičtější, který zřejmě v očích nepřítele zvyšoval jeho cenu, v něm vzbuzovalo odpor.
„Nebo vás možná chtějí udělat jedním z nich a tedy zrádcem, který poslouží jejich záměru přímo v liniích Estcarpu!“ Loyse to řekla za něj. „Je tu ovšem ještě jedna věc, kterou můžeme udělat,“ dodala. „Můžeme zemřít.“ Její oči byly velmi ponuré.
„Bude-li to nutné,“ odpověděl Simon břitce. Přemýšlel: klíčový bod Kolderů - to je to, co už dávno chtěli znát. Ne jen usekávat tomu monstru ruce a paže, ale rozdrtit jeho hlavu. Ovšem, svět je velký a Estcarp nemá žádné vodítko, pokud jde o místo, kde základna leží. Používání podvodních plavidel Kolderem znamená, že je není možné vypátrat ani Sulcary,

kteří považují oceán za svůj pravý domov.
Předpokládejme však, že by Kolder mohl být vypátrán. Sulcarové v podstatě nebyli suchozemskými válečníky. Samozřejmě, jejich útoky záškodnickou taktikou bleskového úderu a stejně rychlého ústupu, kterou zdokonalili do skutečného umění, teď nejspíš pustoší pobřeží Alizonu, ale k tomu určitě nepotřebují většinu flotily. A pokud by část této flotily měla možnost sledovat nějakou loď Kolderů a najít tak jejich základnu - bojovné sulcarské posádky by sužovaly nepřítele na domácí půdě tak dlouho, než by si Estcarp mohl dovolit vrhnout proti té pevnosti své mocné armády.
„Vy máte nějaký plán?“ Jak Simona pozorovala, strach, který se jí odrážel v rysech, zvolna ustupoval.
„Není to ani tak plán,“ odpověděl, „spíš malá naděje. Ale -“
Bylo to právě to „ale“, co bylo nyní důležité. Ta loď musí být sledována. Dalo by se toho dosáhnout kontaktem s Jaelithe, pokud by se jim podařil jako v té torské vesnici? Nebo jim v tom zabrání bariéra prázdnoty, kterou Kolderové používali, aby se chránili před magií Estcarpu? Samé „jestli“ a „ale“ a jenom zlomek naděje jako odpověď na všechno.
„Poslouchejte -“ Spíš aby si ujasnil vlastní myšlenky, než že očekával od Loyse pomoc, nastínil Simon, co by mohlo být tou nadějí. Prudce mu stiskla paži.
„Zkuste to! Zkuste se spojit s Jaelithe teď hned! Než nás odvezou tak daleko, že tu vzdálenost nepřeklene ani myšlenka. Zkuste to hned!“
V tom mohla mít pravdu. Simon zavřel oči, opřel si hlavu o stěnu a znovu soustředil veškerou vůli a touhu na Jaelithe. Neměl při hledání žádné vodítko, žádnou představu, jak toho dosáhnout, měl jen vůli, kterou použil spolu s každou částečkou energie, kterou dokázal nashromáždit.
„Slyším -“
Při její odpovědi se Simonovi rozbušilo srdce.
„Plujeme... na lodi Kolderu... zřejmě na základnu. Můžete nás sledovat?“
Odpověď nepřišla hned, neozval se však ani ten praskavý zvuk přerušeného kontaktu, který už slyšel dvakrát. Pak odpověděla.
„Nevím, bude-li to však možné, stane se tak!“
Opět ticho, pocit jednoty však Simona neopouštěl. Jeho soustředění bylo přerušeno, nikoli z jeho vůle ani z vůle Jaelithe, ale náhlým náklonem lodi. Sklouzl podél stěny kabiny, Loyse na něj. Vibrace přicházející stěnami se stupňovaly, až se plavidlo rozechvělo.
„Co to je?“ Loysin hlas byl opět slabý a roztřesený.
Podlaha byla nakřivo, ponorka musela plout v náklonu. Vibrace mezitím přešly ve skutečné otřesy celého trupu, jako kdyby s něčím zápasila. Simon si vzpomněl na šrámy a stopy bláta, které viděl na bocích. Cesta podzemní řekou nebyla zřejmě příliš pohodlná. Mohli se také zabořit do břehu a uvíznout. Řekl jí to.
Loyse sepjala ruce.
„Dokážou se vyprostit?“
V jejích očích Simon zahlédl prázdnotu a všiml si, že se v ní probouzí klaustrofobická panika.
„Řekl bych, že ať už této lodi velí kdokoli, bude vědět, jak si v takových situacích poradit; není to poprvé - podle toho, co říkali Torové - kdy tu cestu podnikají.“ Každá katastrofa však má své poprvé. Simon nikdy nevěřil, že dospěje do situace, kdy bude mít s Koldery společné přání, teď však ten okamžik nastal a každý pohyb lodi vnímal s rostoucím napětím. Zřejmě se snaží couvat, aby se uvolnili. Kabina se pod oběma vězni kymácela a smýkala jimi po hladké podlaze od stěny ke stěně.
Kývání ustalo, pak sebou loď mocně škubla. Vibrace opět přešly do rovnoměrného předení. Nic je nedrželo, cesta pokračovala.
„Zajímalo by mě, jak daleko je moře.“
Simona to už také napadlo. Neví ani, kde je Jaelithe a jak dlouho jí potrvá, než se spojí s nějakou sulcarskou lodí a pošle ji slídit v jejich stopě. Jenže na té lodi bude i Jaelithe - musí plout, aby s ním udržovala kontakt! A flotilu tak rychle dohromady nedají. Co když samotná loď, plížící se za nimi, bude Kolderem zpozorována nebo nějak jinak odhalena? Taková záležitost není žádným závodem kdo z koho, sulcarská loď a její posádka budou proti zbraním Kolderu bezmocní. Byla to z jeho strany naprostá hloupost, vyzvat Jaelithe, aby se za nimi vydala. Už se nesmí pokoušet s ní spojit - ať si myslí, že on nemůže -
Jaelithe - Kolder. Balancovali v jeho mysli. Jak jen mohl být tak šílený, aby ji zatáhl do takového plánu?
„Protože tohle není žádná hloupost, Simone! Ještě neznáme dosah toho, co držíme v rukou, co tím dokážeme vyvolat -“
Tentokrát se k ní nepokoušel proniknout, ona však přesto četla všechny jeho předtuchy, jako by je na ni přímo chrlil.
„Pamatuj, budu vás sledovat! Najdeme to odporné hnízdo a vyčistíme ho!“
Sebedůvěra. Pohybovala se vysoko na vlně sebedůvěry. Simon ji však nesdílel. Jediné, co před sebou cítil, byly špičaté útesy a mezi nimi žádný viditelný průliv.

12
Ta, která nebude čekat

Místnost byla nízká, dlouhá a tmavá, až na místa, kde byly okenice otevřené volání moře a světlu, které se šířilo nad bez ustání se převalujícími vlnami. Žena u stolu byla v nitru stejně rozbouřená jako ty vlny, přestože navenek neprojevovala téměř žádnou známku neklidu. Oblečená byla do kůže a kroužkového pletiva; přilba se závěsem, zdobená křídly jako u každého hraničáře, spočívala na desce stolu po její pravé ruce. Po levé stála vysoká klec, v ní hřadoval bílý sokol, stejně tichý a přesto stejně bdělý jako ona. Mezi prsty se jí převaloval sem a tam malý smotek kůry.

Že by jedna z čarodějek? Kapitán sulcarské válečné lodi se ji stále snažil odhadnout, jakmile prošel dveřmi a stanul proti ní. Byl právě v přístavu, když mu jeden z hraničářů předal vzkaz, aby se dostavil do této krčmy, z jakého důvodu, to neměl tušení.
Když však na něj pohlédla, napadlo ho, že to žádná čarodějka nebude. Nezahlédl drahokam, symbol moci. Jenže zrovna tak to nebude žádná běžná dáma. Naznačil pozdrav, jakým by uctil každého z kolegů kapitánů.
„Jmenuju se Koityi Stymir, dostavil jsem se na vaše přání, Vědmo.“ Úmyslně použil oslovení čarodějek, aby viděl její reakci.
„Mé jméno je Jaelithe Tregarth,“ odpověděla stručně. „Řekli mi, kapitáne, že se právě chystáte vyrazit na moře na hlídkovou plavbu.“
„Přepadovou,“ opravil ji, „nahoru, směr Alizon.“
Sokol se na bidýlku přesunul, jasné oči upřené na muže. Ten měl pocit, že má stejně bystrý zájem o jeho odpověď jako ta žena.
„Přepadovou,“ opakovala. „Nabízím vám něco jiného než nájezd na Alizon, kapitáne. Něco, co pravděpodobně nezaplní prázdné nákladní prostory vaší lodě kořistí a co pro vás může být daleko nebezpečnější než alizonský meč či šipka, které vás zřejmě čekají na severu.“
Jaelithe si mořeplavce zkoumavě prohlížela. Tak jako celá jeho rasa i on byl vysoký, se širokými rameny, plavých vlasů. Jakkoli byl mladý, z jeho chovám vyzařovala sebedůvěra, která hovořila o úspěšné minulosti a víře v budoucnost. Neměla čas dlouho vybírat, co však slyšela o Stymirovi mezi plavci na nábřeží, rozhodlo v jeho prospěch. Ze všech kapitánů, kteří se právě zdržovali v přístavu u ústí řeky Es, zvolila jeho. Nechala pro něj poslat.
O Sulcarech bylo známo, že je přitahovala odvaha a dobrodružství, a někdy i víc než jistý zisk z obchodu či kořist z přepadu. Byl to právě tenhle povahový rys, který z nich udělal mořské tuláky a cestovatele stejně jako obchodníky po vzdálených mořích. A na tuto vlastnost se teď musí spolehnout, aby získala Stymira do svých služeb.
„A co mi tedy můžete nabídnout, paní?“
„Příležitost najít základnu Kolderu,“ řekla mu bez obalu. Teď nebyl čas na uhýbání. Čas - její vnitřní neklid kypěl, že ho téměř nedokázala zvládnout - čas byl v této nebezpečné záležitosti dozorcem a ona otrokem.
Dlouho ji upřeně pozoroval, pak promluvil: „Pátráme po ní už celé roky, paní. Jak je možné, že o tom najednou hovoříte, jako kdybyste měla mapu cesty k ní?“
„Nemám mapu, mám však způsob, jak to místo najít - nebo aspoň víru, že to je proveditelné. Avšak čas uplývá a jsme závislí právě na něm.“ A vzdálenost? zeptala se sama sebe. Je možné, aby se Simon dostal mimo dosah jejich pouta a ona s ním ztratila kontakt? Žmoulala smotek kůry, který přišel z Toru a byl argumentem v diskusi s Opatrovnicemi. Její vnitřní konflikt se zřejmě přenesl na toho velikého sokola, neboť zneklidněl a vydal skřek, jako by se vrhal do bitevní vřavy.
„Je vidět, že věříte tomu, co říkáte, paní,“ připustil Stymir.
„Základna Kolderu -“ Konečkem prstu načrtl na stole mezi nimi jakési schéma. „Základna Kolderu!“
Když však opět vzhlédl a setkal se s jejím pohledem, měl v očích ostražitost.
„Kolují mezi námi zvěsti - že Kolderové ovládají způsob, jak deformovat lidskou mysl a pak poslat ty, kteří byli našimi přáteli, dokonce kamarády, aby nás zavedli do jejich pastí.“
Jaelithe přikývla:
„To je skutečně pravda, kapitáne, a děláte dobře, že tohle riziko zvažujete. Já pocházím z původní rasy a bývala jsem čarodějkou. Jak víte, cejch Kolderu nedokáže změnit nikoho mé rasy.“
„Byla jste čarodějkou -“ nechal větu nedokončenou.
„A proč už jí nejsem?“ Přinutila se odpovědět, přestože jí to působilo bolest, „Protože jsem manželkou muže, který je Ochráncem hranice Estcarpu. Neslyšel jste o cizozemci, který pomáhal vést útok proti Sipparu - o Simonu Tregarthovi?“
„Ten!“ Kapitán užasl. „Ano, slyšeli jsme o něm. Pak tedy vy, paní, jste jela do Sulcaru na jeho poslední bitvu. Vy jste se s Kolderem už setkala, vy Kolder znáte! A teď mi povězte, co navrhujete.“
Jaelithe mu pověděla příběh, který si připravila ještě před tímto setkáním.
Když domluvila, kapitán neskrýval úžas.
„A vy si myslíte, že tohle dokážeme, paní?“
„Já sama se toho zúčastním.“
„Najít základnu Kolderu - a pak tam přivést flotilu. Takový skutek budou básníci opěvovat ještě za stovky a stovky let! Tohle je ohromná akce, paní. Ale jak to zařídit s tou flotilou?“
„Flotila následuje, avšak jenom jedna loď může vést. Nevíme, jaká zařízení mají Kolderové na té podvodní lodi a jak dobře jsou schopni zjistit, co je na hladině. Jedna loď nad nimi, ne příliš blízko - tu snad podezřívat nebudou. Flotila by pro ně znamenala jediné vysvětlení, a zavedli by nás pak vědomě do svého doupěte?“
Kapitán Stymir přikývl. „Je to jasné, paní. Takže, jak tam tu flotilu dostaneme?“
Jaelithe ukázala ke kleci.
„Takhle,“ řekla. „Tenhle byl cvičen Sokolníky, aby se k nim vrátil s jakýmkoli vzkazem. Už jsem to projednala s Radou. Flotila se shromáždí a vypluje na moře. Až přijde vzkaz - vyrazí. Všechno je však otázka času. Pokud ta podmořská loď opustí ústí podzemní řeky a získá příliš velký náskok, pak si nejsem jistá, že se dokážeme spojit s lordem Simonem, který je na ní uvězněn.“
„Řeka, která odvádí vodu z Toru...“ Bylo jasné, že se kapitán v duchu snaží představit si jednotlivé body pobřeží a vytvořit si obraz, který zná. „Řekl bych, že to bude Enkere - proudí na sever. Můžeme předstírat, že jsme přepadová loď na cestě do Alizonu a dosáhnout toho místa, aniž vyvoláme nepatřičný zájem.“

„Je možné vyrazit brzy?“
„Hned, budete-li si to přát, paní. Zásoby jsou naloženy, posádka na palubě. Dnes bychom vypluli do Alizonu.“
„Tahle plavba bude asi delší; vaše zásoby pro přepadové plavby jsou omezené.“
„To je pravda. Z jihu však připlula Nevěsta Meče; veze přísun pro armádu. Můžeme z ní zásoby doplnit, máte-li dostatečnou pravomoc. A to nebude trvat nijak dlouho.“
„Mám potřebnou pravomoc. Dejme se do toho!“
Opatrovnice zřejmě nevěří, že si schopnost kouzlit podrží, pro tentokrát jí však věnovaly svou podporu. Jaelithe se zamračila. Musela použít jednu z čarodějek z Mořské pevnosti k předání žádosti i vzkazu. Dělala to nerada, byla však ochotná čelit jakýmkoli překážkám, jen aby dosáhla cíle.
A když použila sokola a svou novou schopnost ke zmatení Simona v letounu, dokázala, že je v ní skutečně něco, co nemohou zavrhnout jako neužitečné. Kolder zanikne pouze tehdy, bude-li jeho srdce zničeno. A budou-li se Simonem pracovat společně a podaří-li se jim to srdce najít, pak je celá země čarodějek bude podporovat až na hranici možností. Kapitán Stymir byl stejně dobrý jako jeho sebevědomí.
Do příchodu noci stále ještě chybělo několik hodin, když jeho loď Mořský Kluzák ladně opustila přístav a zamířila k černé skvrně Gormu a dál na otevřené moře. Vybrala si lépe, než tušila, napadlo Jaelithe, když se ze čtyř kapitánů v přístavu rozhodla pro Stymira. Jeho loď byla malá, ale hbitá, spíše rychlá šalupa než jeden z těch břichatých obchodních korábů.
„Vy jste objevoval nové cesty, kapitáne?“ zeptala se, když spolu stáli u ohromného kormidla.
„Zajisté, paní. Měl jsem v úmyslu pokusit se o vzdálený sever - nebýt téhle války s Kolderem. Je tam vesnice, kterou jsem navštívil - divní lidé, malí, tmaví, s takovou mlaskavou mluvou, my tak jazyk zkroutit nedokážem. Nabízejí však kožešiny, jaké jsem nikde jinde neviděl - jenom některé. Jsou stříbrné, s dlouhým chlupem, ale velmi jemné. Když jsme se zeptali, odkud pocházejí, odpověděli tihle umlaskaný lidi, že je jednou za rok přiváží karavana divochů ze severu. Mají i jiné zboží. Podívejte -“
Stáhl ze zápěstí kovový náramek a podal jí ho. Zlato, ale bledší, než jaké kdy viděla. Starý, velmi starý kus, a byl na něm ozdobný vzor, ale tak ohlazený, že zbyly pouze křivky a dolíky. Přesto v tom vzoru byla znalost světa, určitý stupeň umění, nikoli primitivního, ale svědčící o civilizaci - ovšem jaké civilizaci?
„Tohleto jsem v té vesnici směnil před dvěma roky a jediné, co mi mohli říct bylo, že to přišlo ze severu s těmi divochy. Podívejte se sem a sem,“ dotkl se špičkou prstu dvou bodů na náramku. „To je hvězda - hrozně ohlazená, ale je to hvězda. A na velmi, velmi starých předmětech mého lidu jsou někdy taky takové hvězdy -“
„Že by se kdysi dávno vydal nějaký obchodník na cestu a už se nevrátil?“
„Možná. Je tu ale ještě jiná možnost. Máme velice staré písně o tom, odkud jsme přišli - o tom, že je tam chladno a sníh a věčný zápas s příšerami temnoty.“
Jaelithe myslela na to, jak Simon přišel do Estcarpu a na tu bránu někde jinde, kterou sem vnikl Kolder, aby přinesl problémy. Sulcarové, vždy v pohybu, věčně na moři, i se svými rodinami, jako kdyby se už neměli vrátit. Pouze v časech otevřených válek byly lodě Sulcarů něčím jiným než plovoucími vesnicemi. Přišli i oni nějakou branou, po které jakýmsi skrytým instinktem nepřestávají pátrat? Podala náramek Stymirovi.
„Stojí za to hledat, kapitáne. A kéž má každý z nás mnoho let na hledání míst, která si uchováváme v srdcích.“
„Pěkně řečeno, paní. A teď se blížíme k ústí Enkere. Máte vlastní způsob, jak tu vodní saň Kolderu ulovit?“
„Ano.“
Ležela na pryčně v malé kabině, do které ji kapitán doprovodil. Byla horká, těsná a drátěná košile jí vadila při dýchání. Jaelithe se však snažila nechat stranou všechny nepodstatné věci a vytvořit si v mysli obraz Simona. Bylo jich tam mnoho a všechny měly potřebnou hloubku, bylo však třeba spojit je do jednoho. Na něj zaměří svou výzvu.
Avšak - žádná odpověď... Byla si tak jistá okamžitým kontaktem, že to ticho účinkovalo jako nečekaný úder. Jaelithe otevřela oči a zírala na trámky stropu kabiny, tak nízko nad její hlavou. Mořský Kluzák skutečně klouzal po vlnách a ten pohyb kolem ní - možná, že právě tohle brání kontaktu či jeho dokončení.
„Simone!“ Její mlčenlivé volání hledalo, naléhalo. Jako čarodějka měla mnoho let praxe v koncentraci a zaměřování síly, hlavně prostřednictvím drahokamu, který byl symbolem jejího postavení. Tápe teď proto, že to všechno musí dělat bez jeho pomoci, zatímco jí nedůvěra těch, kterých si dlouho vážila, užírá sebevědomí?
Byla si tak jistá toho rána, kdy obdržela výzvu týkající se Loyse, a když pak jela do Es s planoucí touhou být opět jednou z těch, které vládnou Silami - jen aby našla dveře a uši hluché k jejímu klepání. Pak, protože si byla natolik jistá, že má pravdu, odešla do ústraní, jak jí radila zkušenost, aby tu schopnost studovala a naučila se ji používat. A když dostala zprávu, že Simon jedná naprosto v rozporu se zdravým rozumem, poznala, že se ho dotkl zhoubný dech Kolderu. Tehdy tu novou schopnost použila, přestože o ní věděla jen málo, v zápase o Simona, a následovala ho i do zakázaného bludiště země Torů. Potom se cílevědomě snažila dál. Co když však měly Opatrovnice pravdu, co když tahle nová síla, kterou si myslela, že objevila, je jen doznívající ozvěna bývalé moci, odsouzená k zániku?
Simon. Jaelithe přestala přemýšlet o Simonovi jako o cíli, na který je třeba soustředit myšlenky. A od tohoto okrajového vnímání Simona pohlédla dovnitř na sebe. Vzdala se své čarovné moci ve prospěch Simona, když se za něj provdala. Myslela si, že toto spojení pro ni znamená víc než všechno ostatní a přistoupila na jeho daň. Proč se tedy tak dychtivě chopila naděje, že její oběť vlastně žádnou obětí není? Opustila Simona, aby jela do Es a ohromila Opatrovnice a dokázala, že není jako ostatní, že je stále čarodějkou stejně tak jako manželkou. A když odmítly uvěřit, nevyhledala Simona, zůstala sama se sebou, rozhodnutá dokázat jim, že se mýlí. Jako by - jako by Simon nehrál už vůbec žádnou roli! Pořád jenom ta moc - nic než moc!
Je to proto, že v životě nepoznala žádnou jinou sílu? Znamená to, že to, co v ní Simon probudil, není trvalou emocí, ale jenom novým prvkem, který byl dostatečně neobvyklý a naléhavý, aby ji vytrhl z klidu a usměrnil jisté cesty, avšak ne

dost hluboký, aby vydržel? Simon -
Strach - dostala strach, že ji takové uvažování nutí postavit se tváří v tvář něčemu drsnému a nesnesitelnému. Jaelithe se znovu soustředila na Simona: v její představě stál nehybně, hlavu vysoko zdviženou, vážný obličej, který se jen zřídka rozzáří úsměvem - a přesto, v jeho očích vždy, když se setkají s jejími -
Hlava na tvrdém polštáři pryčny se odvrátila. Simon - anebo potřeba vědět, že je stále ještě čarodějkou. Co ji pohání právě teď? Jako čarodějka tenhle druh strachu - nebyl to vnější strach, ale vnitřní - nikdy nepoznala.
„Simone!“ To nebyla výzva dožadující se komunikace; byl to výkřik zrozený z bolesti a pochyb o sobě samé.
„Jaelithe...“ Slabá, vzdálená, ale přesto odpověď. A v ní něco, co jí vrátilo ztracenou rovnováhu, třebaže zatím neposkytlo odpověď na její otázky.
„Jsme na cestě,“ konstatovala a co nejstručněji vylíčila, jaké kroky učinila ke zdokonalení jeho plánu.
„Nevím, kde jsme,“ odpověděl. „A stěží tě slyším.“
Tady bylo to nebezpečí, nebezpečí, že se pouto může přetrhnout. Kéž by měli nějaký způsob, jak ho posílit. Při změně podoby se využívá obyčejného propojení společné touhy dosáhnout cíle. Společné touhy - oni však byli pouze dva. Dva - ne. Loyse - Loysina touha se teď musí spojit s jejich. Ale jak? To děvče z Verlainu nemělo ani zdání o čarodějnictví. I přes Jaelithino vedení nebyla schopna provést ani ta nejprostší kouzla. Postrádá magický cit; to oslabuje každého, kdo není původní rasy.
Avšak změna podob funguje i na těch, kdo nejsou původní rasy; Loyse ji kdysi v Karsu prodělala. Je možné, že Loyse tu sílu nedokáže sama zmobilizovat, ta však na ni může působit. Je to však stále ta síla?
Aniž Simonovi odpověděla, přerušila Jaelithe slabé spojení a místo toho zobrazila v mysli Loyse tak, jak ji viděla naposledy před několika týdny v Es, a s její podobou jako záchytným bodem pátrala po její duši.
Loyse!
Před Jaelithe se mihl rozmazaný obraz jakési stěny, části podlahy a skrčené postavy, která byla Simonem! Loyse - na krátký okamžik se dívala očima Loyse!
Jaelithe však nechtěla Loyse ovládat, chtěla spíše kontakt. Zkusila to ještě jednou. Tentokrát se vzkazem, nikoli průnikem do osobnosti. Mlhavý kontakt, jako by se ta nitka mezi nimi chvěla, na okamžik setrval, pak se přerušil.
Jaelithe se však nevzdávala a nakonec ho opět obnovila. Začala ho prohlubovat, až dosáhla Loyse. A teď Simon - Tápání, záchytný bod! Simon, Loyse - a teď už pouto bylo skutečně silnější a pevnější. A kromě toho - získala také směr! To, co chtěli od samého začátku - směr!
Jaelithe sklouzla z pryčny, rukama se pevně přidržovala okolí a vydala se na palubu. Vítr nadouval plachty, úzká čepel přídě prořezávala dlouhé vlny. Slunce zmizelo, nebe bylo zamračené až na několik pestře zbarvených pruhů na horizontu.
Vítr jí čuchal vlasy, až jí vlály kolem hlavy, a do tváře vrhal vodní tříšť, až lapala po dechu. Zamířila ke kormidlu, kde dva členové posádky s nemalým úsilím drželi loď v kurzu a kapitán Stymir bedlivě sledoval oblohu, vítr a vlny.
„Kurz,“ řekla Jaelithe a chytila ho za rameno, aby neztratila rovnováhu, neboť paluba se neočekávaně naklonila, „tímhle směrem.“
Měla ho tak ostře vtisknutý do paměti, že by se mohla otočit a ukázat, a přitom si být naprosto jistá, že údaje jsou přesné. Na okamžik se na ni zkoumavě zahleděl, jako by chtěl odhadnout její spolehlivost, pak přikývl a sám se chopil kormidla.
S potřebnou opatrností, vzhledem k větru a vlnám, začala se příď Mořského Kluzáku stáčet doleva, pryč od temného stínu pevniny, ven na otevřené moře. Někde pod povrchem této zmítající se masy se pohybovalo to druhé plavidlo a Jaelithe ani trochu nepochybovala, že poplují v jeho stopě, dokud trojnásobné pouto myslí bude spojovat Simona, Loyse a ji.
Stála tam zmáčená vodní tříští, vlhké vlasy jí v provázcích splývaly na ramena. Poslední barvy na obloze vybledly nebo je zahalily temné kupy mraků. Zmizelo za nimi dokonce i pobřeží Estcarpu. Jak málo toho věděla o moři. Tohle běsnění větru a vln znamenalo blížící se bouři. A mohla by je bouře smést z kurzu do té míry, že ztratí svou kořist?
Jaelithe tu otázku zakřičela na kapitána.
„Vichr -“ jeho slova k ní dorazila jakoby z dálky. „Už jsme pluli v horším a zůstali na kurzu. Uděláme, co se udělat dá. Ostatní, paní, je v rukou Staruchy!“ řekl a plivl si přes rameno v rituálním gestu své rasy, vyzývajícím štěstěnu.
Přesto však zůstala na palubě a v rychle nastupující tmě pátrala po něčem, o čem věděla, že to očima neuvidí a seč mohla, snažila se posunout jejich vzájemné pouto za hranici křehkosti.

13
Hnízdo Kolderu

V této lodní cele se dal čas měřit jen těžko. Simon ležel uvolněný na úzké pryčně, stále však zůstával na konci té nitky, která nyní nezahrnovala pouze Jaelithe, ale v menší míře i Loyse. Přestože dívka již nebyla v jejich společné kabině, byla přítomna v jeho mysli.
Zanedlouho po vyplutí se objevila Aldis, aby Loyse odvedla, a on zůstal sám. Od té doby neviděl žádného ze svých věznitelů. Druhá, pečlivější prohlídka kabiny přece jenom odhalila nějaké vybavení: sklápěcí pryčnu ukrytou ve stěně a vysouvací polici, na které se čas od času objevil tác s jídlem - zpoza stěny.
Jídlo tvořily vojenské železné zásoby, napadlo ho - tenké suchary, téměř bez chuti, a malá plechovka s jakousi tekutinou. Nic vábného, ale dost na zahnání největšího hladu a žízně. Nic jiného se během těch dlouhých, mlčenlivých hodin neodehrávalo. Když Loyse bděla a udržovala kontakt, trochu spal. Domyslel si, že bude v Aldisině kabině, že ji však agentka Kolderu nechává o samotě, ukolébaná její netečností.
Sedmá, teď osmá doba jídla. Simon je počítal. To mu však neposkytlo žádnou konkrétní představu o počtu hodin či dní,

po které zůstává zde, v neměnné záři stěn. Možná ho krmí dvakrát denně, možná jen jednou, nedokázal to s jistotou určit. Byl to čas čekání a pro každého člověka, který je po většinu života činorodý a sám podněcuje aktivitu ostatních, bylo čekání skutečným utrpením. Zažil to dosud pouze jedenkrát - když byl rok vězněn.
Čekání, prostoupené trpkostí vědomí, že byl oklamán a že nese trest za ty, které nenáviděl, tehdy strávil usilovným plánováním odplaty.
Teď stál tváří v tvář nevyzpytatelné budoucnosti, aniž vůbec něco věděl o povaze svého nepřítele. Jediné, co měl k dispozici, byl obraz z mysli umírajícího vůdce Kolderů v Gormu. Úzké údolí, kterým se řítí podivná vozidla a ti, kdo v nich sedí, zběsile střílí na své pronásledovatele. Kolderové přišli z jiného světa, ze světa zničeného katastrofou. Nějakým způsobem objevili „bránu“ a prošli jí - do tohoto času a místa, kde civilizace estcarpské původní rasy pomalu zaniká a zvolna se noří do letitého prachu, který se již zdvihl kolem Es, vesnic a měst jejich země. Podél pobřeží - v Alizonu a Karstenu - se usadily primitivnější civilizace, nové národy; zatlačují původní rasu, přesto však žijí v posvátné bázni před legendárními čarodějkami. Dosud nenašly odvahu k otevřenému konfliktu - dokud se neobjevil Kolder.
A nebude-li Kolder vykořeněn, Alizon a Karsten půjdou cestou Gormu: pohlceni děsem posedlých. A Kolder hrál na staré nepřátelství, aby si ze svých budoucích obětí udělal prozatímní spojence.
Povaha Kolderů. Simon se soustředil. Civilizace, ze které pocházejí, je založená na vědě a technice - tuto skutečnost víc než dostatečně prokázalo to, co našli na Gormu. Vedení Estcarpu vždy věřilo, že samotných Kolderů bude poskrovnu a že posedlí jsou pro ně nezbytní, aby měli koho poslat na bitevní pole. A teď přišli o Gorm a Yle opustili -
Yle opustili!
Náhle Simon otevřel oči a civěl na strop kabiny. Jak to může vědět? Proč si je tak jistý, že jediná pevnost Kolderu na pobřeží je teď prázdnou skořápkou? Jistý si však byl.
Stahuje teď Kolder všechny síly, aby bránil základnu? Kolik je vlastně Kolderů - pět jich zůstalo mrtvých na Gormu, většina ve vlastních obytných prostorech - nebyli zabiti mečem ani šipkami, ale jako by si svou smrt sami přáli - nebo selhal nějaký oživující element, společný jim všem. Ale pět! Mohla by smrt pouze pěti lidí natolik oslabit strukturu Kolderu, že by byl přinucen vylidnit všechny své pevnosti?
Na Gormu zemřely stovky posedlých. Pak tu jsou jejich agenti v Karstenu - Fulk a další, jako třeba Aldis, kteří jsou stále naživu a aktivní. Nejsou to skuteční Kolderové, ale domorodci, kteří vstoupili do služeb nepřítele - nikoli jako posedlí bez duše a rozumu, ale s plným vědomím a důvtipem.
Nikdo původní rasy nemůže být takto využit; proto musí být původní rasa zničena!
A opět se Simon podivil, kde se v něm vzala ta neodbytná jistota. Věděli, že Kolder nestojí o zajatce této rasy pro své řady posedlých. Dosud jenom tušili, že to bude z tohoto důvodu, teď však získal jistotu, jako kdyby to slyšel přímo z úst Kolderů.
Že by to slyšel? Mají Kolderové vlastní formu komunikace, takovou, jakou teď udržuje s Jaelithe a Loyse? Ta představa jím otřásla. Okamžitě se rozhodl Jaelithe varovat. V její odpovědi zněly stopy neklidu.
„Už známe kurz,“ řekla mu. „Přeruš kontakt. Volej, jen bude-li to nezbytně nutné.“
„Nezbytně nutné...“ Doznívalo mu v mysli, a pak si Simon uvědomil, že hučení vibrací ve stěnách kolem něj, které bylo celou dobu stejnoměrně monotónní, začíná ustupovat, jako kdyby plavidlo pomalu snižovalo rychlost. Dosáhli snad přístavu?
Simon se na pryčně posadil a hleděl na dveře. Spoutají ho stejnou strnulostí jako předtím?
Nemá žádné zbraně, zná však jisté triky neozbrojeného boje muže proti muži. Nemyslel si však, že Kolderové budou chtít riskovat nějakou potyčku.
A měl pravdu, jakmile se dveře kabiny otevřely, zachvátila ho strnulost. Hýbat se mohl - podle vůle někoho jiného - což také dělal, vyšel do úzké chodby.
Stáli tam dva muži. Při pohledu do jejich očí se Simon neotřásl jenom proto, že se mohl hýbat pouze na rozkaz. Byli to posedlí, živí mrtví z pracovní hordy Kolderů. Jeden byl Sulcar, podle plavých vlasů a výšky; druhý se žlutohnědou pokožkou byl stejné rasy jako důstojník, který přivedl Simona na palubu.
Nedotkli se ho, jen čekali, bezduchý pohled upřený do jeho očí. Jeden se otočil a vydal se chodbou, druhý se přitiskl na stěnu, aby Simon mohl projít, a pak ho následoval. A takto eskortován, vyšplhal po žebříku a vystoupil na povrch ponorky.
Nad ním se rozpínala skalní klenba. Voda nevraživě šplíchala proti čekajícímu molu a Simon zaznamenal jistou podobu se skrytým přístavem pod Sipparem; očividně oblíbený model nepřítele. Stále ovládán cizí vůlí vystoupil na břeh a na úzký chodníček. Skupiny téměř nahých posedlých přenášely bedny a vyklízely nákladní prostory. Pracovali ve stálém tempu, jako kdyby každý jednotlivec přesně věděl, co má udělat a znal nejrychlejší způsob, jak toho dosáhnout.
Žádné zvýšené hlasy, žádný hovor v pracovních skupinách. Simon kráčel strnule za svým strážcem, Sulcar uzavíral průvod a nikdo na ně ani nepohlédl. Molo bylo dlouhé a byly u něho uvázané další dvě ponorky. Právě vykládané, jak si Simon všiml. Známka vyklízení zbývajících pozic?
Před nimi byly dva východy, tunel a nalevo křídlo schodů. Pro ty se také jeho strážce rozhodl. Pět schodů a čekající kabina. Jakmile byli uvnitř, dveře se zavřely a začali stoupat ve stejném výtahu, jaké Simon poznal v Sipparu.
Jízda netrvala dlouho, dveře se odsunuly a před nimi byla chodba. Hladké, šedé stěny s kovovým leskem, obrysy dveří, všechny zavřené. Prošli kolem šesti, po třech na každé straně, a dorazili na konec chodby a ke dveřím, které byly otevřené.
Simon navštívil nervové centrum Sipparu, napůl tedy očekával, že i zde uvidí sedící Koldery, vůdce s čepičkou u řídicího panelu a všechna ta ovládací zařízení, která obsluhovali, aby bezpečnostní systém pracoval dokonale.
Tahle místnost však byla mnohem menší. Světlo, spíše pronikavá záře, přicházelo z tyčí zapuštěných do stropu v

komplikovaných geometrických útvarech, které Simon neměl nejmenší chuť detailně studovat. Podlahu nepokrýval žádný viditelný koberec, její povrch se však měkce poddával jejich krokům. Stála tam tři křesla a v prostředním opravdový Kolder.
Simonovy stráže s ním nevstoupily, avšak síla, která ho vyvedla z ponorky, ho postrčila o krok či dva před Koldera. Kolderův oděv na způsob volného pláště měl stejný odstín šedi jako stěny, podlahy i křeslo, ve kterém seděl. Pouze jeho pokožka, bledá a vybělená do barvy papíru, porušovala tu jednotvárnou monotónnost šedi. Většinu hlavy mu pokrývala přiléhavá čepička a pokud Simon viděl, neměl žádné vlasy.
„Konečně jste tady.“ Zamumlání v cizím jazyce a přesto Simon slovům rozuměl. Jejich význam ho trochu překvapil, člověk by si téměř pomyslel, že se nejedná o vězně a jeho žalářníka, ale o dvojici, která se chystá uzavřít jistou dohodu a jde jenom o to se domluvit. Obezřetnost přinutila Simona mlčet - nejdřív se musí odhalit Kolder.
„Poslal vás Thurhu?“ Kolder si pozorně Simona prohlížel a toho teď napadlo, že v té otázce zazněl stín pochyb. „Vy nejste z vnějších!“
Pochyby rázem přešly v nepřátelství. „Kdo jste?“
„Simon Tregarth.“
Kolder ho nepřestával upřeně pozorovat.
„Vy nepatříte k domorodcům.“ To nebyla otázka, ale konstatování.
„Ne, nepatřím.“
„Takže jste přišel z vnějšku, ale vnější nejste a určitě nejste čisté rasy. Ptám se vás znova - kdo jste?“
„Člověk z jiného světa, možná z jiného času,“ Simon neviděl důvod, proč neříct pravdu. Skutečnost, že je pro Koldera záhadou, mu třeba poskytne výhodu.
„Z jakého světa? Z jakého času?“ vypálil po něm Kolder ostře.
Simon nemohl zavrtět hlavou ani pokrčit rameny. Vyjádřil to tedy slovy.
„Můj svět a čas. Nevím, v jakém vztahu je k tomuhle. Cesta byla otevřená a já prošel.“
„A proč jste to udělal?“
„Abych utekl před nepřáteli.“ Zrovna tak jako ty a tvoji lidé, dodal Simon v duchu.
„Byla tam válka?“
„V tu dobu už ne,“ upřesnil Simon. „Byl jsem vojákem, ale v míru mě nebylo třeba. Měl jsem osobní nepřátele -“
„Vojákem,“ opakoval Kolder stále s tím hodnotícím pohledem. „A teď bojujete na straně těch čarodějnic?“
„Bojovat je moje řemeslo. Vstoupil jsem do jejich služeb, ano.“
„Ovšem tihle domorodci jsou barbaři a vy jste civilizovaný člověk. Ach, netvařte se překvapeně, určité věci se skrýt nedají. I my jsme vojáci a naše válka skončila naší porážkou. Ovšem zároveň i vítězstvím, protože jsme tady a máme v rukou to, co nám umožní získat tenhle svět pro sebe! Zamyslete se nad tím. Celý svět bude ležet tady -“ Rozevřel ruku, dlaní vzhůru, a pak ji pomalu zavřel, jako by v pěsti svíral něco hmotného. „A sloužit nám podle našich představ. Tihle domorodci se nemohou postavit proti tomu, co máme na svou podporu. A -“ odmlčel se a pak pomalu a důrazně dodal, „můžeme použít člověka, jako jste vy.“
„To je důvod, proč jsem tady vězněm?“ vyzvídal Simon.
„Ano. Ale nemusíte jím zůstat - pokud nebudete sám chtít. Simon Tregarth, Ochránce jižních hranic. Eh, známe vás všechny - vy všemocní z Estcarpu.“
Výraz tváře se mu nezměnil, v jeho hlase však zaznívalo výsměch.
„Kde je teď vaše manželka čarodějka, Ochránce hranic - zpátky u ostatních ďáblic? Netrvalo jí to dlouho, než zjistila, že nemáte nic, co by ráda vlastnila, že? Eh, víme všechno, co se odehrává v Estcarpu, Karstenu i Alizonu, do nejmenšího detailu. Můžeme z vás udělat bezduché tělo, budeme-li chtít. Dáváme vám však na vybranou, Simone Tregarthe. Nic těm ďáblicím z Estcarpu ani těm tupým barbarům, které ovládají svou magií, nedlužíte. Nedokázala vám snad ta vaše čarodějnice, že pro ně věrnost nic neznamená? Jak vám říkám - přidejte se k nám a spolupracujte na našem velkolepém plánu. Pak bude Estcarp ležet otevřený pro vaše chtivé ruce, připravený plnit vaši vůli. Jestli chcete zpět svou čarodějnici - vezměte si ji. Tentokrát za podmínek, které stanovíte vy, nebo si najděte nějakou jinou, chcete-li. Buďte zase Ochráncem hranic a dělejte, co si Estcarp přeje, dokud nedostanete pokyny postupovat jinak.“
„A když nepřijmu?“
„Byla by škoda nevyužít člověka vašich schopností. Avšak kdo není s námi, je proti nám, a pro silná záda, nohy a paže se tu vždycky najde uplatnění. Už jste si sám vyzkoušel, co dokážeme - vaše svaly vás teď neposlouchají a nemůžete udělat krok, pokud si to nebudeme přát. To se dá použít i jinak. Jak by se vám líbilo dýchat jenom s naším laskavým svolením?“
Náhle Simon ucítil, jak se mu sevřel hrudník. Prudce pod tím drtivým tlakem vydechl a probudila se v něm panika. Trvalo to sotva vteřinu, ale strach ho neopustil, ani když tlak povolil. Ani v nejmenším nepochyboval, že tenhle nebo jiný Kolder je schopen hrozbu splnit - nedovolit mu ani nadechnout se, bude-li si to přát.
Zasípal:
„Proč... dohodou?“
„Protože agenti, které si vybereme, nemohou být nuceni. Museli by být nepřetržitě hlídáni a kontrolováni, a tak by našemu záměru neposloužili. Přijměte ze svobodného rozhodnutí a svobodným zůstanete -“
„Do míry, kterou stanovíte,“ dodal Simon.
„Přesně tak. Do míry, kterou stanovíme a tak to také zůstane. Nevěřte, že to tady odsouhlasíte a pak si budete dělat, co chcete. Stane se ve vás malá změna, zůstane vám však váš rozum, vaše osobnost a taková přání a touhy, jaká nebudou v rozporu s naším plánem. Nebudete pouze svalem, který plní příkaz jako ti, které nazýváte posedlými, a nebudete mrtvý.“

„A rozhodnout se musím okamžitě?“
Kolder neodpověděl hned. Výraz měl opět prázdný, v jeho hlase však Simon zachytil slabý nádech čehosi - hrozby, nejistoty, možná to bylo totéž.
„Ne - zatím ne.“
Nedal žádný signál, kterého by si Simon všiml, avšak síla, která jím vládla, ho otočila a vedla ven z místnosti. Tentokrát žádní strážci, nebylo jich třeba. Neexistoval jediný proveditelný způsob, jak se osvobodit, a také byla stále přítomna Kolderova hrozba, takže pokaždé, když na ni pomyslel, pocítil naléhavou potřebu zhluboka se nadechnout.
Zpět chodbou a zase do výtahu. Nahoru, otevřené dveře; příkaz k chůzi, další chodba a další dveře. Simon vstoupil do místnosti a zase se mohl hýbat. Rychle se otočil, dveře však byly zavřené a nebylo třeba je zkoušet kvůli tomu, aby se dozvěděl, že nejdou otevřít.
Chybělo zde ostré, umělé osvětlení dolní místnosti. Dvě úzká okna byla otevřena vstříc dennímu světlu a Simon zamířil k tomu bližšímu.
Nacházel se vysoko nad skalnatým pobřežím se strmým spádem ke hladině moře. Pohledem do stran získal jakousi představu o budově; určitě se podobá Yle. Okno bylo nejen příliš úzké, aby se protáhl, ale ani neexistovala žádná cesta dolů, kromě volného pádu na mořem bičovaná skaliska.
Simon přešel k druhému oknu. Zase holé skály, ani stopa po vegetaci - skály jako větrem ošlehané věže, jako ploché homole, skály rozetnuté do kaňonů s příkrými stěnami a propastmi. Byl to nejpustší pruh země, jaký kdy spatřil.
Náhle Simon zahlédl nějaký pohyb. Natlačil se do štěrbiny okna, jak nejdále mohl, aby viděl, co se v té nehostinné skalnaté divočině pohybuje. Jakýsi pozemní stroj, ne nepodobný nákladáku z jeho vlastního světa, třebaže se pohyboval na pásech, které drtily a válcovaly povrch tempem, které Simon odhadl na sotva rychlejší než svižnou chůzi. Na povrchu země byly stopy, kterých se stroj držel. Tohle nebyl první nákladák, který tudy jel, nebo to nebyla první cesta, kterou tenhle podnikal tímto směrem.
Byl plně naložen a k připoutanému nákladu se tiskly čtyři postavy. Podle otrhaných cárů oděvů v nich Simon poznal otroky. Drželi se rukama i nohama, neboť stroj se kymácel a trhal sebou. Simon tu loudavou jízdu do vnitrozemí sledoval, dokud nákladák nezmizel za skalnatou homolí. Teprve potom se otočil, aby prozkoumal své nové vězení.
Monotónní barva a postel, která nebyla ničím jiným než obyčejným regálem, který se sklápěl ze zdi, pokrytý nadýchanou hmotou připomínající pěnu. Zavřená dvířka skříněk - celá řada. Jedny se při bližším zkoumání proměnily ve stůl, jiné odhalily hygienické zařízení, jaké bylo na ponorce. Zbytek byl zamčený. Je to místnost, která má vyvolat otupělost a nudu, napadlo Simona. Možná právě ta jednotvárnost je součástí promyšleného plánu.
Jednou věcí si však byl jistý: tohle skutečně je základna Kolderu. A je také poměrně velká pravděpodobnost, že ho budou mít pod nějakou formou dohledu. Skutečnost, že přestali řídit jeho pohyby, může dokonce znamenat, že chtějí vidět, jak svou svobodu využije. Tuší snad to niterné pouto? Není návnadou v pasti na polapení Jaelithe?
Co by asi Kolder dal za to, kdyby se mu dostala do rukou jedna z čarodějek? Napadlo ho, že za těchto okolností by toho asi nebylo málo. A co když všechno - všeličko - co se mu přihodilo od okamžiku, kdy se probudil v Toru a opět našel Jaelithe, byla skutečně jejich práce! Nebyl si jist, že tomu tak není.
Nicméně Kolderové jsou závislí na svých zařízeních. Silami opovrhují a vůbec se tím netají. Můžou tedy nějak odhalit pouto, které mezi sebou navázali? Spojit se teď s Jaelithe... byl by to dobrý nebo špatný krok? Prozrazení nebo hlášení o situaci? Slíbil, že jí dá vědět, až základny dosáhne, že jí předá zprávy, které nakonec povedou k akci samotného Estcarpu. Avšak jak dlouho potrvá dopravit sem takovou armádu! A co dokážou meče, šipky a dokonce i síly proti zbraním, které tu musel Kolder nahromadit - takové, jaké snad nebyly ani na Gormu či v Yle? Měl by zavolat nebo zůstat zticha?
Další pohyb. Nákladák se plazí zpět. Je to stejné vozidlo, které viděl odjíždět? To by však sotva mělo čas složit náklad a tohle jelo prázdné.
Ozvat se - nebo mlčet? Simon již dále nedokázal používat tohle zbytečné obhlížení krajiny jako záminku k oddalování rozhodnutí. Přešel k posteli a natáhl se. Je to riskantní - co ale teď není riskantní - a pokud tohle nepovede k prozrazení, pak nesmí váhat.
Jaelithe plula na sulcarských lodích již dříve, nikdy však do prázdnoty širého oceánu. Na moři bylo něco nesmírně neosobního, co nahlodávalo její důvěru v sebe samu způsobem, jaký dosud nepoznala. Pouze vědomí, že neztratila úplně schopnost čarovat, jí bylo oporou. O čarodějkách se tvrdilo, že mají schopnost ovládat přírodní síly. Na pevné zemi snad dokáží přivolat bouřku, mlhu či vyvolat halucinace, které ovládnou mysl. Moře však bylo silou samo o sobě a čím dál Mořský Kluzák plul, tím méně si byla Jaelithe jistá.
Simonovy obavy, že možná vzbudili podezření Kolderů, jí kupodivu vrátily duševní rovnováhu. Lidem - dokonce i Kolderům, jakkoli cizí a odlišní byli, dokázala čelit lépe než této dmoucí se nekonečnosti větrem hnaných vln.
„Žádná mapa se nezmiňuje o tom, že by v této oblasti měla být nějaká pevnina.“ Kapitán Stymir měl na stole před sebou rozbalené role map.
„To žádná z vašich průzkumných lodí nikdy před tím nedoplula až do této oblasti?“ zeptala se Jaelithe, neboť na jeho zmatku bylo něco podivného.
Stymir nepřestal studovat vrchní mapu, po které přejížděl prstem. Potom zavolal přes rameno.
„Pošlete sem Jokula!“
Muž, který se na zavolání dostavil, byl malý, vahou let nahrbený, snědý obličej samou vrásku vysušený solí. Napadal na jednu nohu a Jaelithe si všimla, že má pravou nohu ztuhlou a trochu kratší než levou.
„Jokule, kde jsme?“ oslovil ho Stymir a širokou dlaní vyrovnal mapu.
Malý muž zvedl hlavu. Stáhl si pletenou čepici, takže vítr mu rozhýbal těsně spletené copy vybledlých vlasů a svůj poněkud dlouhý nos zvedl přímo proti bríze.

„Na bludném kurzu, kapitáne.“
Kapitán se ještě více zachmuřil. Pozoroval vzduté plachty plné větru nad jejich hlavami, jako by jejich bachratost znamenala něco zlověstného. Jokul stále nasával vítr, postoupil o krok nebo dva po palubě. Pak ukázal na moře.
„Řasy -“
Na zeleni vody se s pohybem vln pohupovalo nahoru a dolů rudohnědé vlákno a o kousek dál několik dalších. Jaelithe, s pohledem běžícím po hladině, si všimla, že blíže k horizontu je moře jedna velká rudohnědá skvrna. A změna ve výrazu kapitánovy tváře ji přiměla přerušit ticho.
„Co to je?“
Udeřil pěstí do stolu, až zaduněl.
„To musí být ono!“ Obličej se mu vyjasnil. „Proto tedy ty řasy a ten bludný kurz!“ Pak se k ní otočil. „Pokud váš kurz směřuje sem, paní, potom -“ rozpřáhl ruce v gestu nejistoty a zmatku.
„Co to je?“ zopakovala otázku naléhavým tónem.
„Řasy, jsou to mořské rostliny, které žijí na vlnách teplejších vod. Jsou běžné a známe je už dávno. Po každé bouři je můžete najít vyplavené na břehu. Ovšem, je tu jedna věc - stále jich přibývá a teď je na nich něco, co zabíjí -“
„Jak to - zabíjí?“
Stymir zavrtěl hlavou. „To nevíme, paní. Člověk se toho dotkne a jako by mu ruce spálil oheň. Spáleniny se pak šíří po kůži na celém těle a nakonec ten člověk umře. V těch řasách je nějaký jed - a tam kde se vyskytujou, tam už neplujeme.“
„Ale jestliže jsou ve vodě a vy na palubě, nemusíte se jich obávat.“
„Stačí, aby se dotkly lodě a přilnou, přilnou a rostou - až na palubu!“ Teď promluvil Jokul: „Vždycky to takhle nebylo, paní, to jenom v posledních letech. Takže trasám, kde se vyskytují, se teď musíme vyhýbat.“
„Jenom v posledních letech,“ opakovala Jaelithe. „Od doby, kdy se stal Kolder tak troufalým?“
„Kolder?“ Stymir zíral na řasy ve zjevném úžasu. „Kolder - řasy - z jakého důvodu?“
„Lodě Kolderů plují pod hladinou moře,“ připomenula mu Jaelithe. „Jakým lepším způsobem zabrání nepříteli, aby je sledoval, než tím, že mu znemožní plout po hladině.“
Kapitán se obrátil na Jokula. „Ten bludný kurz - kam vedl?“
„Nikam, kam jsme chtěli plout,“ odpověděl muž bez zaváhání. „Pár pustých ostrovů, na kterých nic nebylo. Žádná voda, lidi, dokonce i mořských ptáků je tam poskrovnu.“
„Pusté ostrovy? Na vaší mapě nejsou, kapitáne?“
Znovu rozevřel vrchní složku. „Nejsou, paní. Ale jestli je tohle ten bludný kurz, může se stát, že nebudeme schopni pokračovat dál. Ty řasy se totiž nejdříve objeví ve šňůrách jako prve, pak v pásech, jak vidíte tam dál. Tyhle pásy houstnou, nejenom na hladině, ale i do hloubky, takže vznikají malé ostrůvky nesené vlnami a nakonec, pokud je někdo natolik pošetilý, aby plul dál, utvoří pevnou hmotu. Ani tohle vždycky nebývalo. Řasy se shlukovaly do ostrůvků, jistě, ale ne tak hutných - ani v nich nečíhala smrt. Kdysi jsem v nich lovil kraby k jídlu. Teď se však k tomu mořskému svinstvu nikdo nepřiblíží. Nevypadá to jako krev proudící z otevřené rány? Je to znamení smrti!“
„Jestliže člověk nedokáže proniknout tak daleko, jak tedy může znát ty ostrovy?“
„Ze začátku jsme o tom nebezpečí nevěděli. Jednou se z řas vynořila větrem unášená loď s umírajícími muži na palubě. A z těch, kteří se na tu loď odvážili, aby je zachránili, pět dalších zemřelo, protože řasy se přichytily na její trup a oni se o ně otřeli. Takhle jsme to zjistili, paní. Pokud Kolderové skutečně obklopili svou pevnost takovouhle hradbou, nedostaneme se k ní, pokud proti těm řasám něco nevymyslíme.“
Plující řasy - Jaelithe nezbylo nic jiného než to nebezpečí, o kterém hovořili, přijmout za skutečnost. Sulcarové moře a vše, co se ho týkalo, znali - to bylo zase jejich tajemství. Řasy... V tuto chvíli však již tu krev připomínající skvrnu na hladině moře nevnímala. Dotkla se rukou čela, lehce se předklonila v naléhavé výzvě. Simone!
Simon na základně Kolderu - tímhle směrem - za tou plovoucí smrtí. Musí do toho - tím - proplout.
„Simone,“ volala ho naléhavě, „mezi námi je nebezpečí.“
„Nepřibližuj se mu! Neriskuj to.“
Opona mezi nimi. I přes horečné úsilí jí nedokázala proniknout. Clona Kolderu. Vědí snad, nebo to je obvyklá opatrnost? Simone!
Jaelithe měla pocit, jako by to jméno zaječela, bolest jí svírala hrdlo. Když však otevřela oči, Stymir neprojevoval žádné známky znepokojení.
„To, co hledáme, leží támhle za tím,“ konstatovala bezbarvým hlasem a ukazovala k horizontu, kde se shlukovaly řasy.
„Je také možné, že vědí, že přicházíme -“
„Kapitáne! Řasy!“ Nebylo to varování Jokula, ale volání hlídky v koši na hlavním stěžni.
Jeden pás - jeden chuchvalec. Ne! Tucet pásů a všechny po nich natahují smrtonosné úponky. Stymir zařval rozkazy k obrácení lodi.
Jaelithe spěchala ke kleci na prostřední palubě.
Když s cvaknutím otevřela západku na kleci, veliký bílý sokol ji uvítal skřekem. Napjala paži, aby unesla jeho váhu, a dravec se pomalu posouval ke svobodě. K jedné noze měl připevněný předmět, po němž se natáhla. Maličký mechanismus v hůlce, kterou pták mohl bez potíží nést. Jaelithe se zhluboka nadechla, aby uklidnila nervy a ztišila překotné bušení srdce. Byla to delikátní záležitost a ona se nechtěla dopustit žádného omylu. Nehtem nahmátla drobný zářez a stiskla ho v určitém kódu. Pták bude za letu na tento triumf vynalézavosti Sokolníků automaticky registrovat kurz a vzdálenost. Avšak problém s řasami byl zase jinou záležitostí, kterou musí nahrát, aby ji Sokolníci dešifrovali. Jakmile skončila, přenesla ptáka na zadní palubu a cestou mu něco tiše povídala. Tajemství Sokolníků zůstala tajemstvími, i pokud šlo o jejich spojence. Kolik toho pták skutečně pochopil, nedokázala Jaelithe říct. Dalo by se diskutovat, zda mimořádná schopnost tohoto sokola byla otázkou drezúry či vrozené inteligence. Uvědomovala si

však, že to je jediný způsob, jak varovat flotilu, která vypluje za nimi.
„Leť přímo, leť rychle, okřídlený posle.“ Když se jeho divoký pohled setkal s jejím, přejela mu prstem po hlavě. „Přišel tvůj čas!“
S pronikavým skřekem vylétl sokol jako střela k obloze, zakroužil nad lodí a jako šipka zamířil zpět k dávno zmizelé zemi.
Jaelithe pohlédla na moře. Úponky řas se blížily, živá pavučina se natahovala po lodi. Jistě, jejich rychlý pohyb směrem k plavidlu nebyl přirozený. Jak by se mohly plovoucí řasy pohybovat tak hbitě a cílevědomě, jako se to dělo tady. Ach, kéž by měla svůj drahokam! Dají se s ním ovládat i jiné věci než halucinace. V okamžicích skutečného nebezpečí dokáže čerpat z centrálního zdroje energie, společného celé zemi čarodějek, a dosáhnout tak nemalých výsledků.
Ona však žádný drahokam nemá a to, co může použít, není síla, jakou znala předtím. Jaelithe pozorovala chapadla řas a přemýšlela. Leží na hladině - a dosud zde nejsou žádné pevné ostrůvky, jak se Stymir obával. Pod hladinou bylo bezpečí, ale Mořský Kluzák dolů nemůže jako loď Kolderů.
Voda tu rostlinu nadnáší a živí. Její prsty se pohybovaly po zábradlí v nastudovaném obrazci. Přistihla se při odříkávání jednoho z prvních zaklínadel, která se kdy naučila: kouzlo, které má vtisknout do dětské mysli základ pro veškeré „měnění“.
„Vzduch a země, voda a oheň -“
Oheň - odvěký nepřítel vody. Oheň vysuší vodu, voda uhasí oheň.
Oheň - to slovo jí stále lehce pulzovalo v mysli. A Jaelithe to pulzování znala z minulosti. Bylo to znamení, na které každá čarodějka čeká, znamení, že kouzlo je připraveno k použití. Oheň! Jak by ale mohl být oheň odpovědí na nebezpečí oceánu - zbraní proti plovoucím řasám, které byly jedem, ať se dotkly čehokoli.
„Kapitáne!“ obrátila se na Stymira. Zamračil se na ni, jako kdyby ho jenom rozptylovala v jeho zápase o záchranu lodi.
„Olej - máte olej na tišení vln?“
Na tváři se mu objevil výraz člověka, který musí hovořit s hysterickou ženou, ona však již mezitím pokračovala.
„Ty řasy, budou hořet?“
„Hořet - na vodě?“ Nepokračoval však v protestech, zdálo se, že ho něco napadlo. „Olej na tišení vln - oheň!“ Pochopil souvislosti s rychlostí člověka, který již dříve improvizoval tváří v tvář nebezpečí. „Ne, paní, nevím, jestli budou hořet - můžeme to však zkusit!“
Vykřikl rozkaz.
„Alavine, Jokule, přineste tři vaky s olejem!“
Na palubě se objevily kožené vaky s hustým olejem, který se sbíral s hladiny při vaření stonků langmary a který skladovali pro použití při bouřích. Ještě než je spustili na hladinu, aby mohly být vlečeny za lodí, Stymir sám prořízl v jejich horních částech malé otvory. V určité vzdálenosti od plavidla začal olej unikat.
Projevoval se na hladině jako zřetelná skvrna a jak vlny házely a smýkaly vaky, pomalu se rozléval. Když temný stín oleje dosáhl slušných rozměrů, vyšplhal jeden z námořníků do lanoví. Kapitán Stymir mu zkontroloval šipkovou pistoli. Tucet střel v zásobníku patřil k zápalnému druhu, používanému k zapalování nepřátelského lanoví a plachtoví.
Dychtivě skvrnu sledovali. Pásy řas k ní dorazily a tlačily se dál. Rudá barva se ztratila. Náhle se jeden z těch olejem ztěžklých úponků vznítil oslnivě bílým plamenem. Během chvilky šlehaly jazyky do závratné výšky hned na několika místech olejové skvrny, neboť střelec mezitím umisťoval další šipky.
Z hladiny stoupala stěna kouře a vítr k nim zaháněl pronikavý puch, který je dráždil ke kašli. Plameny rostly stále výš. Stymir se smál.
„To je nekrmí jenom ten olej. To hoří i řasy.“
Nebudou však hořet pouze ty olejem nasáklé úponky? To byla nyní důležitá otázka.
Pokud nevzplanou i ostatní výhonky a oheň se nepřenese na další pásy, nezískali tím nic než trochu času, nic víc než malý odklad.
Kéž bych měla drahokam! Jaelithe se proti svazujícímu pocitu nemohoucnosti vzepřela. Rty se daly do pohybu, dlaně se spojily, jako by skutečně tu magickou zbraň držela. Začala zpívat. Nikdo nikdy nepřišel na to, jak je možné, že drahokamy dokážou soustředit magickou sílu vyvolanou myslí a vůlí. Pokud jejich tajemství její lid někdy znal, leželo tak vzdáleno v šeré galerii jejich příliš dlouhé historie, jako by bylo pohřbeno v prachu věků. Vyrobit samotný šperk a vyladit ho podle osobnosti, která ho bude nosit pravděpodobně po zbytek života, to dokážou. A způsob, jak ho správně používat, to byla věc výcviku, avšak proč kámen dělá to, co dělá a kdo to první objevil...
Ani starodávná slova jejího popěvku nic neznamenala. Jaelithe pouze věděla, že musí být použita k probuzení síly v jejím nitru, k tomu, aby zaplavila její tělo a pak vytryskla ven. A přestože drahokam neměla, dělala nyní to, co by dělala, kdyby jí spočíval na dlani a pulzoval v rytmu staré písně.
Kapitána ani posádku nevnímala, zmizel dokonce i vizuální a hmatový kontakt s lodí. Přestože ji nehalila mlha stoupající z kouzelných trav a dřevěného uhlí, jak bylo nutné při obtížných kouzlech, byla Jaelithe slepá, jako kdyby jí skutečně byla pohlcena. A veškerou sílu vůle, která jí teď kypěla v těle, která se v ní hromadila od okamžiku, kdy odložila čarovný drahokam, vrhla do toho ohně, jako kdyby oběma rukama sevřela kopí a vrazila ho do samého srdce plamenů.
A ty šlehaly stále výš a výš, vzhůru k obloze; pak se jejich rudé rty sklonily - nikoli k lodi, ale na druhou stranu - do centra masy řas, na jejímž okraji se dosud živily. Stočily se a sklonily. Jaelithein zpěv teď připomínal mumlání vzdálené bouře. Vypadalo to, jako by vypustili celý náklad oleje a ne jenom tři vaky. Stymir a jeho posádka stáli jako u vytržení a zírali na apokalypsu, která se za nimi odehrávala. Takovou záplavu k obloze šlehajících jazyků by nevyvolal ani prales v jednom ohni.
Ozvalo se ostré prásknutí a hned na to další, ještě než si plně uvědomili to první.
Jaelithe ztuhla, hlas jí na okamžik zakolísal.
Kolder - jejich zařízení uprostřed řas! Namířila svou vůli - ten oheň - proti cloně prázdnoty Kolderu. Plížily se sem

podvodní lodě, aby svedly bitvu? Oheň však stále poslouchal její vůli.
Ostré výbuchy teď přicházely stále častěji. Na půl linie horizontu stálo v plamenech a vlny horka z požáru útočily na loď. Palčivý puch hořících řas se měnil v plyn, který je dusil. Jaelithe však zpívala dál, a dál soustřeďovala vůli na plameny a zkázu řas. A řasy umíraly, kroutily se, vařily a měnily na popel nesený vlnami. Jaelithe cítila, jak v ní narůstá vlna triumfu, divoká radost, která svým způsobem mohla být stejně ničivá jako ten oheň. Bojovala proti tomu pocitu a vší silou ho udusila.
Na hladině nezbyl jediný rudý pás, plameny je obrátily v nicotu. Oheň se teď živil na větší mase dál za lodí. Posádka Mořského Kluzáka pozorovala, jak se den nachýlil a nastoupila noc, v dálce na horizontu však stále probleskovala záře. A pak se Jaelithe zhrouceně opřela o zábradlí, hlas jí zněl jen zastřeným skřehotáním. Stymir ji podepřel, zatímco jeden z mužů odběhl pro kalich vína, řídkého a kyselého, avšak stačilo na svlažení suchem zmučených úst. Pila a znovu pila; pak se na kapitána usmála.
„Ten oheň je stráví až do konce, řekla bych," promluvila vzdáleným šepotem, který jí zbyl z hlasu.
„Bylo to úžasné kouzlo, paní." A v jeho hlase zazněl obdiv, jaký si každý Sulcar schovává pro případ mimořádného mořeplaveckého výkonu nebo pozoruhodného válečného činu.
„Jak úžasné, to ani nevíte, kapitáne. Olej a zápalné šipky mu daly počátek, ale tvarování vůlí mu dalo hloubku. A -"
Zvedla prázdné ruce a zírala na ně v úžasu, „a to jsem neměla drahokam! Žádný drahokam!" Pokusila se stát bez Stymirovy opory a zavrávorala, slabá jako člověk, který vstal z postele po dlouhé chorobě.
Kapitán ji napůl odvedl, napůl odnesl dolů a pomohl jí natáhnout se na palandu, kde zůstala ležet. Třásla se naprostým vyčerpáním. Něco takového nepocítila od prvních dní výcviku. Avšak ještě než se propadla do temnoty nevědomí, které na ni doráželo stejně, jako moře doráželo proti lodi, vzala Jaelithe Stymira za ruku.
„Poplujete dál?"
Pozorně si ji prohlížel. „Tohle může být teprve první z jejich obranných systémů a taky nejslabší. Ale po tom, co jsem viděl - jistě - poplujeme dál."
„Budou-li problémy - zavolejte -"
Na rtech se mu objevil úsměv. „Tím si buďte jistá, paní. Žádný muž nezaváhá použít dobrou zbraň, když mu leží po ruce. A dole ještě máme několik vaků s olejem."
Odešel a ona, s povzdechem nemalého uspokojení, položila hlavu na polštář, příliš unavená, aby teď zkoumala tuto novou zkušenost, aby ji vychutnala, aby cítila, že ji hřeje jako plášť před chladem zimní bouře. Myslela si, že pouto se Simonem je její nová schopnost, jak se ale zdá, je tu ještě něco jiného - a možná toho bude k objevování mnohem víc.
Jaelithe uvolnila zmučené tělo a s úsměvem na rtech usnula.

15
Magie - a magie

Nad skalním hnízdem pevnosti Kolderů visela temná noc, avšak podél horizontu se od hladiny moře až k obloze zvedala opona živého ohně, jako by ty plameny živila samotná hmota oceánu. Každičký nerv a sval v jeho těle toužil po akci. Tam někde, za stěnou z ohně - Jaelithe! Žádné pouto mezi nimi však teď nebylo. Dostal pouze její poslední vzkaz, který byl zčásti voláním o pomoc. Určitě to byl nějaký trik Kolderů. Skrz takovou bariéru by se neodvážila žádná dřevěná sulcarská loď.
Přesto však dole kolem útesů bylo živo. Slyšel zvuky činnosti na pobřeží, kde stáli sluhové Kolderů a pozorovali vzdálené plameny. A v jednom okamžiku si byl Simon jistý, že tam zahlédl skutečného Koldera, šedý plášť, hlavu v čepičce, jako by to, co se dělo venku na moři, bylo natolik důležité, že se jeden z vůdců musí podívat sám na vlastní oči, nezávisle na hlášení podřízených.
Na straně pevniny se také něco dělo. Do bezútěšné skalnaté pustiny mířilo několik pásových vozidel, nyní s širokými kužely světla, které se před nimi pohybovaly jako vějíře a vyznačovaly nejbezpečnější cestu divokým terénem. A Simon si byl jistý, že za jednou homolí, vzdálenou několik mil, vidí opar dalších světel.
Kolderové spěchali. Ale armáda Estcarpu ještě nemůže být na moři! Ani žádná flotila dostatečně blízko, aby tuhle pevnost ohrozila. A ten oheň udrží každého po nějakou dobu v bezpečné vzdálenosti. Takže k čemu ten shon? Nikdo za ním nepřišel od chvíle, kdy ho sem poslali. Mohl pouze sledovat a dohadovat se. Simonovi však seděla jenom jedna odpověď. Kolderové jsou pod nějakým tlakem - a čas ten tlak ještě násobí. Ať už dělají cokoli, co je tak důležité, leží to tam, ve vnitrozemí. A tam by mohla být jejich brána! Zvažují snad možnost návratu do vlastního světa? Ne - Kolderové chtějí moc v tomto světě a hodlají toho dosáhnout za pomoci dokonalejších zbraní, přestože jejich počet musí být velmi skrovný. Takže: mají v úmyslu nabrat posily z druhé strany brány - nebo přinést nové zbraně?
Ale z vlastního světa byli vyštváni. Odváží se zpět? Pravděpodobnější je, že se pokusí dopravit sem své vlastní lidi.
Sklonil hlavu, aby si opřel čelo o chladivou stěnu, a znovu se marně pokusil spojit s Jaelithe. Potřeba vědět, co se s ní děje, byla stejně velká jako touha vrhnout se do akce. Ale - ta clona z prázdnoty...
Loyse! Kde je v této citadele Loyse? Nevěděl to, protože s ní neměl žádný kontakt od chvíle, co je zde. Teď se však na ni soustředil a zavolal ji.
„Tady-"
Velmi slabá, chvějivá, přesto ale odpověď. Simon se snažil soustředit, tak usilovně, až mu to způsobilo bolest. Jejich kontakt nebyl nikdy čistý, bylo to, jako by se snažil sevřít mlhu, která uhýbala, proklouzávala mu mezi prsty a ztrácela se.
„Kde jste?"
„...pokoj... skály..." Kontakt se rozplynul, znovu se obnovil a znovu rozplynul.
„Jaelithe?" zeptal se, aniž příliš věřil, že dostane odpověď.

„Přichází!“ Mnohem hlasitější, s nádechem jistoty.
To Simona zburcovalo. Jak to může Loyse vědět? Jen tak na zkoušku se znovu pokusil dosáhnout Jaelithe; bariéra to nedovolila. Ale Loyse se zdála tak jistá!
„Jak to víte?“ zeptal se ostře.
„Aldis ví -“
Aldis! Jakou roli v tom asi hraje Aldis? A jakým způsobem? Chystají past? Simon se na to zeptal.
„Ano!“ Opět jasné a zřetelné.
„Návnada?“
„Vy, já...“ Zvuk opět odumřel a když se Simon snažil zjistit víc, žádná odpověď nepřišla.
Odvrátil se od okna a rozhlédl se po místnosti. Její možnosti prozkoumal hned, jak sem byl poslán. Nic se nezměnilo. Musí však něco udělat - jinak se zblázní! Musí přece nalézt způsob, jak se dostat z této místnosti, jak překazit léčku Kolderů.
Ta dvířka, která zůstala zatvrzele zavřená při předchozím pátrání - Simon se snažil vybavit si všechno, co se týkalo velitelství Kolderu v Sipparu. I tam našel obytné prostory, ve kterých se skryl po tom, co unikl před hrůzou laboratoře, kde z živých mužů ležících v bezvědomí vyráběli posedlé. I tam byly skříňky a zásuvky, které vzdorovaly a nedaly se otevřít.
V té pevnosti však bylo jedno mechanické zařízení, které se útočníci z Estcarpu naučili používat, nejdříve s posvátnou bázní a potom se samozřejmostí: výtah, jehož chod se ovládal vůlí. Člověk si představil poschodí a okamžitě tam byl dopraven. Stroj zřejmě obstarával pohon, vůle určovala směr. Po pravdě řečeno, nebyl snad celý Sippar řízen vůlí? Onen vůdce Kolderů v kovové čepičce, kabely spojený se zařízením, jehož smrt znamenala smrt celé pevnosti - oživoval myšlenkami ostatní stroje. Takže přístroje Kolderů byly řízeny vůlí.
A v Estcarpu je síla čarodějek skutečně mentální; dokáží ovládat přírodní sily myšlenkami - bez prostředníka v podobě strojů, na kterých je Kolder závislý. Což znamená, že síla čarodějek je možná z těch dvou silnější!
Simon zaťal pěsti. Kolderu se nemůže postavit holýma rukama a nemá ani žádné zbraně, takže mu zbývá pouze vůle. Nikdy se ovšem nepokoušel tímto způsobem bojovat. Jaelithe - a dokonce i Opatrovnice - připustila, že má v tomhle směru schopnost, která se u žádného muže tohoto světa nikdy neprojevila. Ovšem ve srovnání s energií, kterou byly schopny zmobilizovat, vyladit, nasměrovat a použít čarodějky, to bylo jen vybledlé nic. A s používáním mentálních sil neměl žádnou praxi, až na situace, které si vynutily okolnosti posledních měsíců.
Od svých neupotřebitelných rukou pohlédl Simon na skříňky na zdi. Ať třeba úplně zbytečně buší myslí do neproniknutelné bariéry, něco přece udělat musí!
Takže - soustředil vůli. Chtěl otevřít ta dvířka. Pokud byl uvnitř nějaký mechanismus, který reaguje na myšlenky, pak si přál, aby se poddal jeho vůli. Představil si zámek, jaký by tam asi byl v jeho vlastním světě, a pak v duchu procházel jednotlivé kroky odemykání. Možná, že tenhle cizí mechanismus bude natolik odlišný od jeho představy, že celé úsilí nebude mít žádný efekt. Simon se však nevzdával a bojoval dál, až se mu z toho zatočila hlava a odklopýtal k pryčně, kde se posadil. Avšak ani na okamžik neodtrhl pohled od dvířek, od imaginárních pohybů zámku, který se přece jeho vůli musí podvolit!
Třásl se vyčerpávajícím úsilím. Náhle se panel pohnul a on hleděl do nitra skříňky. Na okamžik zůstal sedět, kde byl, téměř neschopen uvěřit, že se mu to podařilo. Pak klesl na kolena a rukama přejel po obvodu dvířek. Tohle nebyla žádná halucinace - dokázal to!
To, co bylo uvnitř, mu neposkytlo ani prostředky k útěku, ani zbraň. Hromádka krabiček, ve kterých našel úzké kovové pásky, těsně stočené do cívek, s řadou vrypů na povrchu, které Simona vedly k přesvědčení, že je to jistý druh záznamů. Co však chtěl vidět nejvíc, byl typ zámku. Vleže na zádech, s hlavou v tom malém prostoru a s prsty namísto očí, získal Simon jakousi představu o mechanismu zámku.
Nyní se posadil čelem k další skříňce. Tentokrát žádný únavný zápas. Když se otevřela druhá dvířka, spatřil něco, co by mu mohlo umožnit průzkum okolí pokoje. V průsvitných pytlích zde leželo oblečení jednoho z Kolderů.
Majitel byl naneštěstí menší než Simon. Když si na sebe ten šedý plášť navlékl, zjistil, že mu sahá jen kousek pod kolena a je neuvěřitelně těsný v ramenou. Přesto se však dal jakž takž použít. A teď - dveře do místnosti.
Pokud pracují na stejném principu jako skříňky - Zahalený do pláště, obrátil se Simon k této poslední překážce. Venku byla neproniknutelně černá noc, ze stěn však vycházelo tlumené světlo. Simon se soustředil na zámek...
Otevři se! Otevři se a odsuň!
V odpověď zaznělo cvaknutí. Dveře se neotevřely jako dvířka skříněk, když však zatlačil, povolily. Se špatně padnoucím oděvem na sobě obhlédl Simon chodbu. Vzpomněl si na to, jak v Sipparu zazněl z prostoru hlas, jako kdyby jeho pohyby někdo sledoval. Totéž se mohlo odehrávat i zde, jistě to však nevěděl. Vstoupil do chodby a naslouchal. Kdyby použil výtah, který ho sem dopravil, mohl by se dostat na úroveň moře, zároveň by se tím ovšem ocitl uprostřed největší aktivity. Chtěl uniknout z pevnosti. Loyse. Se zamračeným výrazem ve tváři zvažoval Simon problém s Loyse. Aldis a Loyse - ta druhá jako návnada na Jaelithe. Ale kde, v této citadele, dívku najde? Pokusit se o kontakt myslí se neodvažoval.
V chodbě byly čtverý další dveře - bylo možné, že vězně umístili blízko sebe. Co to Loyse řekla? „...pokoj... skály.“ To mohlo klidně znamenat, že má z oken výhled na skalnaté vnitrozemí. Jeho pokoj byl v této chodbě poslední a měl okna jak na moře tak do vnitrozemí, avšak obě místnosti, které teď byly po jeho levé ruce, budou mít výhled pouze na skály.
Simon zkusil první dveře. Dotkl se jich a ty se o palec či dva pootevřely, rychle přešel ke druhým. Nepovolily. Přejel po nich konečkem prstu a přemýšlel. Zamčené dveře nutně neznamenaly, že je za nimi Loyse - v obou případech se může dopustit velké chyby.
Soustředil se na zámek. Bylo to mnohem snazší, teď, když už měl jeho systém v paměti. Stoupalo mu sebevědomí. V

pevnosti Kolderů už nebyl vězněm. A pokud jde o tu strnulost, kterou mohli ovládnout jeho tělo; dokázal by nad tím zvítězit, jako zvítězil nad jejich prostšími bezpečnostními opatřeními? To Simon nevěděl - a nijak netoužil to vyzkoušet.
Na druhý pokus se dveře otevřely. Pomalu je zasunul do stěny na pravé straně. Loyse stála zády k němu, ruce na okenním parapetu, a upřeně hleděla do noci. Zdála se velmi malá a do sebe schoulená, jako kdyby chtěla obávanému zlu čelit tím, že se shrbí a sehne šíji.
V Simonově zorném úhlu nikdo další nestál, nemohl si však být jistý, že je sama. Pokusil se o další využití své nově objevené síly, snažil se ji přimět, aby se otočila. S tichým výkřikem, jako by ten pohyb nedokázala ovládnout, se k němu obrátila. A pak, když ho spatřila, schovala rychle obličej do dlaní a ucouvla, jako by chtěla proniknout do samotné stěny.
Simon, vyděšený její reakcí, vstoupil - v tom si vzpomněl na svůj plášť. Vždyť si musí myslet, že je jedním z Kolderů.
„Loyse -“ zašeptal a stáhl si těsnou čapku kolderského převleku.
Viděl, že se celá třese, ruce však přece jenom spustila a pohlédla na něj. Potom její strach přešel v úžas. Neřekla jediné slovo, místo toho se rozběhla přímo k němu, jako by pro ni znamenal útočiště. Prsty křečovitě sevřela plášť, v místě, kde se Simonovi napínal přes hrudník, oči doširoka otevřené, rty těsně semknuté, jako kdyby potlačovala výkřik.
„Pojďme!“ Simon ji pevně objal kolem ramen a vytáhl na chodbu. Zavřít a opětovně uzamknout dveře. Zvolit cestu, kterou půjdou, mu trvalo jen chviličku.
Avšak jediné, co z celé pevnosti znal, byly dvě chodby - tato a ta pod ní, která vedla do místnosti, kde hovořil s vůdcem Kolderů. Spodní patra tohoto krysího doupěte jsou očividně v pohotovosti a uprostřed horečnaté aktivity převážení zásob a lidí do vnitrozemí. Jeho kolderský převlek vydrží jen nejzběžnější pohled. Avšak co ti dělníci v přístavu - ti posedlí - když vystoupil z lodi, nevěnovali mu vůbec žádnou pozornost; budou teď, až se mezi ně vydá s Loyse, stejně nevšímaví? A má ten přístav vůbec nějaký východ?
„Aldis!“ vykřikla Loyse, obě ruce křečovitě sevřené kolem jeho zápěstí.
„Co je s ní?“ Stáli ve výtahu, nemohl je však poslat do nebezpečí.
„Pozná, že jsem pryč!“
„Jak?“
Loyse zavrtěla hlavou. „Ten amulet - nějakým způsobem mě to vnímá. Takhle se taky dozvěděla o poutu a o Jaelithe. Byla se mnou, když jsme navázali kontakt. Sleduje moje myšlenky!“
Po svých vlastních zkušenostech se Simon už neodvažoval odbýt takovou myšlenku úsměškem. Nemohl však uvést výtah do pohybu, aniž měl jasnou představu, kam jet. Existovalo jedno místo - opět však znamenalo velké riziko, možná ze všech největší. Loyse však měla pravdu, hon na ně může začít každým okamžikem, o žádném lepším bitevním poli nevěděl.
Simon postrčil dívku před sebe. Představil si chodbu, která vedla k důstojníkovi Kolderů. Dveře se za nimi zavřely. Pak se obrátil k Loyse.
„Cítíte její přítomnost? Dokážete poznat, kdy je v kontaktu a kde se teď nachází?“
Zavrtěla hlavou. „Ne, ale je součástí jejich nového plánu. Chtějí Jaelithe - čarodějku. A když zjistili, že nás sleduje, byli nadšení. Poznali, že na hladině pluje nějaká loď, toho se však neobávali. Pak jim ale selhalo něco na jejich obranném systému a tak přichystali tenhle nový plán. Aldis z toho měla radost.“ Loyse vypadala deprimované. „Řekla, že jim všechno vychází podle přání. Proč jsou ale tak nadšení - Jaelithe už není čarodějka.“
„Ne v tom smyslu jako dříve,“ odpověděl Simon, „mohla by ale s námi udržovat kontakt, kdyby neovládala vůbec žádné síly? Je magie a magie, Loyse.“ Dokáže však ta jeho, spolu s její, obstát proti plné síle Kolderu?
Tiché zašumění a dveře se otevřely. Chodba, kterou hledal. Udělali však jen pár kroků, když je opět sevřela ta neviditelná síla. Pokračovali však v chůzi, bezmocní, k čekajícímu Kolderovi.
Bezmocní? tázala se Simonova mysl. Kdyby nevyřešil problém s dveřmi o patro výš, nenašel by možná odvahu čelit této situaci. Byl ovládán silou řízenou Kolderem. A proč by se nemohl postavit i jí? Bude však na to mít čas?
Dveře byly otevřené. Spolu s Loyse stanul Simon tváří v tvář postavám, které tam čekaly. Kolderové - byli dva - jeden z nich důstojník, se kterým se už setkal. Druhý měl na hlavě kovovou čepičku, zavřené oči, hlavu zakloněnou a opřenou o opěradlo křesla, a celý jeho postoj vyjadřoval hlubokou soustředěnost na něco vzdáleného mimo tuto společnost. Byli tam také dva posedlí, vyzbrojení jako strážní, a trochu stranou Aldis, pohled upřený na oba vězně, její lehce pootevřené rty a zářící oči prozrazovaly vzrušení.
Důstojník Kolderu promluvil jako první. „Zdá se, že jste něco víc, než jsme očekávali, Ochránce hranic, a že jsou ve vás jisté vlastnosti, které jsme nevzali v úvahu. Asi by pro vás bylo lepší, kdybyste je neměl. Teď nám však především pomůžete. Jak se totiž zdá, vaše čarodějnická manželka vás přece jenom neopustila, ale blíží se, aby se v nouzi postavila po vašem boku, jak se na správnou manželku sluší. A Jaelithe z Estcarpu je pro nás důležitá - tak důležitá, že nedovolíme, aby v plánech, které s ní máme, cokoli selhalo. Takže se dejme do uskutečňování těch plánů.“
Simonovo tělo uposlechlo cizí vůli. Obrátil se ke dveřím, strážci se opět postavili jeden před a druhý za něj. Pak šla Aldis, šustění její róby bylo nezaměnitelné. Že by i ti Kolderové? Pouze jeden, jak zjistil, když dospěli k výtahu. Muž s kovovou čepičkou zůstal v místnosti.
Opět dolů. Avšak pod pouty strnulosti si Simon připravoval svou novou schopnost a sílu, která ho svazovala, začal testovat, jako když člověk tu a tam odštípne kousek ze vzdorující ulity ve snaze najít nejslabší místo. V době, kdy dorazili na úroveň hladiny moře, byl už připraven na mocný protiútok; nicméně ho odložil na vhodnější okamžik.
Přístavní hráze se mezitím vyprázdnily, podmořská plavidla - celkem čtyři - byla nehybná, přídí vyvázaná k molům, jako by již byla k nepotřebě. Nebyl tam jediný dělník. Skupina obešla okraj vody a dorazila ke štěrbině ve skále s vytesanými schody, po kterých stoupali vzhůru, dokud je neovanul vzduch noci a vítr otevřeného pobřeží.
Simon šel stále dál, za ním Loyse a Aldis, kolderský důstojník průvod uzavíral. Oheň, který předtím tvořil šarlatovou

čáru podél horizontu, již dohořel. Cáry kouře však nepřestávaly zastiňovat hvězdy zářící jen nízko nad obzorem. Terén byl hrbolatý, pruh pláže obehnaný stěnou početných skalisek. A zde byl jejich cíl. Simon a Loyse se rozhlédli kolem sebe. Stráže neviděl, věděl však, že jsou někde poblíž.
„Teď-“ přikázal Kolder Aldis. „Použij to děvče!“
Simon zaslechl, jak Loyse vykřikla bolestí a hrůzou. Letmý dotyk toho mentálního rozkazu ucítil i ve vlastní mysli. V té chvíli však sám udeřil. Nikoli, aby získal svobodu pro vlastní tělo, ani proti Aldis a jejímu nadřízenému, ale proti muži v kovové čepičce, který zůstal v pevnosti. Veškerou vůli, která mu umožnila uniknout z pokoje, teď soustředil do jediného projektilu a vystřelil ho proti Kolderovi. Pokud byly jeho závěry správné, zasáhne pravý cíl.
Narazil na odpor - nic jiného ani nečekal. Avšak právě ta neočekávanost a překvapivost jeho útoku ho dostala za bariéry, vyburcované příliš pozdě. Zmatené myšlenky, pak zuřivý vztek, a nakonec strach - strach a rychlý protiútok. Ovšem Kolderova chabá obrana přišla příliš pozdě. Simon udeřil ještě jednou a - pouta zmizela.
Stál však strnule dál a vyčkával...

16
Brána

Sunula se nočními stíny, temný obrys na hladině moře, její příď mířila na břeh, přímo k místu, kde stáli. Simon již slyšel slabé šumění vody na veslech - žádná plachetnice, ale člun provádějící rychlý přesun na nepřátelské území. Rozeznal ve člunu dvě - tři postavy a věděl, že jedna z nich je Jaelithe.
Vedle něj vykročila Loyse, jako by nové příchozí chtěla uvítat, pohyby spoutané strnulostí. Byla stále pod kontrolou cizí vůle. A Simon nepotřeboval vidět, jaká hrozba se skrývá v okolních stínech.
„Sul!“ Vyrazil válečný pokřik, který tolikrát zaslechli v bitvách, a vrhl se vpřed. Nikoli však na dívku, ale na čekajícího Koldera.
Ten překvapeně vykřikl a šel k zemi. Vzápětí Simon zjistil, že přestože Kolderové používají strojů a posedlých, dokáží také tvrdě bojovat, je-li v sázce vlastní kůže. Nebyla to žádná snadná záležitost, ale zuřivý zápas s protivníkem, který znamenitě ovládal vlastní bojovou taktiku. A opět překvapení z nečekaného útoku poskytlo Simonovi malou výhodu, ze které vytěžil, co mohl.
Co se dělo na pobřeží nevnímal, veškerou pozornost soustředil na boj a na vyřazení nejnebezpečnějšího protivníka ze hry. Konečně tělo pod ním ochablo a on, s rukama stále kolem Kolderova hrdla, čekal na sebemenší záchvěv vracející se energie.
„Simone!“
Zaslechl, že jej volá, skrz bušení krve v uších. Sevření však nepovolil, jen nepatrně pootočil hlavu a křikl.
Přišla přes skaliska a písek, nic než temná silueta. Za ní se pohybovaly další. Nepřišla by však, kdyby i jejich boj nebyl dobojován. Teď stála vedle něj, rukou se dotýkala jeho nahrbených ramen. Víc toho nebylo mezi nimi třeba - ne teď, napadlo Simona s rostoucím pocitem nadšení - ani jindy.
„Je mrtvý,“ konstatovala Jaelithe. Simon se zvedl od schouleného těla důstojníka Kolderů. Na okamžik ji uchopil za paže pod rameny a přitáhl k sobě způsobem, který tak úplně nebyl objetím, potřeboval se však ujistit, že to není sen, ale skutečnost. A do uší mu zazněl její smích, ten tichý šťastný smích, který již dříve několikrát slyšel.
„Můj lord je veliký, mocný čaroděj!“ Její hlas byl šepotem, který se stěží donesl dál než k jeho uším.
„A má lady je čarodějka, opravdová čarodějka!“ řekl a vložil do těch slov všechnu pýchu, kterou cítil.
„Takže teď, když jsme si složili poklony, se vrátíme do skutečnosti.“ Její hlas prozrazoval, že ji jeho příspěvek do jejich láskyplné diskuse lehce pobavil. „Co to tady je, Simone? Skutečně hnízdo Kolderů?“
„Kolik je vás?“ Simon na otázku neodpověděl, ale přešel rovnou na to nejdůležitější.
„Žádná armáda, Ochránce hranic - dva Sulcarové, aby mě dovezli na břeh - a ty jsem slíbila vrátit na loď.“
Simon se zděsil:
„Dva! Ale posádka lodi -“
„Ne. Na ně nemůžeme spoléhat, dokud nedorazí flotila. Co je tu třeba udělat?“ zeptala se energicky, jako by stála v čele oddílu jeho hraničářů.
„Skoro nic.“ Dovolil si přepych ironie. „Jenom postavit se pevnosti Kolderů - a jejich bráně -“
„Paní!“ Tiché, ale důrazné zavolání od břehu.
Než však mohli odpovědět, rozzářilo se světlo a o hladinu udeřil oslňující paprsek, bičoval vlny a zvedal oblaka páry.
„Zpět!“ vykřikl Simon a vlekl Jaelithe mezi skaliska, kde ji stlačil na kolena. „Zůstaň tady!“ přikázal důrazně a rozběhl se k pláži.
Loďka zůstala vytažená na kamenitém břehu, vedle ní leželo tělo. Ozývaly se vyděšené výkřiky.
„Schovejte se - tam dozadu! Loyse -?“
Zleva se ozvala odpověď. „Tady, Simone - co to je?“
„Nějaký ďábelský vynález Kolderů - poběžte!“
Nějak k ní dotápal a vlekl ji pryč, za sebou zaslechl kletbu v jazyce Sulcarů, jak je ostatní siluety následovaly.
Když doběhli mezi skály, kde nechal Jaelithe, zjistil Simon, že jich je šest. Sulcarové mezi sebou přivedli třetí mlčenlivou siluetu. Jako jeden muž se obrátili, aby pozorovali bouřlivou podívanou v zálivu. Paprsek, ať už to bylo cokoli, přejížděl jako čepel sem a tam s precizností zbraně, sestrojené k vyhubení všeho živého. Pod jeho dotykem vařila a pěnila voda a nakonec se měnila v páru.
Na břehu spatřili další oheň. Bylo to v místě, kde se vznítil a jasným plamenem hořel člun, jako by byl nasáklý olejem. Z úst muže, který se krčil po Simonově levém boku, zazněly kletby několikanásobně žhavější.
To už mu však Jaelithe téměř křičela do ucha, aby přehlušila prskání a syčení, které k nim doléhalo ze zálivu.

„Oni přijdou, oni už přicházejí -“
Simon to varování sám ucítil - mravenčení v kostech. Bylo nutné spěchat pryč od pobřeží. Kam ale v tomto bludišti skalisek zamířit. Prozatím platilo, že čím dál od pevnosti Kolderů, tím lépe. Řekl jim to.
„Tak, tak!“ To byl ten Sulcar po jeho boku. „Takže kudy, pane?“
Protože neměl opasek, shodil ze sebe Simon kolderský plášť.
„Tady,“ řekl a podal jeden jeho cíp Sulcarovi.
„Sundejte si opasek a ať se ho váš kamarád drží. Ve tmě je lepší být vzájemně spojeni. Jaké máte zbraně?“
„Šipkové pistole, námořnické meče - jsme námořníci, pane.“
Simon potlačil zvuk, který neměl daleko do smíchu.
Ruční zbraně proti bohaté rozmanitosti domácího arzenálu Kolderů! Nicméně, noc a rozeklaný terén mohou uprchlíkům pomoci.
Vyrazili, Jaelithe vedle Simona, Loyse s jedním ze Sulcarů a tichá Aldis s druhým. Spoutali jí ruce, ona však od okamžiku, kdy ji přivedli od břehu, nepromluvila a reagovala jenom na jejich postrkování. Simon nesouhlasil s tím, aby ji vzali s sebou, bál se prozrazení. Jaelithe však protestovala, byla přesvědčená, že jim ještě bude užitečná.
Nemohli jít nijak rychle, ale od pobřeží a hořícího člunu byli již slušně vzdáleni, když zpozorovali, jak se tam shromažďují světla a pak se rozptylují mezi skaliska. Pátrání začalo. Simon a jeho skupina se kryli, kde mohli, a jejich obezřetnost se skutečně vyplatila. Byli právě v bezpečí dutiny mezi dvěma jako břit ostrými, vybíhajícími útesy, když to ničivé světlo explodovalo přímo nad jejich hlavami.
Uprchlíci se vrhli tvářemi k zemi. Do zad se jim bolestivě opřel žár paprsku, přestože se mihl poměrně vysoko nad nimi. Pohyboval se sem a tam napříč krajinou, zatímco oni se krčili v rozsedlině, do které je zavedla šťastná náhoda. Pak se stáhl, Simon vyčkával. Mohl to být úskok, jak je vylákat do otevřeného terénu. Posadil se, aby pozoroval oblohu a sledoval dráhu paprsku, která se na ní odrážela. Nakonec svazek světla úplně zmizel. Třeba jsou Kolderové přesvědčeni, že je zasáhli a usmažili.
Existoval jeden směr, kterým se nepřítel tuhle zbraň neodváží zamířit - za onu homoli, na místo, ke kterému směřovaly pásové nákladňáky. Vydají-li se tímto směrem, poskytne jim to určitou záruku, že nebudou sežehnuti na prach. Svěřil se jim se svou myšlenkou.
„Tahle brána - ta jejich brána - myslíš, že leží právě tam?“ zeptala se Jaelithe.
„Jen mě to napadlo, ale myslím, že je to dost pravděpodobné. Buďto jí už procházejí, nebo se teprve chystají. Z nějakého důvodu musí navázat kontakt s původním světem.“
„Ale tam taky možná najdeme většinu jejich ozbrojenců,“ odtušil jeden ze Sulcarů.
„Buďto brána - nebo pevnost. A upřímně řečeno, radši bojovat v otevřeném terénu, než být zase polapen ve zdech Kolderů.“
Sulcar zavrčel, zřejmě to měl být souhlas. „Otevřený terén - to je ono. Yngline, tohle bude noc, která ještě před svítáním přinese zářez na rukojeti meče.“
„Sigrodův meč je plný takových zářezů,“ odpověděl jeho druh. „Pane, vezmeme s sebou taky tuto ženu?“
„Ano!“ odpověděla rychle Jaelithe. „Budeme ji potřebovat. Nevím ještě k čemu - potřebovat ji však budeme!“
Simon byl ochoten v této věci věřit Jaelitheinu instinktu. Aldis se ani nezachvěla, když před chvílí smrtící paprsek přeběhl nad jejich úkrytem. Zda byla agentka Kolderu ve stavu šoku, či zda zbraně svých zaměstnavatelů dobře znala a pouze čekala, až uprchlíky stihne odplata, Simon říct nedokázal. Znervózňoval ho však talisman, který u sebe měla a komplikace, kterými jim opět hrozil.
„Měli bychom jí ten symbol Kolderu sebrat -“ pronesl poslední myšlenku nahlas.
Jaelithe však opět nesouhlasila. „Ne - jistým způsobem je to klíč, který nám může otevřít několik dveří. A myslím, že takhle použitelný bude pouze v rukou Aldis. Žádný předmět, kterým lze ovládat síly, se nemůže jen tak zahodit. Bude-li se snažit ho použít, poznám to, tím jsem si jistá!“
Sebedůvěra v jejích slovech byla naprostá, Simonovy pochyby se však úplně nevytratily.
Opět vzájemně spojeni, pokračovali pomalu v cestě. Nikdo nezpochybňoval zásadu využívat dno každé rozsedliny či kaňonu, které všeobecně mířily do vnitrozemí. Simon je vedl temnotou a chvílemi nahmatával a prověřoval každý krok. Postupovali zoufale pomalu.
Tu a tam odpočívali a všichni si hladili zhmožděniny, odřeniny, jeden či dva šrámy z pádů a sklouznutí mezi skalisky. Úsvit je zastihl jako skupinu špinavých, zaprášených strašáků. S prvními paprsky k nim však také dolehl zvuk...
Přitisknuti na skalnatý svah, pozorovali přes hranu útesu ploužící se vozidlo. Kužely světel se zakusovaly do šera a oslňovaly uprchlíkům oči. Simon vydechl úlevou. Tryznily ho obavy, že v té skalnaté divočině zabloudili. Nyní si byl jistý, že už musí být blízko toho, co hledají.
Vozidlo již vyložilo zásoby a vracelo se do pevnosti. Zásoby. Simon polkl. Jídlo, vodu - obojí bude v této pustině k mání pouze z rukou Kolderů. Cítil naléhavou potřebu vody; ostatní na tom byli pravděpodobně stejně špatně. Pět a k tomu jeden vězeň - a o kus dál spousta Kolderů. Třeba by bývalo snadnější udeřit proti pevnosti.
„Snadnější -“ Odpověď Jaelithe byla téměř součástí toku jeho myšlenek. Na okamžik si Simon neuvědomil, že tomu tak není.
„Možná jednodušší, ale ne ta správná odpověď.“
Pohlédl tam, kde ležela, ramenem chráněným brněním se téměř dotýkala jeho. Přílba a závěs z kroužkového pletiva splývající kolem brady a hrdla jí zakrýval půlku obličeje. Jejich oči se setkaly.
„Čtení myšlenek?“
A opět odpověď na nevyslovenou otázku:
„Ne tak úplně, řekla bych spíš, že oba přemýšlíme podobným způsobem. I ty si uvědomuješ, že tohle je pro naši věc

nezbytné. A odpověď není bezpečí - ne pro nás - ale něco úplně jiného.“
„Brána!“
„Ano, brána,“ souhlasila. „Ty jsi přesvědčený, že Kolderové odtamtud potřebují získat něco, co jim pomůže v jejich záměru s naším světem. Já jsem o tom taky přesvědčená, takže jim to musíme překazit.“
„Což závisí na charakteru té brány.“
Ta, která dopravila Simona do tohoto světa, nebyla ničím jiným než hrubým kamenem mezi dvěma pilíři ze stejně primitivně opracovaného materiálu. Člověk se na něj posadil - ruce podél boků a zasunuté do prohlubní, zadek vtlačený do jiné prohlubně. Pak počkal na úsvit a brána se otevřela. Během hodin té nekonečně dlouhé noci, kdy Simon čekal na úsvit, mu strážce této cesty vyprávěl legendy. Podle příběhů to byl kámen s úžasnou pověstí: Neúprosný Stolec krále Artuše, zakletý kámen, který jakýmsi způsobem dokázal přečíst duši člověka, a potom mu otevřel svět, do kterého se hodil nejlépe.
Ať už Kolderové vnikli do tohoto světa jakoukoli branou, této se nepodobala. A co má tahle skupinka pěti lidí udělat, aby ji uzavřela, o tom neměl Simon nejmenší představu. Jaelithe však měla pravdu - udělat se to musí.
S přibývajícím světlem se vplížili mezi vrcholky skalisek, odkud mohli sledovat stopy pásových nákladňáků dole pod sebou. Jeden z námořníků vyšplhal na skalnatou plošinu, aby obhlédl terén. Ostatní se střídali ve spánku ve skryté puklině. Pouze Aldis seděla a civěla před sebe, a přestože měla svázaná zápěstí, tiskla ruce na talisman Kolderu na prsou, jako by jí ten dotyk dodával síly.
Bývala to mimořádně krásná žena, teď jim však stárla před očima, v obličeji zhubla, až jí ostře vystoupily obrysy čelistí a lícních kostí, oči zapadly do hlubokých důlků. S těmi rozcuchanými zlatými vlasy vypadala jako stařena v dívčí paruce. Od okamžiku, kdy se vydali na cestu, nikdy nespočinul její pohled na nikom z nich; klidně by mohla být jednou z posedlých. Simon si však nemyslel, že v ní život uhasíná, spíš, že se stáhl do jakéhosi úkrytu hluboko v jejím nitru, ze kterého se opět vynoří, až přijde čas.
A tedy, i přes veškerou její momentální netečnost, bylo třeba ji bedlivě sledovat - když už ne se jí obávat. Pozorovatelem byla Loyse a Simon si všiml, že je nemálo potěšená vědomím, že jejich role se teď vyměnily, že to je ona, kdo rozhoduje a Aldis, kdo poslouchá.
Simon ležel se zavřenýma očima, ale spát nemohl. Zdálo se, že energie, kterou spotřeboval v pevnosti Kolderu a na útěku z pláže, v něm vyvolala neklidné vření, místo aby ho unavila. Měl pocit člověka, který stojí před problémem, vodítka k řešení má na dosah ruky a je zmítán naléhavým nutkáním rozluštit ho. Protože byl spíše zvyklý na zbraně, kterých se může dotýkat a uchopit je, vyvolávala tato nová mentální schopnost v jeho mysli neklid a probouzela v něm stísněnost. Otevřel oči a přistihl Jaelithe, jak ho pozoruje přes úzký prostor rozsedliny. Usmála se.
A poprvé se tak trochu podivil nad způsobem jejich opětovného setkání. Ta bariéra, o které si myslel, že je tak silná a stále sílí, úplně zmizela. Existovala vůbec někdy? Ano - ale teď se zdálo, že existovala mezi dvěma jinými lidmi, nikoli mezi nimi.
Nedotkla se ho rukou ani myslí, náhle ho však zaplavil pocit vřelosti, jaký dosud nezažil, přestože si myslel, že již poznal maximum, co svazek dvou lidí nabízí. A pod touto laskající vřelostí se konečně uvolnil, a přestože jeho ostražitost nepolevila, už ho netrápila a tolik ho nesvazovala.
Byla snad tato duševní síla to, co Jaelithe znala jako čarodějka, co ztratila, a o čem pak byla přesvědčená, že to znovu nabyla? Simon dokonale pochopil, jak velkou se ta ztráta musela zdát.
Zaskřípání podrážky o skálu - Simon byl rázem na nohou a hleděl ke vchodu do rozsedliny. Sigrod se zhoupl dolů. Stáhl si těsnou přílbu bez špice, rukou si otřel zpocený obličej. Tváře mu hořely.
„Jsou kousek odtud, celý tábor - většinou posedlí. Vztyčili tam takovou věc.“ Nakrabatil čelo, jako by se snažil najít ve svém slovníku námořníka výrazy, které nejlépe vyjádří, co viděl. Potom použil prsty, aby si popis ulehčil. „Jsou to pilíře umístěné takhle...“ postavil ukazováček do svislé polohy. „A jeden příčný - takhle.“ Vodorovný směr. „Celé to je z kovu, řekl bych - zeleného.“
Loyse se pohnula a odtáhla Aldisiny ruce, pokrčené přes talisman Kolderu, takže se část toho cizího symbolu ukázala.
„Jako tohle?“
Sigrod se sklonil blíž a pozorně si talisman prohlížel. „Ano, ale tamto je veliký. Můžou tím naráz projít čtyři lidi - možná pět.“
„Nebo jedno z těch pomalých pásových vozidel, co mají?“ zeptal se Simon.
„Jistě, jedno by projelo. To je ale všechno, nic víc na tom není - oblouk v pustině. Široko daleko nic.“
„Jako kdyby bylo lepší držet se od toho dál,“ komentovala Jaelithe. „Ano, určitě tu zacházejí s neznámými a mocnými silami. Nebezpečnými silami, pokud mají v úmyslu tuto cestu otevřít.“
Oblouk ze zeleného kovu, jím má být dopravena cizí technika. Simon se rozhodl.
„Vy,“ ukázal na oba námořníky, „zůstanete tady s lady Loyse. Pokud se nevrátíme do čtyřiadvaceti hodin, vydejte se k pobřeží. Snad tam najdete něco, s čím se dostanete na moře a prchnete -“
Jen tak tak, že nezačali protestovat, četl jim to v očích, nedovolili si však postavit se jeho autoritě. Jaelithe se opět usmála, klidně a vyrovnaně. Potom se sehnula a dotkla se ramene Aldis.
Třebaže neukázala žádným směrem, agentka Kolderu vstala a zamířila k ústí rozsedliny, Jaelithe ji následovala. Simon naznačil letmý pozdrav, jeho slova však patřila Loyse.
„Vaše role v této záležitosti je u konce, paní. Ať vás provází štěstí.“
I ona chtěla zaprotestovat, neřekla však ani slovo. Potom přikývla.
„I vám, štěstí -“
Vykročili. Čekalo je dlouhé plahočení kolem základny homole, aby se přiblížili k táboru Kolderu z jihu. Zpátky se však neohlédli. Slunce se začínalo opírat do rozeklaných skalisek. Dřív, než odtud odejdou, může zem proměnit v žhoucí

pec. Dostanou se odtud, a kam? Do úkrytu poblíž brány Kolderu - nebo -? Náhle si byl Simon z jakéhosi důvodu jistý, že brána není jejich jediným cílem.

17
Zničený svět

Slunce stálo vysoko a, jak Simon předvídal, jeho žár byl nesnesitelný. Drátěná košile ho tížila jako mlýnský kámen. Šedý plášť Kolderů si obtočil kolem hlavy na způsob turbanu a na místo přilby, kterou postrádal, i tak mu však slunce nelítostně bušilo do mozku. Hleděl k bráně Kolderů. Tak jako kdysi dávno v případě Neúprosného Stolce na Petroniově dvorku, neviděl za ní nic než stejnou kamenitou poušť. Potřebuje i tahle na aktivaci určitou denní dobu? Měl za to, že brána je kompletní, neboť se na ní již nepracovalo, přestože muži polehávali v prostoru tábora, jako kdyby padli vyčerpáním.
„Simone!“
Jaelithe a Aldis stály ve stínu skalní věžičky, která jim poskytovala jediný možný úkryt před žárem chmurné pustiny. Skrz tetelící se vrstvy horkého vzduchu hleděla agentka Kolderů přímo k bráně. Ruce měla opět na amuletu. Její obličej však ožil. Ve tváři měla výraz dychtivé nedočkavosti, jako kdyby jediné, po čem kdy toužila, leželo k mání kousek od ní. Vykročila a stále zrychlovala.
Simon ji chtěl zastavit, ale Jaelithe varovně zvedla ruku. Aldis dosáhla otevřeného terénu a aniž věnovala sebemenší pozornost žáru slunce, rozeběhla se, až se za ní rozevlály cáry potrhané róby.
„Teď!“ Jaelithe se pustila za ní a Simon se připojil k ní.
Byli bráně blíž než ti v táboře a po určitý úsek zůstanou jejich pohledům skryti, neboť skupina Kolderů si našla útočiště za dvěma pásovými vozidly a hromadou beden.
Byla to však brána, co Aldis přitahovalo, a přestože při cestě kolem úpatí homole klopýtala a zůstávala pozadu, teď neprojevovala žádné známky únavy.
Po pravdě řečeno, rychlost jejího běhu byla téměř nad hranicí lidských možností. Stále udržovala před svými dvěma pronásledovateli náskok.
Z tábora zazněl výkřik. Simon se neodvažoval otočit hlavu, neboť dosáhli hladkého úseku, po kterém se Aldis hnala, jako kdyby měla křídla. Pochyboval, že s ní dokáže držet tempo, Jaelithe se však za ní držela jen pár kroků. Ve vlnění horkého vzduchu se brána zdála větší.
Náhle Jaelithe zrychlila a podařilo se jí chytit Aldis za potrhaný šat. Tkanina povolila ještě víc, jak se Aldis vzpouzela, Jaelithe však držela pevně, přestože ji Aldis stále vlekla k bráně. Simon je ztěžka doběhl, v prsou mu hlasitě bušilo srdce, nohy měl z té námahy vratké a nejisté.
Nad hlavami se ozvalo prásknutí. A pouze proto, že sebou Aldis divoce škubla, nebyli zasaženi. Z tábora zahájili palbu a v otevřeném terénu se stali snadnými terči. Simon viděl pouze jedinou možnost úniku. Veškerou silou se vrhl mezi obě zápasící ženy a tak se všichni tři vřítili do prostoru brány.
Z poledne se během okamžiku stala noc. Pocit, že vnikl tam, kam jeho rasa nemá právo vstupovat, trval několik vteřin, které se zdály věčností. Pak se Simon propadl do tmy, kde bylo jeho tělo bičováno proudy deště. Nad hlavou mu blesk stíhal blesk v takové podívané, že když vzhlédl, zůstal oslepený. Jaelithe ležela hned vedle něj. Přisunula se k němu, jejich tváře se ocitly blízko sebe.
Omývaly je proudy vody, hrnuly se jim po tvářích; měli pocit, jako kdyby leželi na dně rychle se rozvodňujícího potoka. Simon zalapal po dechu a zvedl se, Jaelithe táhl s sebou. Ta něco vykřikla, zůstalo to však pohlceno rachotem bouře. V záři blesku zahlédl Simon zbývající tělo, jak leží napříč, jako hráz, zatímco se přes ně řítí proudy vody. Natáhl se pro Aldis. Oči měla zavřené, hlava se jí bezvládně kývala. Simona napadlo, že možná zvedá mrtvé tělo; z toho koryta, rychle se plnícího vodou, ji však odnesl.
Stáli v údolí mezi vysokými stěnami a dolů se řítila záplava vody. Na její hladině poskakovaly předměty a prozrazovaly, že se blíží povodeň. Simon se probojoval ke stěně a pátral po výstupcích či římsách. Byly tam, avšak uskutečnit výstup i s Aldis byl úkol, který vyčerpal oba dva. Jakmile dosáhli vrcholu, ulehl vedle Jaelithe, zády proti dešti, hlavu si podložil rukou jako polštářem a přerývaně oddechoval.
Když se konečně vzepřel na rukou, aby se rozhlédl kolem, žádná z žen se nehýbala. Obloha byla temná a déšť nepolevoval. V nevelké vzdálenosti se rýsovala jakási masa slibující útočiště. Jemně třásl Jaelithe, dokud nezamrkala.
„Pojďme!“ Možná, že to slovo v běsnění bouře ani nezaslechla, potácivě se však zvedla na všechny čtyři, pak s jeho pomocí vstala. Dopravil ji do úkrytu a šel zpět pro Aldis.
Teprve když se vrátil, uvědomil si charakter jejich útulku. Nebyla to žádná skála ani jeskyně v rozsedlině, jakou použili k úkrytu na území Kolderu, ale budova. Světlo blesků odhalilo pouze prchavé pohledy na její trosky. Trosky, protože nad vzdáleným koncem místnosti, ve které stáli, byla částečně odtržena střecha a ve zdi zela ohromná průrva.
Ze se to muselo stát už dávno, bylo zřejmé z nepravidelně roztroušených chomáčů trávy, která zapustila kořeny v popraskané podlaze. A i přes svěžest větru nasyceného deštěm bylo celé místo prostoupeno pachem plísně.
Simon k té trhlině opatrně zamířil. Na podlaze ležely úlomky zdi, dvakrát klopýtl a téměř ztratil půdu pod nohama. Šlápl na něco, co pod jeho vahou zapraskalo a rozpadlo se, a pak ho oslnila záře blesku. Tápal rukama po zemi kolem sebe. Tkanina - něco shnilého, co se rozložilo na mazlavé hrudky. Otřel si ruce o trs trávy. Potom něco kovového - nějaká tyč. Simon ji sebral a vrátil se ke vchodu, kde, jak se zdálo, temnota bouře ustupovala, nebo si možná jeho oslněné oči začaly už na tmu zvykat.
Došel k závěru, že to, co držel, nemůže být nic jiného než zbraň. A do jisté míry se to podobalo pušce z jeho vlastního světa. Mělo to pažbu a hlaveň. Kov však byl lehčí než u jakékoli střelné zbraně, kterou znal.
Jaelithe položila Aldis ruku na čelo.

„Je mrtvá?“ zeptal se Simon.
„Ne, musela se udeřit do hlavy, když upadla. Tohle je svět, odkud přišli Kolderové?“ V jejím hlase nebyly žádné stopy strachu, pouze zájem.
„Vypadá to tak.“ Jednou věcí si však byl jist: nesmí se příliš vzdálit z tohoto místa, z místa, kde prošli branou Kolderů. Zabloudit by pravděpodobně znamenalo nikdy už se nevrátit.
„Zajímalo by mě, jestli je z této strany brána nějak označena.“ Jako obvykle, i teď šly Jaelitheiny myšlenky ve šlépějích jeho vlastních. „Musí mít nějaké vodítko, pokud budou chtít projít a zase se vrátit.“
Bouře pomalu slábla. Temnotu, která je obklopovala od okamžiku, kdy prošli branou, vystřídala šeď blížícího se úsvitu. Simon obhlížel terén s cílevědomou soustředěností průzkumníka. Tohle nebyla poušť, jaká ležela na opačné straně brány. Všude kolem viděl důkazy, že tato krajina byla kdysi hustě obydlenou zemí. To, co zprvu považoval za skalnaté pahorky na druhé straně zlomu, se ukázalo být prázdnými zdmi a troskami budov.
Připadalo mu to důvěrně známé. Něco podobného viděl před lety, když armády Spojenců postupovaly přes Německo a Francii. Kam až dohlédl, všechno bylo zničené válkou - nebo přinejmenším postižené nějakou mimořádnou katastrofou. A stalo se to už někdy v minulosti, neboť mezi troskami bujela vysoká vegetace, jako by samotná podstata těchto budov sloužila rostlinám a křoviskům za hnojivo.
Slunce se dosud neukázalo, světla však již bylo jako ve dne. A v něm Simon spatřil hluboké trhliny protínající ruiny tam, kde jako by země zůstala ztuhlá v černé lávě a vznášela se tam noční můra jeho vlastního světa. Atomová válka? Země zamořená radioaktivitou?
Při pozornějším zkoumání o tom však Simon zapochyboval. Atomová bomba by nezanechala stojící skelety budov na okrajích těchto jezer sraženiny, nezničila by půl konstrukce, aby zbytek zachovala jako rozervaný pomník. Musela to být jiná zbraň -
„Simone!“
Jaelitheino varovné zašeptání nepotřeboval. Toho pohybu za jednou zdí trosek si sám všiml. Něco živého, dostatečně velkého, aby to působilo impozantním dojmem, se pohybovalo k jejich útočišti. Možná se to plížilo za kořistí. Jaelithe sjela ruka k opasku, kde stále visel meč i nůž. Simon pohlédl na zbraň, kterou našel na podlaze.
Podoba s puškou, i přes celkovou lehkost, ho přiměla, aby se nad ní vážně zamyslel. Zmátl ho však úzký otvor v hlavni - byl příliš malý, aby jím prošly dokonce i jehlovité šipky estcarpských ručních zbraní. Jaký vůbec býval účel této štíhlé trubice? Simon ji podržel ve střelecké pozici. Neměla spoušť, bylo tam jen jakési ploché tlačítko. A aniž věřil, že to bude mít nějaký efekt, stiskl ho.
Křovisko, na které tu podivnou zbraň namířil, se začalo chvět, z listů se kutálely kapky deště. Celá rostlina se třásla, a to i poté, co Simon už jen přihlížel, neschopen uvěřit vlastním očím. Větve se ohnuly k zemi, výhonky uvadaly, listí se scvrkávalo, řapíky se viditelně kroutily. Když rostlina konečně znehybněla, zbyla z ní jen hromádka zvadlé, svrasklé hmoty. Zaslechl, jak Jaelithe zalapala po dechu. Nebylo slyšet žádný zvuk, vidět žádný paprsek - nic, jen výsledný efekt „výstřelu“.
„Simone! Něco se blíží -“ sykla Jaelithe s pohledem upřeným za seschlý keř.
Nic neviděl; ale cítil - a bylo to něco jiného. Pocit narůstajícího nebezpečí byl čím dál tím intenzivnější. Její ruka se dotkla paže, ve které stále držel onu zbraň.
„Buď připravený.“ S těmi slovy zazněl z jejího hrdla ještě jiný zvuk, tichý - žádná slova - jenom mumlání.
Je tam úkryt - tři místa, kde se skrýt. Ať už tam číhá cokoli, může to teď být v kterémkoli z nich - nebo ve všech.
Jaelitheino pobrukování sílilo. Již jednou byl svědkem, jak vyhnala Koldery z pasti, kterou sami nastražili; zkoušela i teď stejnou taktiku?
Varování v jeho nitru dosáhlo vrcholu. A pak -
Vyrazili ze všech tří úkrytů. Běželi naprosto potichu. Jeden zpoza zdi, druhý z hustého podrostu, třetí zpoza napůl zřícené budovy. Byli to lidé - nebo spíš, opravil se Simon, když vyběhli na volné prostranství - na pohled vypadali jako lidé. Cáry oblečení zčásti zakrývaly jejich těla, to však celkovému děsu, který vzbuzovali, pouze dodalo, než aby je to učinilo lidštějšími. Neboť tato těla byla vyzáblá, paže a nohy tvořily jen kosti potažené kůží bez masa a svalů. Hlavy, které bytosti nesly na tyčkovitých šíjích, byly lebky. Vypadalo to, jako kdyby ty ruiny nechaly své dávno mrtvé, aby se plížili za živými.
Simon rychle zvedl podivnou pušku a přejel jí přes blížící se trojici. Po několik hrůzyplných vteřin byl přesvědčen, že prvním výstřelem vyčerpal její neobvyklou munici, ať už ji tvořilo cokoli. Pak se stejně mlčky zastavili a vrávorali ještě jeden nebo dva kroky vpřed. Jejich těla se zmítala stejně jako předtím keř.
Ticho teď vystřídalo slabé, vysoké kvičení, nepodobné žádné lidské řeči. Škubali sebou a poskakovali, pak se zhroutili a zůstali nehybně ležet. Simona přemohl záchvat nevolnosti, který mu zaplavil ústa hořkou pachutí. Zaslechl, jak Jaelithe vykřikla. Objal ji kolem ramen a přitáhl k sobě, přitiskli se jeden k druhému.
„A je to -“
Hlas, který se ozval za jejich zády, vyděsil oba. Aldis, jednou rukou opřená o prasklou zeď, stála ve dveřích budovy. Úsměv na její tváři, když pohlédla na řadu dvojnásobně mrtvých, ještě vystupňoval Simonovu nevolnost. Odráželo se v něm potěšení z toho výjevu.
„Takže oni stále žijí - poslední obránci?“ Jaelithe ani Simonovi nevěnovala vůbec žádnou pozornost; jako kdyby neexistovali. „Nuže, jejich hlídka se blíží ke konci.“
Jaelithe se vymanila ze Simonova sevření. „Kdo to byl?“ zeptala se hlasem, který trval na odpovědi.
Aldis se nepohnula. Stále se usmívala a nepřestávala hledět na trojici mrtvých.
„Garnizóna - ti, kteří zůstali, aby hlídali poslední bariéru. Samozřejmě nevěděli, že to je jejich jediný úkol - hlavně vydržet, než Vedení dosáhne bezpečí. Věřili, ubozí hlupáci, že se jedná pouze o ústup za účelem přeskupení, které pak

umožní se pro ně vrátit. Vedení však mělo jiné problémy.“ Zasmála se. „Nicméně, pro Vedení to bude překvapení, neboť se zdá, že vydrželi déle, než se předpokládalo.“
Jak to všechno mohla vědět? Aldis přece nebyla rozená Kolderka. Po pravdě řečeno, nikdo nikdy žádnou ženu mezi Koldery neviděl. Z jakéhosi důvodu však Simon věřil, že se to odehrálo přesně, jak řekla. Jaelithe lehce pohnula rukou ve varovném gestu.
„Je jich víc -“
Ani teď nepotřeboval její upozornění. Pocit blízkosti nebezpečí nijak výrazně nezeslábl. V pruhu otevřeného terénu před nimi však žádný pohyb nezaregistroval. Tentokrát se Jaelithe nepokusila vyhnat je z úkrytů. Místo toho se obrátila a upřeně pozorovala kotlinu, ze které vyšplhali.
„Srocují se - ale ne proti nám -“
Od Aldis zazněl zvuk - nebyl to smích, ale chichotání daleko za hranicemi zdravého rozumu.
„Ach ano, oni čekají,“ souhlasila. „Už dlouho čekají, velmi dlouho. A teď přicházejí ti, kteří nás budou štvát - jenomže tu bude ještě jedna štvanice.“ A opět to chichotání, které bylo horší než jakýkoli výkřik bolesti či hrůzy.
To, co říkala, však šílené nebylo; dávalo to smysl. Kolderové zřejmě projdou branou, aby je chytili. A tihle - tihle tvorové -kteří zde zůstali, se shromažďují, aby se s nimi utkali. Ví vůbec Kolderové, co na ně čeká?
Simon se rychle rozhlédl po okraji srázu. Vyjít ven znamenalo stát se lovnou zvěří těch, kteří se tam přesunují, avšak jenom takto uvidí bránu v činnosti. A ten dotírající strach, kterého se nemohl zbavit už od okamžiku, kdy prošli branou, mu našeptával, že nedostanou příležitost se vrátit.
O kus dál stály masivně vyhlížející základy, původně zřejmě nesly nějakou mimořádnou stavbu, ze které teď zůstala jediná tyč, čnějící k obloze. S těmito základy za zády získají výhodnou pozici pro pozorování brány. S puškou v jedné ruce popadl Simon Aldis a táhl ji za sebou, Jaelithe je rychle následovala.
To, co Simon během bouře považoval za koryto potoka, se teď ukázalo jako zbytky dlážděné silnice napůl zasypané sutinami. Jejím prostředkem stále proudil potok.
Trochu vpravo od místa, kde se teď skrývali, ale dole na úrovni silnice, byly po obou stranách zlomu bloky ze zeleného kovu, vztyčené jako pilíře.
„Brána,“ konstatoval Simon.
„A její obránci,“ doplnila Jaelithe pošeptem.
Ty nyní bylo vidět, jak se pohybují podél příkopu. V rozporu se svým nelidským a nepozemským vzezřením připravovali léčku s rafinovaností inteligentních tvorů; nebo s tím, co se zrodilo z kdysi existující inteligence. Tu a tam zahlédl Simon zbraně stejné jako byla ta, kterou teď sám svíral v rukou.
„Už procházejí!“
Na kovových pilířích nedošlo k žádné změně, žádné známce toho, že brána je v provozu. Ti lidé se prostě náhle objevili, jako by se zhmotnili. Válečníci z řad posedlých se obezřetně rozvíjeli do rojnice a sunuli se podél zlomu. Ti, kteří vyčkávali v úkrytech, nereagovali. A řízení bojovníci Kolderu postupovali, aniž na ně kdokoli zaútočil. Už jich prošla celá kompanie a pohybovala se podél zlomu, kde nebylo jediné stopy po číhající záloze. Právě se objevil čumák jednoho z pásových vozidel, následován zbytkem těžkopádně se valícího masivního trupu. U řízení seděl jeden z posedlých, vedle něj agent Kolderu.
Všude kolem, zdola i z druhé strany zlomu, ucítil Simon to náhlé vzedmutí emoce - temné a tíživé.
„Nenávist -“ zašeptala Jaelithe. „Jak je nenávidí!“
„Nenávidí,“ napodobovala Aldis její tón. „Přesto čekají. Naučili se čekat, protože jenom to je udržovalo při životě.“
Jen tak z nicoty se vynořil další náklaďák. Pěší jednotky vetřelce mezitím značně pokročily po staré silnici. Toto druhé vozidlo neslo větší kabinu, jejíž vrcholek tvořila průsvitná kopule. A v ní seděli skuteční Kolderové, byli dva - jeden měl na hlavě kovovou čepičku.
Doutnající mrak emocí dosáhl takové intenzity, že Simon očekával, že se změní ve viditelnou mlhu. Avšak ti v záloze se stále nehýbali. Kolem teď netečně pochodovala menší skupina posedlých - pracovní síly pro případ nutnosti.
A pak - už nic.
„Teď!“
Zvuk, tišší než zadunění hromu, ale prosycený zvířecí nenávistí, která se proměnila v jeden z živlů, nemající nic společného s inteligencí či lidským chápáním. Běs, který se za celý dlouhý čas nahromadil, vzkypěl v akci. Posedlí se třásli, křečovitě sebou zmítali a padali. V kotlině nebylo dost místa, aby se vozidla mohla obrátit. Avšak auto s důstojníky Kolderu zařadilo zpátečku a začalo couvat, takže posedlí, kteří šli za ním, zemřeli rozdrcení pod jeho pásy. Vzápětí nato se jeho řidič zachvěl a začal sebou trhat. Sesul se v kabině mimo dohled, vozidlo však nepřestávalo couvat ve snaze ujet, třebaže jeho pohyb byl teď značně nejistý. Nakonec najelo na hromadu sutin a pomalu se naklonilo, zatímco pásy se marně zakusovaly, aby ho udržely ve vzpřímené poloze.
Kolder v kovové čepičce se nepohnul, dokonce i oči nechal zavřené. Možná právě jeho vůle udržovala vozidlo v chodu a dokonce chránila jeho i ostatní Koldery, neboť, jak se zdálo, žádný z nich nebyl útokem, který znamenal pro všechny kolem nich naprostou zkázu, nijak zasažen.
Jeho společník se rozhlížel ze strany na stranu a pozorně sledoval cestu. Na jeho bílé tváři však Simon nezpozoroval žádný výraz.
„Teď mají, co chtěli,“ zachichotala se opět Aldis. „Chytili vůdce, aby získali klíč k bráně.“
Kostlivci vyšli z úkrytů - lákadlo Kolderů je zbavilo vší opatrnosti. Hemžili se kolem vozidla a snažili se vyšplhat na kopulí zakončenou kabinu. Mnozí měli jen prázdné ruce.
Kňouravé výkřiky - a půlka sešlosti se zhroutila. Těla zčernala, končetiny se křečovitě zachvívaly. Vystřídali je však další a v ještě větším počtu, tentokrát však byli ostražitější. Pak přišla další skupina a přinesla řetěz opatřený smyčkou.

Tři pokusy a nakonec se zachytila kolem kopule. Pak se po ní rozběhly prskající plameny. Když ji stáhli a opět vyšplhali nahoru, k ničemu již nedošlo. Kopule se rozpadla a kořist byla bezmocná.
Jaelithe si zakryla oči. Viděla už, jak vypadá drancování měst i věci, které se děly v Karstenu, když byl nad původní rasou vyhlášen rozsudek smrti. Tohle však bylo něco, na co se prostě dívat nemohla.
„Jenom jeden -“ blábolila Aldis, „musí být zachráněn kvůli klíči - oni musí mít ten klíč!“
Kolder v kovové čepičce visel bezvládně mezi svými přemožiteli, oči stále zavřené. Kostlivci se seřadili podél zlomu za zajatcem a těmi, kdo ho nesli, jako groteskní armáda démonů. Tu a tam se vyskytovaly ony „pušky“, ostatní se však vyzbrojili zbraněmi posedlých. Jejich nenávist byla stále živá a žhnoucí. A potom vysoko vyzdvihli Koldera. A v čele s ním se dali na pochod, jako kdyby jejich společný úmysl oživil dávno zapomenutý dril - směrem k bráně.
Jakmile první z nich stanul mezi pilíři a zmizel, Simon se pohnul. Nejdříve Kolderové - potom tihle - jaké zlo bude puštěno ze řetězu ve světě, který začal považovat za svůj vlastní?
„Ano, je to tak!“ vykřikla Jaelithe. „Nejdřív vítr, pak vichr - a teď musíme čelit bouři!“

18
Kolderové v obležení

Kolem zlomu zůstali pouze mrtví. Onen pocit cizí přítomnosti doprovodil hrůznou armádu bránou. Kolik jich bylo? Padesát? Sto? Simon je nepočítal, věřil však, že jich nebylo víc než sto. A co zmůže taková troška proti síle skryté tam na druhé straně? Tentokrát to nebude žádné přepadení ze zálohy.
Tak jako tak by teď měli být Kolderové příliš zaneprázdněni, než aby mysleli na uprchlíky. Byl pravý čas se vrátit a postavit se jim v plné síle. „Jdeme zpátky -“
Aldis propukla v další ze svých děsivých, chichotavých smíchů. Odplížila se od nich a teď se pohybovala u okraje zlomu. Stále se ohlížela přes rameno, na rtech prohnaný úšklebek. Téměř se začínala podobat kostnatým obyvatelům této země. Poslední stopy bývalé krásy s konečnou platností zmizely.
„Jak půjdete?“ zavolala na ně. „Dveřmi bez klíče, dveřmi, které nemůžete vyrazit. No, jak půjdete, statečný válečníku a mocná čarodějko?“
Běžela, kličkovala a rychle se vzdalovala do pouště sutin a trosek.
„Za ní!“ vyskočila Jaelithe vedle Simona. „Nevidíš? Ten talisman - je to klíč - pro ni - i pro nás!“
Jestli je to tak - Simon se rozběhl. Přestože se jeho nová puška nosila dobře, změnila se v nepříjemné břemeno, když se řítili křovisky. Z ruky ji však nepustil. I přes závoj vegetace, rostoucí na sutinách budov, zůstávaly trosky impozantní. Tohle místo bývalo když ne městem, pak pevností nebo osadou pozoruhodných rozměrů. A možnosti úkrytu mezi polozbořenými zdmi byly nesčíslné. Když Simon s Jaelithe vběhli na otevřené prostranství, Simon ji zarazil napřaženou paží.
„Kudy?“ zeptal se rázně a viděl, jak se Jaelithe rozhlíží kolem sebe a něco jí začíná docházet. „Může být na dosah ruky, nebo někde daleko, ale kde?“ Uvědomil si beznadějnost jejich bezmyšlenkovitého pronásledování. Tato změť trosek byla jako dělaná pro hru na schovávanou.
Jaelithe zvedla ruce a dlaněmi ve tvaru mističek si přikryla oči. Stála nehybně, její dech se utišil. Simon si nebyl jistý, co se chystá udělat, s důvěrou však čekal. Částečně se otočila kolem své osy, spustila ruce a ukázala.
„Tudy!“
„Jak-?“
„Jak to můžu vědět? Něco tam schází- cítím bariéru Kolderů - a ona nosí jejich talisman.“
Slabé vodítko - v této zemi může být víc pozůstatků po Kolderech. Bylo však jediné, které měli. Simon přikývl a přijal její rozhodnutí. Byla to křivolaká cestička, po které se vydali, a mířila k mase trosek, pryč od kotliny. Simon značil zpáteční cestu novou zbraní v porostu a kamení. Litoval však času, který je tato honička stála.
Přišli k rozsáhlé dlážděné ploše ohraničené budovami v lepším stavu než ty blíže ke zlomu. Tyto stavby byly na pohled jiné - postrádaly onen dojem uzavřenosti a izolace pevností Kolderů, zčásti si však podržely chladnou strnulost jejich slohu. Půvab a krása, tak jak je znal jeho svět a jak byly vlastní lidu Jaelithe, byly naprosto cizí mozkům, které vymyslely a vybudovaly to, co bylo zde. A každá ze staveb mohla poskytnout Aldis nemálo úkrytů.
„Kudy?“ zeptal se Simon.
Jaelithe položila ruku na nízkou zídku, která ten otevřený prostor lemovala. Dýchala rychle a pod očima měla zřetelné stíny únavy. Při bouři se dosyta napili dešťové vody, byli však již příliš dlouho bez jídla. Simon měl obavy, že tohle tempo žádný z nich už dlouho nevydrží. A teď Jaelithe pomalu zavrtěla hlavou.
„Já... nevím. Ztratilo se to -“ Její zrychlený dech neměl daleko ke vzlykům. Simon ji vzal za ruku a přivinul k sobě a ona se ochotně podvolila, jako by byla vděčná za jeho sílu a dotyk, ve kterých našla útěchu.
„Poslyš,“ promluvil tiše, „myslíš, že bys ji dokázala vypudit zpěvem jako ty, co na nás číhali?“
„Musíme. Prostě musíme!“ V jejím zastřeném šepotu zaslechl nádech hysterie.
„A my to dokážeme! Vzpomeň si na Kars - tehdy bylo třeba změnit podoby a ty jsi řekla, že si ode mne vezmeš to, co potřebuješ, aby ten proces proběhl rychle. Teď to bude totéž: vezmi si ode mne, co potřebuješ.“
Aniž se uvolnila z jeho náručí, otočila se tak, aby hleděla dopředu. Jejich prsty se křečovitě propletly ve stisku, který s její potřebou jeho podpory sílil. A znovu začala zpívat tu píseň, která začala jako broukání a postupně nabývala na hlasitosti. A jako tehdy v Karsu, Simon opět ucítil, jak z něj uniká ten proud, jak mu protéká pažemi a z jeho rukou se přelévá do jejích, jak z něj odplavuje sílu, takže musel použít železnou vůli, aby zůstal nehybně stát.
Celý okolní svět splynul s tou písní, takže již neviděl jednotvárnou šeď kamení ani ostrůvky rozrůstající se vegetace - nic než stříbřitý lesk ve svém nitru a zároveň i vně a v jednom nekonečném okamžiku. Neexistoval ani čas; byl jenom zpěv a nic jiného.

Pak ten rytmus, který tepal v jeho žilách, odumřel a on opět spatřil opuštěné město. Zahlédl pohyb, tam, ve stínech. Opustila úkryt a plazila se... Aldis se plazila na volné prostranství. Ani se nesnažila postavit se na nohy, místo toho se zhroutila a zůstala nehybně ležet. Jaelithe se vymanila ze Simonova sevření.
„Je mrtvá -“
Simon spěchal k ležícímu tělu, aby ho obrátil. Krev. Měl jí potřísněné ruce a ještě víc jí unikalo, mnohem víc. Sinalý obličej byl netknutý, pod ním však zela krvácející rána.
A roztržená tkáň splývala v jedno s roztrženou róbou v místě, kde nosívala talisman Kolderů. Jaelithe vykřikla. Simon však uchopil odřenou ruku, tu, která byla ve smrti zaťatá v pěst, aby nepřestala chránit to nejcennější. Potýkal se se ztuhlými prsty, až uvolnil to, co do posledních okamžiků života a zdravého rozumu svíraly. Ať už se cokoli snažilo vyrvat Aldis ten vynález Kolderů, nepochodilo. Přišla v té bitvě o život, nikoli však o to, o co bojovala. Simon sevřel v ruce talisman.
„Pojďme.“ Simon vstal a očima přejížděl po oknech a dveřích, po jakékoli známce toho nebo těch, které tam Aldis potkala.
Jaelithe se sehnula a přes nehybné tělo přetáhla záhyb potrhané róby, aby zakryla zpustošený obličej a ránu na prsou. Pak nad ním udělala jakési znamení.
Zpátky se vraceli nejrychlejším tempem, jakého byli schopni. Simon se stále ohlížel, neschopen uvěřit, že nejsou stopováni tím, co zabilo Aldis. Vyvolalo snad ten útok samotné vlastnictví toho talismanu? Věřil, že ano, a že stejný osud může být předurčen i jim.
Na rozbité cestě ležely mrtvoly posedlých. Nenašli žádné známky, že by tudy od okamžiku, kdy místo před několika hodinami opustili, někdo prošel. Pouze stíny se prodloužily, známky blížící se jasné noci.
Slezli dolů a stanuli na popraskaném povrchu silnice, kde se vzpříčil vrak pásového vozidla. Poblíž vyznačovaly pilíře bránu a jejich zeleň budila ve světle soumraku dojem temných šmouh. Simon zvedl dlaň s talismanem Kolderů a Jaelithe mu položila ruce na ramena, takto spojeni se blížili k bráně.
Dovolí jim talisman projít? Při předchozí cestě byli tři. A ta armáda kostlivců potřebovala Koldera, aby se dostala na druhou stranu. Simon pokračoval v cestě.
Nevěděl, co má očekávat, když však předmět v jeho ruce začal stále více chladnout, nijak ho to nepřekvapilo - připomínalo mu to neviditelnou bariéru Kolderů. Aldis ovšem pokrevní Kolderkou nebyla a jí talisman umožnil projít.
Další krok a oba se ocitli mezi pilíři. A opět ten trýznivý pocit, tak nepřátelský lidské rase, že jsou vrháni do prázdnoty - a pak se ocitli na druhé straně. Simon zavrávoral a padl na všechny čtyři na skálu, ještě teplou po parném dni, Jaelithe vedle něj. Soumrak ještě nepokročil natolik, aby skryl to, co teď leželo před nimi. Odehrála se tu bitva. A ne tak úplně ve stylu, jakým se odehrála na druhé straně brány. Skála nebyla rozpálená pouze od slunce. Křížem krážem celou plání kolem brány se táhly černé pruhy spálené země a ležely tu...
Simon se vrávoravě postavil na nohy, a pak se sehnul, aby pomohl Jaelithe. Vpředu se nic nehýbalo, místo bylo určeno mrtvým. To, co se právě chystal udělat, byla možná nesprávná věc, v jeho očích to však byl jediný způsob, jak dosáhnout osvobození tohoto světa od Kolderů a všeho, co na tento svět zavlekli.
Zvedl tu zvláštní pušku a energii, která v ní byla ukrytá, vyslal do základny bližšího z obou pilířů brány. Na krátký okamžik si v tom pološeru pomyslel, že je buďto vyčerpaný zdroj, nebo že na tu konstrukci nemá žádný efekt. Pak se objevilo světélkování, šplhalo z bodu, kam nasměroval výstřel, vzhůru podél celé strany, přeběhlo na vodorovnou příčku brány a dolů po protějším pilíři. Světélkování přešlo v jiskření, vzduchem začaly poletovat drobné prachové částečky.
Simon vykřikl a upustil zbraň. Ruka - jeho ruka!
Talisman Kolderu, který stále pevně svíral i v okamžiku, kdy vystřelil či vyslal ten paprsek, mu vypadl z ruky. Měl úplně zčernalou pokožku! Talisman se odkutálel doprostřed mezi pilíře, zajiskřil a v záblesku zeleného ohně se rozpadl v nicotu. Zmizela však i brána a oba hleděli do pustiny.
Spolu pak klopýtali směrem, kde předtím ležel tábor Kolderů a kde stále zůstávala změť jejich strojů a kolem nich to, co si žádný z nich nepřál vidět příliš zřetelně; byli vděční, že stín homole zredukoval světlo na pološero. Náhle Simon zavrávoral a klesl k zemi vedle jednoho z pásových vozidel, ruku přitisknutou k tělu, podobně jako Aldis tiskla k sobě talisman. Uvědomoval si pouze bolest, bolest smíšenou s narůstající slabostí, takže nedokázal jasně přemýšlet, bolest za hranicí snesitelnosti. Nadechl se, a ještě jednou a ještě -
Potom bolest již nebyla tak intenzivní, anebo si na ni zvykl, jako si člověk nakonec zvykne na každé utrpení, které přetrvává. Ucítil v ústech vodu, pak mu někdo vložil mezi rty jakousi pevnou hmotu a nutil ho jíst. Jak dlouho zůstal odloučený na tom místě čiré bolesti? Simon nevěděl. Teď se mu však v hlavě postupně vyjasňovalo a on poznal, že je tma a téměř takové chladno, jak horký byl den. Poznal, že má hlavu položenou na Jaelitheině koleni a že se ho snaží probudit hlasem, který byl zpočátku jen vzdáleným mumláním, teď však její slova dostávala smysl.
„...blíží. Tady zůstat nemůžeme -“
Bylo to tak příjemné, jen tak ležet, zatímco se ďábelská muka v jeho ruce zmírnila na tupou bolest. Simon se pokusil pohnout prsty a zjistil, že je má převázané.
Naštěstí, pomyslel si v polospánku, je to levá ruka.
„Simone, prosím tě!“ Byla to víc než prosba - napůl rozkaz. Ucítil Jaelitheiny ruce na tváři, jemně mu pohybovala hlavou nahoru a dolů. Pak mu její paže vklouzla pod šíji a snažila se ho zvednout. Simon zaprotestoval.
„Musíme jít!“ Sklonila se k němu. „Prosím, Simone - něco se sem blíží!“
Vědomí bylo vmžiku zpět, posadil se. Jezero stínů, které viděl, než se zhroutil, teď bylo černé jako inkoust, masa hory pohltila veškeré světlo. Vyškrábal se na nohy a opřel o náklaďák, varování své ženy nijak nezlehčoval. Na chvilku hýčkal nápad použít ten stroj, pak si uvědomil, že by nezvládl řízení. Jakmile byl jednou na nohou, Simon shledal, že na

tom není tak špatně, jak si napoprvé myslel. Vykročil spolu s Jaelithe; klopýtali přes koleje vyježdění nákladáky.
„Kdo přichází? Kolderové?“
„To nemyslím -“
„Ti druzí?“
„Možná. Ty to necítíš?“
Avšak pokud se nocí pohybovalo něco, co měl Simon cítit, zůstávalo to pro něj tajemstvím a také to Jaelithe řekl. A pak, poprvé po mnoha hodinách, si vzpomněl na ty, které tu nechali, když zahájili tohle podivné dobrodružství. „A co Loyse a Sulcarové?“
„Snažila jsem se k nim proniknout. Jsou tady ale nové nespoutané sily, Simone, věci pro mě neznámé. Nemůžu proniknout bariérou a najednou - je pryč! Jen aby se okamžitě objevila někde jinde. Myslím, že Kolder bojuje o vlastní život, že tato rasa používá veškeré zbraně, které má po ruce - materiální i takové, o jakých nemáme nejmenší představu. A to, co se vynořilo z divočiny tam na druhé straně brány, je stále naživu a nenávidí. A pokud se nemáme do této bitvy zaplést, musíme zůstat opodál. Kolder bojuje proti tomu, co je taky Kolderem, nebo z čeho se Kolder zrodil, a tohle není válka, s jakou se náš svět kdy setkal.“
Zatímco pokračovali v cestě, vracela se Simonovi postupně síla. Když byl v bezvědomí, vyplenila Jaelithe tábor - hledala zásoby potravin; tiše mu to pověděla a on cítil její hrůzu z toho, co při tom pátrání spatřila. Opět ji k sobě přivinul, objal ji kolem ramen a na těch několik okamžiků, kdy spolu takhle kráčeli, jedno tělo, jedna mysl, se cítil zase spokojený.
Obcházeli masu homole, aby se dostali na místo, kde nechali Loyse se Sulcary, když náhle Simon prudce strhl Jaelithe stranou. Po úbočí skalního útvaru se na ně s rachotem řítil kámen. Svou podivnou pušku zahodil u brány, stále však měl nůž, který mu dala Jaelithe. A zatímco teď naslouchal, svíral ho ve zdravé ruce, připravený k akci.
„Sul -“ nebyl to válečný pokřik, ale šepot ve tmě.
„Sul!“ odpověděl Simon.
Po svahu se rozběhly další kameny, pak dolů sklouzla postava s mrštností člověka zvyklého pohybovat se v lanoví lodi.
„Sigrod,“ identifikoval sám sebe. „Viděli jsme, jak jste se tam najednou z ničeho nic objevili, pane. Ale neodvážili jsme se k vám připojit, v těchto horách jsou démoni, kteří zničí všechno, co se hýbe. Ynglin našel pro paní Loyse bezpečný úkryt a já jsem přišel, abych vás tam odvedl.“
„Co se tu dělo?“
Sigrod se zasmál. „Spíš co všechno se nedělo, pane! Kolderové se nahrnuli do té brány a v tu ránu byli pryč, jako kdyby použili nějaké kouzlo pro zmizení přímo před mýma očima! A pak - no ano, jako by na nás padla Noc Démonů. Ven začali vycházet ty druhý, pochodovali jako armáda mrtvých, vstalých z hrobů, aby pozvedli meče za věc stejně mrtvou jako oni sami! Vrhli se na tábor Kolderů a - přísahám při vlnách samotného Aspera, že to, co říkám, není nic než pravda - pohlédli na člověka a ten se scvrkl a zemřel, jako kdyby ho zasáhl žár nebo mrazivý vichr.
Čarodějnictví, paní, ale takové, s jakým jsem se v Estcarpu ještě nesetkal.
Přehnali se přes tábor, jako kdyby ty uvnitř neměli ani sílu tasit meč či vystřelit jedinou šipku. Pak udeřilo to světlo, které po nás pátralo, když jsme opustili pobřeží, a spalovalo a škvařilo a většinu těch démonů vrátilo prachu země. Ostatní však šli dál a nesli s sebou jednoho Koldera a mířili při tom k moři. Od té chvíle se tím směrem dějou divný věci. Tady z toho vršku jsem viděl na moře. Vaší výzvy bylo uposlechnuto, paní - jsou vidět plachty!“
Simon se opět projevil jako polní velitel. „A pokud flotila vpluje přímo do toho ohně -“ V jeho slovech zazněly obavy. Je třeba je varovat - jak to ale provedou? Oslabí Kolderové, teď, když jsou obléháni ve vlastní pevnosti, obranný systém použitím toho vražedného světla proti novému nepříteli, přicházejícímu z moře, v bitvě tří stran? A pokud jde o ty kostlivce? Bude pro ně nějaký rozdíl v tom, jestli se vrhnou proti Kolderům nebo se postaví novému nepříteli? Musí se dozvědět víc o tom, co se děje.
Když se ve skalní jeskyni setkali s Ynglinem a Loyse, zasedli k válečné poradě.
„Existuje možnost, jak dosáhnout pobřeží bez příliš velké námahy,“ konstatoval Ynglin, „a pokud jde o mě, já se cítím bezpečnější s vodou na dosah. Tahle země je přímo ideální pro pořádání štvanic, které přejou jak lovcům, tak jejich kořisti. Světelný paprsek zůstává teď po nějakou dobu v klidu. A těch pochodujících kostrounů jsme viděli taky jenom pár, jak se kradou kolem. Plíží se, jako by čenichali nějakou stopu, neprojevují zrovna strach zlomených mužů, kteří prchají před silným nepřítelem.“
„Zřejmě mají Koldery obklíčené v pevnosti,“ domýšlel se Simon. „Pokud je tomu tak - vydat se k moři by nás mohlo zavést přímo jim do rukou.“ Snažil se přemýšlet. Ta flotila na otevřeném moři - nikdo nikdy netvrdil, že Sulcarové jsou hlupáci. Nevrhnou se neuváženě po hlavě přímo do doupěte Kolderů, když sami velmi dobře znají povahu nepřítele i pasti, které jim mohou ležet v cestě. Avšak tohle byla dobrá příležitost, která, pokud bude správně využita, může to zlo jednou provždy vykořenit.
Nevěřil, že se jim podaří nahonem postavit další bránu, zvláště teď ne, když jsou ohrožováni bytostmi z jejich vlastní minulosti. Cesta zpátky je tedy pro ně uzavřena. Takže obléhání. Dohady však nestačí; musí vědět víc a to znamená prohlédnout si místo současné aktivity - tedy pobřeží a pevnost Kolderu.
„Průzkumníka,“ začal, když ho Jaelithe přerušila.
„Musíme jít všichni společně. Kromě toho, moře je pro nás řešení.“
Byla to její myšlenka - nebo jeho? Moře může být pro ně řešením. Poskytne jim šanci nejen komunikovat s flotilou, ale zároveň sledovat Koldery. Simon souhlasil.
Vydali se po cestě, kterou Sulcarové vyznačili během doby, kdy se s Loyse skrývali. Byla to zvrásněná, křivolaká cesta a za soumraku dvojnásob nebezpečná. Avšak noc ještě nezahalila krajinu do naprosté temnoty a oni už pochodovali

nejrychlejším tempem, jakého byli schopni. Sulcarové prohledali tábor ještě dřív, než Simon a Jaelithe prošli branou zpět, a zásoby, které ukořistili, jakkoli skrovné, jim teď navrátily sílu a energii.
Simon využil několika oddechových přestávek k tomu, aby vyšplhal na vyvýšené místo a pokusil se zahlédnout flotilu. Při druhém nezdaru se k tomu vyjádřil a Sigrod se uchechtl.
„Jasně, obeplouvají pobřeží. Je to trik, který nám vždycky posloužil dobře. Rozdělili flotilu na dvě části, zadobokem k sobě. Jedna míří na sever, druhá na jih a pátrají po místě přistání."
Simon se rozzářil. O námořní taktice nevěděl téměř nic a znalost válečných metod Sulcarů měl omezenu na službu v pozemních silách. Tato informace však bude užitečná. I kdyby se z těchto dvou částí podařilo kontaktovat jenom jednu... Začal se obou námořníků vyptávat. Zřejmě se jim nepodaří spojit se s těmi, kteří teď pluli na sever, avšak jižní polovina flotily mířila přímo k nim a nabízela se ideální možnost dát jí signál ze břehu. Ynglin se nabídl, že se o to pokusí.
Simon pak pokračoval v cestě - jeho cílem byla pevnost.

19
Vítězný meč

„Abyste je odtamtud vyšťoural ven, pane, na to budete potřebovat víc než jen flotilu. Takové zdi nezrušíte tím, že si to budete přát." Sigrod ležel na břiše na vrcholku skály po boku Simona a pozoroval zapečetěnou záhadu pevnosti Kolderu.
Dole pod nimi byl pohyb. Ti, kteří prošli branou, se shromáždili před těmito zdmi, které se nedaly zlézt, ani jimi proniknout, zjevně ochotní čekat. Avšak pokud šlo o obléhání, napadlo Simona, všechny výhody byly na straně Kolderu. Síly vně hradeb neměly žádné zásoby a tato země byla naprostou pustinou. Možná věřili, že se vždycky mohou stáhnout bránou zpět. Jak dlouho to asi potrvá, než zjistí, že už neexistuje?
Zrušit zdi přáním - tento komentář v Simonově mysli setrvával. Když se nad tím zamyslí, od okamžiku, kdy se tady ocitl, viděl pouze čtyři skutečné Koldery - dva v pevnosti a dva, kteří tvořili posádku toho přepadeného pásového vozidla. A dva už byli mrtví. Pokud jde o ostatní, věřil, že ten v čepičce, se kterým se utkal na dálku v souboji vůlí, zatímco stál na pobřeží, možná poslouží účelu, který mu začal teprve docházet. Pokud ovšem ještě žil. Avšak - bude možné k němu proniknout a jak účinný takový kontakt bude? Simon naznačil návrat na místo, kde zanechali Loyse s Jaelithe. Poslouchali ho, zatímco on spíše přemýšlel nahlas, než že by předkládal nějaký konkrétní plán.
„Tihleti s čepičkami - ti řídí ostatní?" zeptal se Sigrod.
„Přinejmenším vydávají rozkazy a řídí většinu zařízení, tím jsem si naprosto jistý. Ti cizinci si jednoho z nich vzali s sebou; použili ho, aby se dostali branou."
„Do pevnosti je však nedostal," zdůraznila Jaelithe, „jinak by nestáli tam před těmi zdmi."
„Třeba ho zabili při útoku na tábor," napadlo Loyse.
„A ten další, ten se kterým jsi se střetl," pokračovala Jaelithe, „myslíš, že se ti podaří k němu vůlí proniknout a přimět ho k poslušnosti?"
„Nám by se to mohlo podařit," opravil ji Simon.
„Aby otevřel dveře těm démonům?" zeptal se Sigrod. „Ale když je necháme, aby se dostali dovnitř, skořápka ořechu zůstane neporušená. I oni bývali Koldery, nemám pravdu, pane? Takže my tím jenom vyměníme jedny Koldery za druhé."
„Ano," připustil Simon pravdivost poznámky. „Proto taky doufáme, že se Ynglinovi podaří přivést nám posily. Zatím budeme vyčkávat."
Simon došel k závěru, že většina válčení s Kolderem byla založena na čekání. A čekání byla nejnudnější se všech povinností válečníka - válka byla samé „spěchej a čekej". Převalil se na záda a hleděl do tmy zatažené noční oblohy.
„Vezmu si první hlídku, pane," řekl Sigrod a vydal se opět po svahu nahoru. Simon zavrčel na souhlas, stále ještě zaneprázdněn problémem, který před nimi ležel, nervózní, protože - tak jako všechno ostatní, od chvíle, kdy před mnoha týdny opustil Jižní pevnost - všechno záviselo na náhodě. Dokáže člověk ovlivnit štěstí či smůlu? Myšlenky odbočily. Byly snad staré příběhy o čarodějnictví z jeho vlastního světa pravdivé do té míry, že člověk mohl seslat na nepřítele neštěstí, jako kdyby střílel šipkou?
Ucítil na čele letmý dotyk ruky, něžnými pohyby mu pročesávala potem zvlhlé vlasy přilepené na kůži.
„Simon." Pokaždé jako by jeho jméno zazpívala, intimní krok jednoho člověka v ústrety druhému. „Simon -" Nic víc, jen jeho jméno.
Natáhl se a zdravými prsty tu hladící ruku zachytil, přitáhl si ji ke tváři a pak k suchým rtům. Nepotřebovali žádná slova. Jejich láska byla vždycky nevyslovená, ale, jak byl Simon přesvědčen, ve své nevyjádřitelnosti o to hlubší. A právě teď mezi nimi zmizela poslední stopa oné bariéry. Věděl, že Jaelithe má občasné chvíle mlčenlivosti a uzavřenosti, že to však na jejím vztahu k němu vůbec nic nemění. Byly součástí její bytosti a tak je taky musel přijmout. Nikdo nemůže být nepřetržitě přítomen v myšlenkách a emocích druhého. I v něm jsou oblasti, které pro ni zůstávají uzavřeny. Avšak přijmout bez váhání to, co mu skutečně dává a na oplátku nabídnout, ze svobodného rozhodnutí a bez žárlivosti, vše, co sám má - na tom bylo založeno jejich manželství.
„Odpočiň si."
Ruka opustila jeho rty a konejšivě se vrátila na čelo. Simon věděl, že se jejich myšlenky sjednotily v bezeslovné komunikaci. Zavřel oči a odevzdal se spánku.
Před nimi se rozprostírala pevnost Kolderů, uzavřená jako bývalo Yle, a odtud z výšky také viděli, jak je obklopená armádou kostlivců. Během noci se nic nezměnilo.
„Ten ohnivý bič už znovu nepoužili," konstatoval Sigrod.

„Možná se tak blízko hradeb neodvážili," odpověděl Simon.
„Nebo je vyčerpaný zdroj."
„Na to nemůžeme spoléhat."
„Ztratili hodně posedlých. Zřejmě příliš mnoho, než aby se pokusili o protiútok. Jak dlouho, myslíte, že tu budou takhle trčet?"
Simon pokrčil rameny. Dají se vůbec Kolderové posuzovat podle normálních měřítek? Klidně mohou být schopni obejít se bez jídla a vody a zarytě dřepět u bran nepřítele celé dny, možná týdny -
„Simone?"
Otočil se a pohledem se setkal s pohledem Jaelithe. Oči jí zářily, ve tváři měla dychtivý výraz.
„Zpráva, Simone! Přicházejí posily!"
Pohlédl na moře, v zálivu však nebyla jediná loď, na horizontu jediná plachta. Sklouzl do dolíku za pozorovacím stanovištěm.
Jaelithe hleděla k jihu, hlavu vzpřímenou. Loyse ji pozorovala, jako by byla plamínkem naděje.
„Sigrode!"
„Ano, pane?"
„Vyrazíte k jihu a spojíte se s těmi, co přicházejí. Ať projdou vnitrozemím a přijdou k nám odzadu -" Simon doplnil své pokyny gesty.
„Jistě!" odpověděl Sulcar a zmizel mezi skalisky.
Loyse zatáhla Jaelithe za rukáv drátěné košile.
„Koris?" vyslovily mlčky její rty.
Když Jaelithe odpovídala, usadil se jí na tváři náznak úsměvu.
„To říct nedokážu, sestřičko. To, že se Korisova sekera bude za tebe bít - tak jako se bila dosud - to je pravda. Jestli to však bude tady, to nemohu říct."
A opět čekání. Usrkávali vodu z nádoby uzmuté z pásového vozidla a dělili se o jakýsi suchý prášek, který byl jakýmsi jídlem. I ten pocházel z tábora Kolderů. A zatímco slunce po obloze stoupalo, stále čekali.
Slunce se však potýkalo s mraky, a tak palčivá záře do jejich prohlubně nepronikla, aby je tam trýznila. A než nastalo poledne, zmizelo úplně. Simon setrvával na pozorovacím stanovišti na útesu, žádné změny dole však nezaznamenal. Pevnost Kolderu zůstávala nepřístupná, útočníci vyčkávali s nadlidskou či nelidskou trpělivostí ve vlastních úkrytech.
Krátce po poledni se mezi skalisky objevil Sigrod v čele družiny válečníků. Většinu tvořili Sulcarové, zvyklí na pobřežní nájezdy, byly však také mezi nimi rozptýleny přílby ve tvaru hlav dravých ptáků, prozrazující Sokolníky, a jeden oddíl mužů s ostře řezanými rysy v temných tvářích, který rychle zamířil k Simonovi; bylo to tvrdé jádro jeho hraničářů.
„Pane!" Ingvald zdvihl jílec meče k pozdravu. Pak se rozhlédl kolem sebe po rozeklaném, nerovném terénu. „Tato krajina bude v boji naším spojencem."
„Doufejme," odpověděl Simon.
Zasedli k válečné poradě - čtyři sulcarští kapitáni s nejlepšími muži svých jednotek, vybraní hraničáři a Sokolníci, tak vzdálení vlastním horám, v této zemi a mezi jejími vrcholky však jako doma. Simon jim předložil jediný plán, který, podle jeho mínění, dokáže otevřít pevnost Kolderu.
„A toho je možno dosáhnout?" zeptal se kapitán Stymir tónem, ve kterém nezaznívalo příliš mnoho pochyb. Sulcarům byly schopnosti čarodějek z Estcarpu dobře známy. Pouze Sokolníci se drželi od magie dál - vyhýbali se totiž ženám a veškerým silám, kterými ženy vládly, a k těmto zbraním chovali spíše směs nedůvěry a strachu.
„Nezbývá, než se pokusit," odpověděl Simon. Pohlédl na Jaelithe a ta téměř neznatelně přikývla.
Z řad mužů stojících opodál se oddělila postava, která právě dorazila. Tak jako ostatní kolem, i ona byla v drátěné košili a přílbě, současně však měla šedý kabátec Estcarpu a nad ním spočíval kalný drahokam čarodějek.
Protlačila se do středu, upřeně pohlédla na Simona a pak na Jaelithe, kterou studovala déle.
„Věříte, že tohle dokážete?" zeptala se a Simon v té otázce zaslechl náznak výsměchu.
„Tohle dokážeme!" zazvonila odpověď Jaelithe, jako by to byl slib. „V posledních dnech jsme dokázali ještě mnoho jiného, sestro."
Na tváři čarodějky se objevil stín. Zjevně se jí nelíbilo, že Jaelithe použila oslovení symbolizující pokrevní příbuznost a rovnost. Byla však ochotná čekat, čekat na jejich neúspěch, napadlo Simona. A její postoj probudil i v něm stejný vzdor, třebaže pravděpodobně ne tak intenzivní, jaký čišel z Jaelitheina tónu. A snad to byl tento vzdor, který ještě dodal sílu jeho následujícímu pokusu.
V paměti si vybavil obraz oné místnosti v pevnosti - obraz obou Kolderů, kterým tam stál tváří v tvář. Potom svou představu zúžil na toho v kovové čepičce. Jeho vůle se stala hmotou stejně hmatatelnou a smrtící jako šipka či čepel meče.
Pak se natáhla - pátrala - a našla! Jeho první obavy se ukázaly zbytečnými, muž v čepičce žil. Ano, žil, avšak to, co bývalo jeho nitrem, bylo prázdné - mrtvé. Prázdný prostor mohou pro tentokrát zaplnit - jistým záměrem! Simonova vůle vstoupila a za ní proudila mohutná síla, sytila se, narůstala a spolupracovala s jeho - Jaelithe!
Simon přestal vnímat přítomnost skal i čekajících mužů, pohrdlivý výraz na tváři čarodějky a dokonce i Jaelithe, s výjimkou té rostoucí síly, která byla zároveň částí jeho samého. Jeho vůle zaplavila prázdnotu Koldera a proměnila ho celého v jejich nástroj - stejně posedlý, jako bývali otroci, které on a jeho lidé odvezli z Gormu, Karstenu, Sulcaru a všech ostatních zemí tohoto světa, které se snažili ovládnout.
A teď se onen Kolder pohyboval někde v prostoru pevnosti a plnil příkazy, které mu předávali. Hned první úkol byl velice prostý: Otevřít zavřené. Vpustit zkázu dovnitř. A protože již nebyl Kolderem, ale posedlým, uposlechl.
Simon zahlédl nejasné důkazy této poslušnosti - chodby a místnosti, jednou člověka, který se snažil vzepřít a vzápětí

zemřel. Pokaždé však poslušnost.
Pak přišel závěrečný krok, obraz panelu s mnoha ovládacími prvky ozářený řadou světel. A Kolderovy prsty tiskly tlačítka, pohybovaly páčkami. Pod jeho zákroky obrana pevnosti zakolísala, pak se zhroutila.
Okamžitě následovala temnota a nicota - sevřen v ledové hrůze, Simon před tou prázdnotou ucouvl. Byl zase venku pod kupícími se oblaky, v rukou pevně tiskl ruce Jaelithe a oba si vzájemně hleděli do široce rozevřených očí, ve kterých se odrážela hrůza z toho posledního setkání s nebytím.
„Je mrtvý.“ Nebyla to Jaelithe, ale čarodějka, kdo promluvil. Její povznesenost zmizela a ve tváři měla něco z té hrůzy. Rukou však naznačila drobné gesto uznání jejich výkonu. „Dokázali jste, co jste chtěli.“
Simon pohnul ztuhlými rty.
„Stačilo to?“
„Sul!“ ozval se výkřik z pozorovacího stanoviště. „Démoni, dali se do pohybu!“
A skutečně. V základně pevnosti byla mezera, trhlina ve zdi.
A do této trhliny se valil proud kostlivců ze světa na druhé straně brány. Neozval se žádný válečný pokřik, pouze se hrnuli vpřed, polovina zástupu již byla uvnitř, když sjel ochranný štít a rozdrtil pod sebou dva z vetřelců. Ti venku zamířili své ničivé pušky na jeho spodní okraj, kterému obě těla znemožňovala dolehnout. Brána se v tom místě zachvěla a pod údery ostatních kostlivců se rozpadla na malé kousky.
„Dolů a vpřed!“ zamával jeden z kapitánů mečem nad hlavou a v odpověď mu zaznělo jednohlasé „Sul! Sul! Sul!“ válečníků, kterým velel. Záplava estcarpských sil se valila ze svahu.
Dobytí srdce Kolderu nebylo nic pěkného. Byla to spíše štvanice než bitva. V boji o jednotlivé místnosti kosily v úzkých chodbách neznámé zbraně jak lidi, tak kostlivce. Potom však začaly selhávat, jako kdyby srdce Kolderu ztrácelo rytmus a vynechávalo.
A když si Simon a jeho hraničáři spolu s oddílem Sokolníků probojovali cestu do místnosti s řídicím panelem, zastavilo se nadobro. Neboť muži v čepičkách, bylo jich šest, zemřeli společně a spolu s nimi zhasl i ten veliký panel.
Potom začala další bitva, neboť kostlivci ze světa za branou se obrátili proti mužům Estcarpu. Válečníci chřadli a umírali, zabíjely však i šipky a meče.
Venku, nad pustou vyprahlou krajinou, zuřila bouře a uvnitř se konečně ta druhá, krvavější, utišila. Muži znavení a znechucení zabíjením, muži otřesení smrtí těch, kteří byli jejich blízkými přáteli či příbuznými, muži neschopní uvěřit, že tohle je srdce Kolderu a oni ho skutečně rozťali svým mečem či sekerou a šipkou, tito muži se pomalu stahovali do síně s řídicím panelem.
„Kolder je mrtev!“ vykřikl Stymir a vyhodil sekeru, aby ji opět chytil za topůrko a nadšeně s ní zamával nad hlavou. Jakmile si ostatní uvědomili, čeho toho dne dosáhli, zajásali - i přes vědomí krutých ztrát.
„Kolder je mrtev!“ zvolala Jaelithe jako ozvěna. Spolu s Loyse a čarodějkou vstoupila do místnosti jako součást zadního voje.
„Ale zlo, které zasel, žije dál.“ Ukázala na panel. „A tohle -možná přijdou jiní, kteří to použijí.“
„To se nestane!“ řekla čarodějka a stáhla si z hrdla drahokam, který podržela v úrovni očí, čelem obrácená k panelu. „To se nestane, sestro. A dohlédněme na to hned!“
Na tvářích Jaelithe, obvykle bledých, se rozlil ruměnec, když vykročila, aby se postavila po boku čarodějky. Společně soustředily pohledy na drahokam. Světlo ve stěnách mezitím pozvolna bledlo, takže místnost již nezářila, jako když do ní poprvé vkročili, ale byla zšeřelá.
Náhle se na panelu objevilo pronikavé jiskření. Ticho přerušily ostré výbuchy. Jiskry se rozeběhly po povrchu a vyvolávaly další drobné exploze. V oblacích dusivého kouře se šířil pronikavý zápach hořící izolace a tu a tam se začínal tavit kryt panelu. Bez ohledu na to, jakou energii obě ženy společnými silami uvolnily, rychlým tempem navždy vyřazovala z provozu zařízení, které Kolderové používali, a to zřejmě nejenom k řízení téhle pevnosti, ale i k oživení pavučiny, kterou utkali a která sahala až za moře.
Simon se s tím později svěřil čarodějce, zatímco čekal s kapitány a Ingvaldem na poslední hlášení od těch, kteří právě pročesávali temnějící chodby a místnosti pevnosti, aby se ujistili, že nikdo z nepřátel nezůstal naživu.
„Pavučina zůstává,“ konstatovala.
Seděla teď trochu stranou. Obličej měla ztrhaný a vyčerpaný úsilím spálit panel na prach.
„A zatímco Kolder tu pavučinu splétal, materiál, ze kterého byla vyrobená - nenávist, nenasytnost, závist - byl po ruce ještě dřív, než ho nashromáždil a pustil se do tkaní, aby nás do ní polapil. Karstenem zmítá chaos, který nám na nějakou dobu přijde vhod, protože nedovolí místním velmožům zahledět se na sever. Ani to však nepotrvá věčně.“
Simon přikývl. „Ne, to tedy nepotrvá. Do prázdnoty bezvládí povstane nějaký vůdce, aby se pokusil dosáhnout jednoty tím, že zaměří pozornost svých protivníků na válku za hranicemi Karstenu.“
Jaelithe a čarodějka s ním souhlasily, přidal se i Ingvald. Sulcarští kapitáni projevili zájem, avšak nijak výrazný.
„A Alizon?“ ozvala se poprvé Loyse. „Jak pokračuje válka s Alizonem?“
„Senešal řádí po jejich zemi jako požár vřesoviště. Je dokonce úspěšnější, než jsme očekávali. Ovládat však Alizon, který vře nenávistí vůči nám, nemůžeme, stejně jako si nemůžeme podmanit Karsten. My z Estcarpu nechceme nic - nic než být ponecháni v klidu v době soumraku naší civilizace. My víme, že je to náš soumrak, schylující se k noci, po níž už nepřijde ráno. Tihle by z ní však udělali noc plamenů, smrti a utrpení. Žádný muž ani žena neumírá dobrovolně, snaha lpět na životě je prostě v nás. Takže, je-li před námi noc války -“ zvedla ruku a opět ji nechala klesnout, „budeme bojovat až do konce.“
„Přece to může být i jinak!“ V Simonovi bylo něco, co odmítalo její pohled do budoucnosti.
Pohlédla na něj, a pak na Jaelithe, z ní na Loyse, Ingvalda, sulcarské kapitány. Potom se usmála. „Vidím, že si přejete, aby tomu bylo jinak. Nu což, Estcarp takový, jakým dosud byl, zřejmě odejde. Možná je však zahradou, do které sejeme

neznámá a různorodá semena, z nichž vyrostou nové plody. Tohle je doba změn a Kolder pouze urychlil její zmatek. Bez Kolderu zůstávají živly, jakými je již dlouho známe, a tak na nějakou dobu můžeme udržet rovnovážný stav. Řeknu vám alespoň toto, přátelé ve zbrani; tohle byla cesta za udatností, jaká bude opěvována pěvci po celá tisíciletí, kdy už nebudete vědět, jakými bohy jste se stali. Půjdeme od vítězství k vítězství a budeme se jimi pyšnit. A nikdo nebude vyhlížet konečnou porážku!“
„S Kolderem je ale konec!“ vykřikl Ingvald.
„Ano, s Kolderem je konec,“ souhlasil Simon. „Avšak před námi jsou další bitvy, jak pravila Vědma - vítězství, která je třeba dobýt.“
Natáhl ruku a setkal se s rukou Jaelithe, která mu vyšla vstříc. V této chvíli na žádnou porážku myslet nedokázal - ani na soumrak Estcarpu. Ani na nic jiného - jen na to, co patřilo jemu.